Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Bernhard, Carl.; Carl Bernhard.
Titel | Title:	Noveller
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 4;
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothes Boghandling, 1836-38
Fysiske størrelse | Physical extent:	4 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130004830289

Noveller.

Udgivne

af

Carl Bernhard.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn, 1838.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandling.

Trykt i det Poppske Officin,

ved J. G. Salomon.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Lykkens Yndling.

I den øverste Etage af et Huus ved Philosophgangen, hvilket dengang var nymalet og saae venligt og hyggeligt ud, boede for adskillige Aar siden en ung Studerende, som ofte satte Gadens Reflexionsspeile i Bevægelse, naar han om Morgenen stak Hovedet ud af Vinduet og røg sin Pibe. Havde han seet til Høire eller ogsaa til Venstre, da havde han opdaget meer end een lille Jomfru, som med Syetøiet i Haanden holdt Die med den forthaarede Student og sendte et speidende Blik til ham igjennem Speilet; men han saae altid lige ud, enten op i Trætoppene eller ud over Kallebodstrand, og naar han atter lukkede Vinduet, uden at have seet til Siderne, stjal et lille Suk sig fra meer end eet medlidende Hjerte, ledsaget af den Tanke: Herre Gud, hvad mon det kjønne unge Menneske er saa alvorligt for. — Han var nylig kommen til Kjøbenhavn, for at fuldende sine

Studier, efter at have opholdt sig nogen Tid ved Universitetet i München; hans Tid var deelt imellem Collegier og Arbeidstimer hjemme, og hans Vertinde forsikkrede, at han var den flittigste Student i hele Kjobenhavn, thi han gik ikke nogen Nat i sin Seng før Klokken var over Tolv. Hans eneste Adspredelse var en Tour daglig over Volden og Lange-Linie (som den yderste Forskandsning af Citadellet imod Sundet hedder); og naar han en Aften var ude, kunde man være vis paa at der blev givet en Opera i Theatret, eller en Ballet, thi ingen af Delene forsømte han nogensinde. Men med al denne Flid læste han dog ikke bestandig saa ivrigt, som den gode Kone bildte sig ind, og mangen Gang kunde hun have truffet ham siddende i Kakkelovnskrogen med Armene overkors, medens Lyset stod paa Bordet ved Siden af Naturretten, med en Tande saa lang som en Studenterfjær og, ligesom den, sort med en rod Top.

Det var netop Tilfældet en Aften i Begyndelsen af October Maaned, da Vertinden sagte aabnede Døren, med det Spørgsmaal: om Hr. Ditmar nu vilde have Thee. Da hun intet Svar fik, traadte hun ind i Stuen.

„Gud bevares, hvor De spekulerer paa den Lærdom. Hvor kan De holde det ud? Mig synes, Hovedet maatte gaae i Stykker. Her er jo saa mørkt som i en Grav, og saa koldt som ude paa Gaden; dersom ikke andre Mennesker toge sig af disse lærde Folk, omkom de af Kulde og Elendighed. Vær saa god, Hr. Ditmar, og tag Benet af Kakkelovnspladen, at jeg kan komme til at lægge i."

Vinteren havde iaar gjort det samme som den gjør hvert Aar — den var kommen tidlig, og Folk havde iaar regelmæssig gjort det samme som de gjøre hvert Aar — de havde forundret sig over at det iaar blev saa tidlig Vinter.

Den unge Mand tog Benet til sig uden at svare; Vertinden lagde i Kakkelovnen, pudsede Lyset, torrede Stovet af Kommoden og kastede et provende Blik til Brændekurven, hvis Indhold næsten altsammen var forvandlet til Aske. Derpaa sagde hun: „Hr. Ditmar, vi maae have Brænde imorgen, — vi maae, Hr. Ditmar."

„Hvad siger De, Madam Schiøtt?"

„Jeg siger: vi maae have Brænde imorgen; for dette holder ikke ud."

„Det faaer at blive," svarede Studenten, „jeg har ingen Penge. Det holder nok ud." Og dermed kastede han det ene Been over det andet, støttede Haanden mod Kinden og antog den Stilling, som i Almindelighed er en Pind for al videre Samtale. Men Madam Schiøtt lod sig ikke saa let affærdige.

„Nei, Brændsel maa der for Gud til, fryse kan han ikke. Saa maae mine Torv .... Det Værste er, at de ogsaa ere paa Heldingen. Saa De har ikke faaet Penge endnu? Det er slemt. Hør, veed De hvad, Hr. Ditmar, jeg skulde ikke være saadant et smukt Mandfolk og saadant et heldigt Menneske, som De er, og være forlegen for fem Rigsdaler til en halv Favn Brænde. Man kan gjøre sin Lykke paa mange Maader i denne Verden, især naar den løber En lige i Hænderne, og man ikke behøver at have anden Uleilighed end at gribe til. De er rigtignok Lykkens Pompilius, som Hr. Posfel siger, De er, Hr. Ditmar."

„Har han ogsaa bildt Dem den dumme Snak ind?" sagde Studenten sukkende, da han saae sig nødtvungen til at svare.

„Dumme Snak? Det er saamænd den rene Sandhed. Kan De nægte, at De har Lykken med Dem i Alt, hvad De tager fat paa? River De en Kop paa Gulvet, gaaer den aldrig itu; spilder De paa Dem, gjør det ingen Pletter; kommer her Penge, er De altid hjemme, men kommer her Regninger, er De altid ude; naar De sover fra Lyset, gjør det ingen Skade, uagtet det staaer lige ved Sengeomhænget; her har ikke en eneste Gang været Ild i Roret, medens De har boet her, og med den forrige Logerende var det hvert Øieblik Tilfældet."

„Det troer jeg nok," svarede Ditmar smilende, „naar man ikke har Noget at lægge i Kakkelovnen, gaaer der heller ikke Ild i Roret."

„Ja ja, snak De kun, men sandt er det alligevel. Og husker De dengang jeg bad Dem om at drømme mig nogle Tal til en Ambe? Det var netop en Søndag, og næste Morgen sagde De, at jeg skulde tage 45 og 75; jeg satte en Mark paa dem, og om Tirsdagen havde jeg mine fem og fyrgetyve Rigsbankdaler i min Lomme. Der er nu Brændevinsmandens Datter herhenne i Gaden, det er en rig Pige, og en kjøn Pige, og en rar Pige, og der er spaaet hende, at hun skal

faae en studeret Mand; dersom jeg var saadan en kjøn ung Mand som De er, saa veed jeg nok hvad jeg gjorde; for studeret er De jo, og Faderen har saamænd ikke saa daarligt paa Kistebunden, — han har, Hr. Ditmar."

Da den gamle Kone vendte sig om, for at see hvad Virkning hendes Forslag havde gjort, rystede hun misfornøiet med Hovedet, thi det var øiensynligt, at den unge Mand sad i dybe Tanker og ikke hørte hvad hun sagde. „Her var et Bud før fra Hr. Possel med disse Papirer," vedblev hun. „Vær saa god, Hr. Ditmar."

„Tak, Madam Schiott, det har ingen Hast, læg dem paa Bordet."

„Han bad mig om at levere det til Dem selv," sagde Vertinden, og stak ham en Rulle i Haanden, som var indsvøbt i rødt Papir. Studenten rækkede mekanisk efter den, da faldt hans Øie paa Omslaget, som han hurtig rev af med de Ord: „Hvad er det? en Contraplakat! Til i Aften? Er Stykket forandret? — Ja! — For Satan, hvorfor gav De mig det ikke strax? Jeg maa afsted, Klokken er næsten Syv, jeg faaer maaskee ingen Billet. Hvorfor gav De mig det ikke strax, Madam Schiott?"

„Gud bevares, De sagde jo nylig, at det ingen Hast havde," svarede hun stodt.

„Men det er ikke Palnatoke," sagde Studenten idet han hurtig kastede Kappen om sig og greb sin Hat, „det er de to Dage og en Ballet, Bournonville dandser, og nu faaer jeg maaskee ingen Billet."

„Ih, Du Fredsens Gud," udbrød Madam Schiott forfærdet, „vil De paa Komedie, Hr. Ditmar, og vi har ingen Brænde! Gud velsigne Dem, Hr. Ditmar, husk paa Brændet — eller hør, sæt hellere de tre Mark paa en Ambe, det er Mandag og Klokken er endnu ikke Syv; den bliver betalt to hundrede og halvfjerdsindstyve Gange, vi faae akkurat hundrede og fem og tredive Rigsbankdaler. Gjør det, gode Hr. Ditmar."

Madam Schiott havde idag intet Held med sine Forslag; heller ikke dette blev hørt, og hun maatte med Bedrøvelse see paa at Ditmar trak Vordskuffen ud, samlede de næstsidste tre Markstykker sammen og foer ud af Døren. „Vær saa god at slukke mit Lys," raabte han nede paa Trappen, og næsten i samme Øieblik var han ude af Gadedøren. Med et dybt og velmeent Suk

gik Madam Schiott hen til Brændekurven og talte dens Indhold to Gange, for at være vis paa at der ogsaa virkelig kun var fem Stykker tilbage; derpaa trak hun Skuffen ud, stablede de tilbageblevne tre Markstykker ovenpaa hverandre, overbeviste sig om at det var de sidste, og sagde ved sig selv: „Igaar var den Rigsdaler heel, nu har han allerede slaaet den itu. Ja, Vor Herre burde gjøre saadanne unge Herrer umyndige. Nu gaaer han paa Komedie og seer paa det Gjøglerie, og væk er de tre Mark, og han kunde havt Eet hundrede og fem og tredive Rigsbankdaler for dem, saa vist som jeg er en ærlig Kone. Det er grueligt at tænke sig. — Vor Herre bevare ham, jeg er bange for at han tilsidst faaer Lyst til at blive Dandser ved Komediehuset." —

Den næste Morgen sad Ditmar allerede ved sit Bord og skrev ivrig, da hans omhyggelige Vertinde traadte ind med den lille Bakke, som netop var stor nok til at rumme en Theepotte og et Par Kopper. Han saae ikke op fra sit Arbeide, og besvarede hendes Bemærkning, at hun vilde spare paa Brændet og lade Ilden gaae ud fordi Solen skinnede saa velsignet varmt, blot med et skjødesløst Nik med Hovedet, der hos For-

retningsmænd vil sige saa meget som: „abscheulich viel zu thun.“ Efterat hun havde dreiet Spjeldet om, for at holde paa Varmen, og følt paa Ruderne, om Solen ogsaa virkelig havde den Magt, hun tiltroede den, gik hun sagte ud, for ikke at forstyrre sin flittige Student. Men neppe var Døren lukket efter hende, forend han reiste sig op, kastede sig i det ene Hjørne af Sofaen, holdt Haanden for Øinene og blev siddende i dybe Tanker. Saaledes traf hans Ven Possel ham, da denne langt op ad Formiddagen traadte ind i Stuen; Theetøiet stod urørt foran ham.

„Du var ikke paa Examinatorium imorges,“ sagde Possel; „Du blev raabt op, og Professoren gjorde den Bemærkning, at Du formodentlig var reist til München igjen, siden han aldrig seer Dig. Er Du syg?“

„Jeg har glemt det,“ svarede Ditmar.

„Du er bleven bandsat glemsom paa den sidste Tid. Jeg havde heller seet, at Du havde svaret mig: jeg vil Intet have at gjøre med deres Skolefurerier herhjemme, jeg læser ikke blot til Examen, men jeg studerer Jura. Hvad har Du da bestilt idag?“

„Jeg? Ingen Ting. Jeg har dovnet og ikke engang drukket Thee. Kom, og gjør mig Selskab.“ Ditmar skjenkede i Underkoppen til sig selv, og i Overkoppen til sin Gjest, imedens denne stoppede en Pibe.

„Jeg veed ikke hvordan det er,“ sagde Possel, „jeg er heller ikke saa flittig, som jeg var i München. Her maa være noget Dovent i Luften, og med Alt det fornøier jeg mig mindre. Ak München! Den Tid staaer for mig i en Glorie; der lærte vi at kjende hinanden. Det var lykkelige Dage, naar vi, efter at have hørt Collegier og arbeidet hjemme fra den tidlige Morgen, kunde forkneipe en Aften med vore lystige Kammerater, eller gaae paa Bal i Musæum med Hoffet og Beaumonden, hvis vi foretrak det. Her gider jeg ingensteds gaaet, det er overalt saa dødt; jeg veed ikke, hvad det er for en Kjedsommelighedsaand, der ruger over vor hele Selskabelighed, det stikker vel i det fordømte Kastevæsen. Enhver bliver i den Fold, Skjebnen engang har sat ham i, derfor have vi Professorgilder, Kjøbmandsfeter, Ministersoireer, nok af alle Slags, men alligevel ingen Selskabelighed.

Fanden tage alle Laug! Amen! — Var Du hjemme iaftes?"

„Nei," svarede Ditmar med et dybt Suk, „jeg var paa Komedie og saae de to Dage og Balletten Sovngjængerfken."

„Gud bevare os, hvor Du stønner ved det. Er Du forliebt i Sovngjængerfken?"

„Nei, det veed Vor Herre jeg ikke er. Jeg kedede mig ganske afskyeligt."

„Altsaa er der kommet Mynt; det glæder mig, det var ogsaa paa Tiden, jeg trænger just bandsat til at reise et Laan. Hvor meget har Du faaet?"

„Ikke en Skilling," svarede Ditmar, „mine sidste tre Mark ligge henne i Skuffen; idag er det Tirsdag, og nu kan jeg Intet vente før Fredag i det tidligste."

„Og saa gaaer Du paa Komedie for de næstsidste! Det kan jeg lide. Det er at have den rigtige Anskuelse af sin Stilling. Gud velsigne Dig, skynd Dig at ode de sidste Du har, før faaer Du intet Tilskud; men jeg er vis paa at med den sidste Skilling, der gaaer ud af din Lomme, bliver den atter fyldt. Kom, lad os gaae hen til Pleisch og drikke Chokolade."

„Dril mig ikke, Possel, jeg har Ærgrelser nok foruden. Jeg er et ulykkeligt Menneske."

„Du? Ja, det har Du Ret i. Det er nok af det Slags Ulykker, som den unge Miß klager over i Brødrene Foster; hun kan ikke opstøve et Uheld, al den Umage hun gjør sig; tilsidst maa hun gifte sig med en Broder-Liderlig, for at faae Medgang, men det vil heller ikke slaae til, thi han omvender sig og bliver et Dydsmonster. Du har rigtignok altid havt Grund til at klage. Var det ikke Dig, der som en lille Dreng faldt ud af Vinduet fra tredie Etage og dumpede oven i et Holæs, som netop holdt nedenfor, da Du skulde bruge det? Var det ikke Dig, der kneb alle Rectorens Pærer, uden en eneste Gang at blive greben, imens mange Uskyldige, der blot kom i Nærheden af det hellige Træ, fik en banket Troie? Var det ikke Dig, der gik op til Anden-Examen uden at have læst paa mere end en Tiendedeel af hvad der blev forlangt, og som netop kom op i den benedidede Tiendedeel og fik bedste Charakteer? Var det Dig, eller var det ikke Dig?"

„Jo, det var rigtignok mig, hvis det gjør Sagen klar."

„Og var det ikke Dig, der sprang ud efter mig, da vi væltede i Mølledammen tæt ved Heidelberg, og jeg besvimet drev lige lukt imod Hjulene, for at blive levende radbrækket? Der skal ingen ringe Portion Lykke til at gjøre saadant et Spring og komme levende fra det; og det var saamænd for din Skyld, og ikke for min, at det ene Vognsæde netop hang saa langt ud, at Du kunde kroge Dig fast ved det, indtil de dumme Tydskere kom sig af deres Forskrækkelse og fik os halet iland. Du skulde blot prøve, i en otte Dages Tid, hvad det vil sige at have Uheld med sig, saa vilde Du nok tale i en anden Tone; men det blev nu engang ikke sunget for din Vugge."

Da Ditmar endnu ikke svarede et Ord paa denne lange Tale, vedblev Possel: „Hvad er der da i Veien for Dig? Thi Du vil dog vel ikke bilde mig ind, at det generer Dig stort at være paa Heldingen med din Kasse, efterat Du, med den største Contenance, har været Snese Gange i det samme Tilfælde udenlands, — og det har Andet at betyde. Kan Du huske, at Du gav dine sidste Groschen ud til hvide Alunshandsker og gik paa Bal uden at eie en Skilling, fuldt

og fast overbeviist om at der maatte ligge Penge til Dig, naar Du kom hjem? Og kom den Gamles Brev kanskee ikke mens Du var paa Bal, med en Vexel, saa velkommen for os, som Mannaregnen i Ørkenen var for de stakkels forsultne Israeliter? Nei, bild mig kun ikke saadan Snak ind, det maa Fanden troe paa."

„Den veed bedst hvor Skoen 'trykker, som har den paa," sagde Ditmar alvorlig.

„Apropos om Skoe, — veed Du hvem jeg har mødt idag?" spurgte Possel. „Vor Ven Liskow i egen høie Person. Han lod som om han ikke kjendte mig, men jeg kunde godt see paa hans Mine, at han endnu grangivelig mindedes den Morgen, da Du skulde gjøre en Gang med ham paa Hug uden for Carlsthor i München, fordi Du havde traadt ham paa hans lakerede Pariserskoe Aftenen før. Han havde været saa gesvindt til at fordre Dig ud, fordi der var Damer tilstede, men da vi fik ham coram i Mandfolkeselskab, var han lige saa gesvindt til at slutte Forlig og give Dig Lov til at træde ham paa Tæerne, naar og hvor Du vilde. Jeg glemmer aldrig det loierlige Ansigt, hans stakkels Sekundant satte op, da Du forærede Hr. von Liskow

dine Rappierer til en Erindring om Eders Affaire, og han tog imod dem med Taksigelser, og selv bar dem hjem som Seierstegn. Nu er han i Kjøbenhavn."

„Naa, er han i Kjøbenhavn?" spurgte Ditmar tankelos.

„Du er kedsommelig som bare Fanden, Ditmar. Ryst det af Dig, som trykker Dig, og bliv et maneerligt Menneske, som Du har været for. Og er Du syg, saa tag et Vomitiv ind, at Du kan faae det ud af Kroppen." — Possel tog sin Hat og gik. Ditmar sad endnu en Stund i samme Stilling, derpaa reiste han sig og sagde halvhøit: „Ryste det af mig. Det er let sagt. — Det var igjen forgjeves igaar — den forbandede røde Plakat! — igjen forgjeves, og næsten mine sidste Penge. — Imorgen er det den Stumme, — men hvis det ogsaa slaaer feil? — — De snakke saa meget om min Lykke; den følger mig i Smaating og forlader mig naar det gjelder. — Men jeg vil endnu engang stole paa den, og har jeg nogen Lykke, da fordrer jeg den ud til imorgen." — Med et noget opklaret Ansigt satte han sig til sit Arbeidsbord. Med Slaget Ét gik han sin sædvanlige Tour

over Volden og Lange-Linie. Saasnart han var borte, kom Madam Schiott ind med Forklædet fuldt af Tørv, hvormed hun snart antændte et Baal i Kakkelovnen. Medens hun ryddede op i Stuen, snakkede hun med sig selv, og havde Nogen kunnet belure hende, vilde han have hørt mangen Yttring, der vidnede om, med hvor megen Omhyggelighed hun sørgede for „sin flittige Logerende". Først da Ilden var kommen rigtig til at brænde, forlod hun Værelset, og dreiede forsigtig Nøglen to Gange om i Laasen.

Det maa formodentlig have været i samme Stemning, hvormed Ditmar Dagen efter betragtede det femte og sidste Stykke Brænde, han puttede i sin Kakkelovn, at Baggesen i sin Tid skrev den bekjendte Ode til den brandfrie Kunstner, som engang forbausede Kjøbenhavn ved sine Mirakler, i hvilken der staaer:

„O, gjør mig, store Mand, blot uforbrændelig
Den sidste Favn af Magistratens Brænde!"

Snart var ogsaa det gaaet op i Røg, Kurven var tom og Stuen kold. Med et uvilligt Blik til det raae, stormfulde Veir, som udenfor bøiede Grenene frem og tilbage og gav Udsigten over Volden en mørk Colorit, gik han atter til sit

Arbeide; men Climatets Indvirkninger lade sig kun vanskelig beherske af Philosophien, og Ditmar tænkte ikke uden Harme paa sin gamle Formynder i Lauenburg, der ubarmhjertig lod ham vente paa de sparsomme Remisser af hans lille Fædrenearv. De tre Mark vare en hellig Fond, bestemt til — at see den Stumme for, det vilde være et Sacrilegium at bruge dem til Brænde; for døe, i det mindste: for fryse! Ditmar kastede Kappen om sig, lagde endnu engang Haanden paa Kakkelovnen, for at overbevise sig om at den ogsaa var iiskold, og med de Ord: „den sataniske Pengeknibe gjør mig ordentlig til en Peripathetiker," gik han over i Philosophgangen, og spadserede flere Gange frem og tilbage.

Den rige Brændevinsmand sad just i sit Vindue med Næsen paa Ruden og stirrede ud paa Gaden; han havde endt sin Morgenlecture, det vil sige, han havde stavet sig igjennem Adresseavisen, og havde nu intet Andet at sysselsætte sig med lige til Middag, end at see paa de Forbigaaende. Da Ditmar tredie Gang gik forbi, tog han Haanden, som han støttede sit eftertænksomme Hoved med, saa meget fra Munden, at han kunde sige: „Hvad mon det er for en sulten

Fyr, der render sig varm? Han seer mig ikke ud til at have Meget paa Lommen." Efter at have gjort denne Bemærkning, der røbede praktisk Menneskekundskab, hensank han igjen i sine drøvtyggende Betragtninger. Hans Datter, der sad i det andet Vindue og broderede, dreiede ubemærket Speilet efter Ditmar, og svarede: „Ja, Gud veed det." Men hun vidste det meget godt, thi hvergang Madam Schiott hentede Melk, udbredte hun sig i Lovtaler over den smukke Student, og den unge Pige hørte saa gjerne paa hendes Fortælling, at hun altid indfandt sig i Boutiken, naar hun hørte Madam Schiott komme, for selv at tilmaale hende Fløden i den lille sorte Potte, som siden skulde staae paa Ditmars Theebakke.

Han havde imidlertid ingen Anelse om, hvilke forskjellige Betragtninger han var Gjenstanden for. Blodet vendte efterhaanden atter tilbage i Hænder og Fødder, og snart var han saa opvarmet, at han kunde beregne, at det vilde vare det Meste af to Timer, inden han igjen behøvede at drage ud paa et philosophisk Tog. Han vilde netop gaae sidste Gang op og ned, da en gjentagen Raaben: „stop dem! stop

dem!" gjorde ham opmærksom. Langt nede i Gaden løb et Par løbske Heste med en Karreet uden Kudsk, en gammel Mand rakte Hovedet ud af Vognen og raabte, Folk løb tilside, og Skaren af dem, der fulgte skrigende bagefter, blev hvert Øieblik større; snart svinglede Karreten ind imod Fortouget, snart svævede Hjulene ud over den dybe Grøvt, som adskiller Gaden fra Philosophgangen, indtil et Ryk af Hestene atter trak den tilbage og bragte Vognen i Ligevægt. Uden at betænke sig, løb Ditmar til, sprang over imod Hestene, greb den ene i Toilen og hængte sig fast. Men han havde faaet et voldsomt Stød for Brystet imod Vognstangen; da Hestene steilede, fulgte han vel med i Luften og standsede derved deres Fart, men han tabte Bevidstheden, blev kastet tilside, og styrtede som livløs ned i den dybe Grøvt.

Saasnart Vognen var standset, stimlede Folk fra alle Kanter sammen om den, hundrede hjelpsomme Hænder grebe fat i Hestene, og lige saa mange Munde gjentoge for hverandre, hvad de havde gjort for at frelse den gamle Herre, Ingen tænkte paa Ditmar, og havde Eieren af Vognen ikke været Øievidne til sin Redningsmands

Skjebne, og strax ladet ham tage op og bære hjem, var han bleven glemt, som en aldeles uvedkommende Person.

„Det tænkte jeg nok," sagde Brændeviinsmanden, som havde lukket Vinduet paa Klem, for at iagttage Enden paa dette Optrin, „det var en Mossiø Habenichts; en Mand, der sidder ordentlig i det, gjør ikke saadanne dumme Streger. Der er de med ham. Han har faaet hvad han har godt af. Men Stine.... Jeg troer den Onde plager hende! Render hun ikke ned og lader Vinduet staae paa viid Gab, saa at al Varmen gaaer ud." —

Den forskrækkede Madam Schiøtt fik nok at gjøre med at pleie sin Logerende, der blev slæbt hjem som død og bragt i Seng. Husets Beboere og Naboerne stimlede til, Enhver anbefalede sit Raad som det bedste; men da Ditmar en Time efter endnu ikke slog Øinene op, og Blodet, som løb ham ud af Munden, var det eneste Livstegn, mistvivlede de Alle om hans Helbredelse og talede om hans Begravelse. „Gud skee Lov, jeg ikke boer i Stuen," sagde en gammel Kone, som boede paa Qvisten, efter at have følt hans Puls, „nu kan Verten ikke nøde mig til at lade

ham staae Liig hos mig. Han er saamænd væk, han gaaer ud som et Lys."

I det Samme holdt en Karreet for Døren, den gamle Herres Læge steg ud og gik op til den Syge. Medens han undersøgte hans Tilstand, gik Madam Schiøtt til Vinduet og saae ud. „Hillemænd," hviskede hun til de Andre, „det er en guul Professorkarreet, det er en af de fornemme Manisterdoktore, saa kan han sagtens komme sig. Nu kan Amtsbarberen lure sig død paa, om han skal faae Lov til at røre ham med en Finger. Gud skee Lov at det var den tydske Manister, han blev kjørt over af, naar Ulykken dog skulde være." — Lægen anordnede den fornødne Medicin; en stærk Contusion paa Brystet og en Aare, som var sprungen indvendig, gjorde omhyggelig Pleie og Rolighed nødvendig. Fra nu af var Ditmar under Professorens daglige Tilsyn, og hans Helbred bedredes kjendelig.

Fjorten Dage efter sad Possel om Aftenen ved sin Vens Seng; han lagde just en Deel af Bulwer bort, hvori han havde læst for ham, thi hans Tilhørers Tanker fulgte øiensynlig ikke mere Læsningen. Paa Bordet stod en Tallerken med deilige Malagadruer, Ilden brændte rask i

Kakkelovnen, og Kurven var fuld af Brænde. Ditmar reiste sig overende i Sengen og saae sig om; da hans Øine faldt paa den fyldte Brændekurv, sagde han: „Jeg kan see, at der er kommet Brev hjemmefra, mens jeg har været syg. Hvordan leve de derovre?“ — Posfel besvarede hans Spørgsmaal tilfredsstillende, og underrettede ham tillige om, at Druerne ikke vare anskaffede for den lauenburgske Mynt, men var en Gave, som Lægen havde bragt med fra den gamle Grev von Tesch. „Han har sendt Dig flere lignende Vederqvægelser, men det var ogsaa det Mindste han kunde gjøre for Dig, som har sparet ham hvad en elegant Karreet og et Par stolte Engellændere koste, thi det var gaaet i Løbet, hvis de vare komne i Grøften i Stedet for Dig, ikke at tale om, at det formodentlig havde været ude med hans eget gamle Liv. — Heida, Ditmar! Du hører jo ikke et Ord af hvad jeg siger.“

„Jeg hører det nok. Fik de saa den Stumme, hiin Aften? — Skaf mig Aviserne, og læs for mig hvilke Stykker de har havt, mens jeg har været syg.“

„Hvad kommer det Dig ved? Jeg troer Fanden plager Dig med din Komedieraptus.

Hvad skal det sige? Hvordan har Du det? Du sætter jo saa ynkeligt et Ansigt op, som om Du var en Debutant, der var falden igjennem."

„Jeg kan ikke beskrive Dig den besynderlige Følelse, der gjennemtrænger mig i dette Øieblik," sagde Ditmar efter et Ophold, ikke uden et Anstrog af Pathos; „naar man faaer Lov til at tale igjen efter fjorten lange Dages Taushed, er det ligesom om enhver Tanke forvandler sig til en varm Strøm, der trænger sig fra Hjertet til Læberne og truer med at sprænge den Sluse, der sætter en Dæmning for dens Svulmen. Det bliver en Nødvendighed at aabne Strømmen et Afløb, ellers opstaaer der en Gjæringsproces, som vil sprænge Karret i Luften. Jeg føler en uimodstaaelig Trang til at udøse mit Hjerte for Dig, og ligesom jeg før ikke har kunnet tænke mig Muligheden af at meddele Nogen hvad der betynger det, saaledes kan jeg nu ikke tænke mig Muligheden af at fortie det for Dig. Frygt kun ikke, at det skal anstrenge mig; at tie vilde i dette Øieblik koste mig en endnu større Anstrengelse. Men lad mig først samle mine Tanker, imidlertid kan Du componere et alvorligt Ansigt, thi jeg vil ikke lees ud."

Han lagde sig tilbage i Sengen og lukkede Øinene. En blussende Rødme udbredte sig efterhaanden over hans Ansigt, de mørkebrune Haar hævede dette endnu mere. Da han endnu bestandig taug, sagde Possel: „Du Vindbeutel! hvad er det at gjøre saa meget Væsen af. Lad mig hjelpe Dig Tungen paa Glid: Du er forliebt, og det er dette Ord, der indeslutter din Bekjendelses hele Alpha og Omega. Naa, nu er jo Hemmeligheden robet. Eller hænger det maaskee ikke saadan sammen?" Ditmar saae bekræftende paa ham.

„O hulde Undseelsesrødme, hvor den klæder Dig smukt," vedblev Possel. „Naa, det har jeg længe tænkt. Men i hvem da? Op med Lectien! Er det en Dandserinde eller en Sangerinde?"

Ditmar rystede med Hovedet. „Langtfra," sagde han omsider, „ingen af Delene. Ak, Possel." — Men denne sprang op af Stolen og udbrød: „Langtfra, siger Du? See engang paa mig. Død og Plage, saa er det vel i en af Prindsesserne! nu er da Fanden løs igjen!" — Og da Ditmar endnu Intet sagde, vedblev han: „Altsaa har jeg gjættet rigtig. Du gjør mig

Sorg paa mine gamle Dage. Jeg troede dog, at Du var helbredet for den Galskab. Herre Gud, er der da ikke Fruentimmer nok i Verden, saa at Du ikke behøver at forelske Dig i Halvgudinder. Men det er hans gamle Svaghed. I München kunde han ikke finde nogen anden værdig Gjenstand for sin Tilbedelse, end Prindsessen af Leuchtenberg; det er sandt nok, hun er det Yndigste, man vil see, men hun er dog Prindsesse. Jo, Du var en feed Mikkel til at blive Svoger til Kronprindsen af Sverrig og til Keiserinden af Brasilien! Dengang var det Dig umuligt at blive borte fra Museum, hvor Hofset kom, om det saa skulde gjelde dit Liv, men her veed jeg rigtignok ikke, hvor Du vil faae Prindsesserne at see."

„Den lille, yndige Theodolinde," sagde Ditmar suk-kende.

„Ja, der har vi det. En saadan Roturier som Du, en saadan Karnali som Du est, for at bruge et af Holbergs classiske Udtryk, understaaer sig at kalde en durchlauchtig Fyrstinde ved Fornavn, uden at sætte hendes guddommelige Charge foran. Du er gal, Ditmar, det er Alt hvad jeg kan sige."

„Hvor jeg kunde forbande den, som først har opfundet dette classificerede Rangsystem," udbrød Ditmar og reiste sig op i Sengen. „Saalænge jeg var blandt Fremmede, blandt Mennesker, som intet Baand i Verden fæstede mig til, var jeg dog Noget, min Adfærd kunde gjøre mig gjeldende, jeg kjendte ingen uoverstigelig Skranke i det selskabelige Liv; men her, i mit eget Fødeland, blandt mine Egne, hvor tusinde Baand skulde feste os til hverandre, her er jeg Intet, netop her er jeg fremmed, tilsidesat, overseet, her er det ikke mere Manden, men hans Titel, der gjelder. Dette Rangvæsen er en fordomt Aqua tofana, det er en langsom, men sikker Gift, som gjennemtrænger Alt og oploser Alt."

„Bah! Hvilken Pathos! lutter Affectation og høitravende Sententser," sagde Possel, og betragtede ham smilende. „Det samme gjør jo Luften, som Philosopherne derfor kalde: vor fornemste Tilintetgjører. Denne Overeensstemmelse i Virkninger tyder maaskee paa at det hele giftige Rangsystem heller ikke er Andet end Vind. Trøst Dig dermed." — Men da han saae, at Ditmar kastede sig tilbage paa Puderne med et

Udtryk af Kummer og Modløshed, blev han alvorlig og sagde: „Altsaa er det ikke blot Spøg, eller en af dine flygtige Griller. Hør, Ditmar, jeg kan ikke Andet end forbande din ulykkelige Forkjærlighed for fornemme Damer, især da den er saa overdreven, at man kan vente Du maa gaae fra Forstanden, naar Du engang har seet en Keiserinde, og der intet fornemmere Fruentimmer findes end hun. Jeg kan heller ikke rime denne Passion sammen med din Stolthed, hvoraf Du dog har en tilstrækkelig Portion."

Det bedrøvelige Ansigt, Possel satte op ved denne Tale, fremkaldte et Smiil paa Ditmars. „Det er sandt," sagde han, „fornemme Damer have noget Tiltrækkende for mig, forudsat at de ere i lige saa fuldt Maal yndige, dannede og elskværdige som andre Damer. Jeg er langt fra at regne Fornemhed for nogen Fuldkommenhed, og jeg vilde selv ikkun være den første Aristokrat i Landet, for at Ingen skulde kunne hovmode sig over mig af dette elendige Fortrin. Men allige-vel staaer en ret fornem Dame for mig i en Glorie, som de Øvrige af hendes Kjøn mangle, og den Afstand, hun staaer i, der hæver hende langt over Jordens Usselhed og holder hendes

Sjel reen for alle de lavere Indtryk, som følge med en underordnet Stilling, gjør hende endnu fuldkomnere i mine Øine. Jeg kan ikke tænke mig en Gudinde uden Guddomsrang; tag denne fra hende, og Glorien forsvinder. Men paa den anden Side foragter jeg Intet saa meget som fornemme Folk, hvis Stolthed kun er Glimmer uden paa Usselhed og Dumhed, og det ubetydeligste Fruentimmer i mine Øine er en Fyrstinde uden qvindelig Ynde og fyrstelige Dyder."

„Det var Skam en veilig Tale. Hm! Altsaa kan det alligevel være en Prindsesse, for hvis Skyld han hver Dag render paa Volden og Lange-Linie, og løber paa Komedie, thi vi mangle da ikke Prindsesser, paa hvem det Tilbedelsessystem kan være anvendeligt," sagde Possel med halv Stemme, og trak paa Skuldrene. „Gud hjelpe Dig, din arme Djævel, Du er rigtignok vel faren!" —

Begge Vennerne taug. Possel gik nogle Gange op og ned ad Gulvet, Ditmar saae stivt hen for sig og legede med Sengebaandet. Omsider sagde han: „Sæt Dig hen til mig, Possel, og afbryd mig saa lidt som muligt, jeg vil betroe Dig Noget."

„Naa da? Nu kommer han endelig til Bekjendelse."

„Da jeg i Sommer — det var jo sidst i August — kom tilbage fra mit Besøg hos min Familie, gik jeg over fra Kiel med Caledonia, som Du veed ...."

„Og jeg Dumrian blev derovre, istedetfor at følge med som et kjølende Pulver," afbrød Posfel ham. „Det skulde jeg have anet."

„Jeg bad Dig om ikke at afbryde mig. Vi vare en Mængde Passagerer, Kahytten kunde ikke rumme dem Alle, og Mange foretrak at blive paa Dækket, uagtet det stovregnede, da Luften var mild og behagelig. Der var ogsaa adskillige Damer. Da jeg havde taget Billet til første Plads, kunde jeg frit bevæge mig hvor jeg vilde. Min første Inspection var indskrænket til et flygtigt Overblik, for at udfinde, hvor det smukkeste Ansigt var; senere henvendte jeg mine Jagttagelser paa Dragter, Holdning, Udtryk, Gang og de mange andre saakaldte Smaating, som for mig have megen Betydning. Det smukkeste Ansigt tilhørte unægtelig en Dame paa anden Plads, en ung, blomstrende, frisk Blondine med smukke blaae Øine; men hendes

Dragt var mig for fiffig, Holdningen var ikke ædel, Udtrykket lidt ubetydeligt, Gangen hoppende og usikker, i det Hele taget savnede jeg den overlegne Rolighed, som gjør en Dame saa elskværdig, naar den kun udbreder sig over hendes Væsen uden at træde selvstændig frem. Hun var omringet af Herrer, som sagde hende smukke Ting, og hun optog dem alle paa en Maade, som vidnede om Routine i det Slags Cour. Hendes Organ var haardt, og Berlinerdialecten bidrog ingenlunde til at formilde det. Imidlertid havde hun unægtelig det smukkeste Ansigt. Men Kronen tilkjendte jeg ubetinget en Dame paa første Plads, hvis Træk ikke vare saa regelmæssige, hvis Farve ikke var nær saa blomstrende, og hvis Dragt ved første Øiekast var simpel i Forhold til hendes Medbeilerindes. Hun sad bestandig ved den ene Side, indhyllet i en sort Kaabe af fiint Klæde; den gik saa tæt op i Halsen, at det var umuligt at see det Ringeste af hendes Figur, og skjulte ganske hendes Fødder. En simpel Straahat med hvide Baand og en lille Knipling omkring det blege, ovale Ansigt var den hele Pynt. Hendes Blik svævede ud over Havet, og naar det søgte en Gjenstand

langt borte, kom en lille Handske tilsyne med en Lorgnet, som hang i en sort Silkelidse. Endnu havde jeg ikke seet et Glimt af hendes Fod, ikke hort en Lyd af hendes Stemme, og hun havde, i de to Timer, vi allerede vare under Seil, ikke gjort et Skridt fra sin Plads. Men jeg tabte ikke Taalmodigheden, jeg lænede mig ud over Rælingen og saae ned i Vandet, der skummende veeg tilside for Hjulene og dannede en bred Stribe bag efter os, medens jeg lurede paa enhver af hendes Bevægelser. Da traadte en Bekjendt fra Kiel hen til mig og spurgte mig ganske hoit, om jeg saae Prindsessen af Leuchtenbergs Billede i Vandet, siden jeg skjenkede det en saa ufravendt Opmærksomhed. Jeg folte, at jeg blev rod. Damen fæstede sine sorte Øine paa mig og betragtede mig; det forogede endnu meer min Forlegenhed og gav Kieleren Anledning til at sige: „Ja, bliv De kun rod, De har Aarsag nok til det. Jeg veed godt, hvordan De paa Ballerne aldrig var længere fra Prindsessen, end at De kunde have hende i Kikkerten. Det er Possel, der har fortalt mig det.“ — Derpaa forlod han mig.“

„Den Sladderhank," udbrød Posfel, „er det en Maade at komme paa? Bedst var det jo, naar man havde en reen Fod at staae paa og ikke behøvede at skamme sig ved sine Daarskaber."

„Jeg skottede til Damen," vedblev Ditmar, „og det forekom mig, at jeg læste Misbilligelse i hendes Blik. Jeg maatte tænke paa Marquis de Castelnaux, som gik fra Forstanden af Kjærlighed til Marie Antoinette, og altid var at træffe paa Veie og Stier, hvor Dronningen var i Nærheden, og som Pariserne pegede Fingre ad og kaldte Dronningens Nar. Det forekom mig, som om Alle maatte pege Fingre ad mig og sige: der staaer Prindsessen af Leuchtenbergs Tilbeder. Jeg listede mig bort og valgte mig en Plads i Forenden af Skibet, hvorfra jeg usect kunde holde Die med den sorte Kaabe igjennem Vinduet paa en Reisevogn. — Endelig var Damen kommen i Samtale med sin Naboerske. Det var mig ikke muligt at blive længere paa min Plads, jeg maatte høre hende tale. Hendes Organ var blødt og af en egen Klang, som robede, at Tydsk ikke var hendes Modersmaal; imidlertid talede hun det fuldkommen rigtigt, men kun noget stivt og med en næsten ængstelig Betoning

af Endestavelserne. Reisebekjendtskaber sluttes jo hurtigere end alle andre, som Du veed, fordi de igjen afbrydes lettere; en lille Tjeneste, som jeg uden Paatrængenhed fik Leilighed til at vise hende og de andre Damer, brød Isen og bragte mig ind i Samtalen."

„Var Du fra Forstanden?" udbrød Possel, „Du talede til hende, uden at vide hvem hun var! Om hun nu havde været en Prindsesse? Eller hun var det maaskee? Naa, bliv ved. Hvad Fanden standser Du for?"

„Taalmodighed. Det er netop det Interessante ved Reiser, selv at opsøge alle Præmisserne til den Dom, vi ville fælde; under Samtalen med aldeles ubekjendte Personer at udfinde, hvem man taler med, og at vænne sig til at underholde sig med Mennesket, uden Hensyn paa det Characteristiske, som Stand og Embedsforhold paatrykke det. Jeg talede altsaa med hende, og snart vidste jeg, at hun havde reist meget og opholdt sig nogen Tid i München. Det, at have levet paa samme Tid i den samme By, om end under ganske andre Forhold og uden at ane hinandens Tilværelse, er allerede et Berøringspunkt, naar man siden mødes. Jeg mærkede snart, at

der endnu var et andet Berøringspunkt imellem os, som hun imidlertid var for fiin til at udhæve; hun havde nemlig kjendt Prindsessen af Leuchtenberg, jeg havde seet hende, og vi havde Begge fundet hende ubeskrivelig yndig. — Lidt efter kom en Herre op fra Kahytten og gik hen imod os. Han kunde være nogle og fyrgetyve Aar, var høi og feer, hans Holdning var skjødesløs; med et næsten overseende Blik til de Tilstedeværende sagde han paa Fransk til Damen: „Hvorledes befinder De Dem, Grevinde? Sporer De endnu ingen Søsyge? Jeg befinder mig ikke ganske vel;" og uden at oppebie hendes Svar gik han ned ad Dækket, trængte sig imellem den lille Blondine paa anden Plads og Kielerstudenten, som netop converserede hende, hviskede hende noget i Øret, trak hendes Kaabe sammen i Halsen, talede endnu et Par Ord til hende og vendte derpaa tilbage til Kahytten. Grevindens Øine fulgte enhver af hans Bevægelser; det forekom mig, at en Sky ligesom gik over hendes Ansigt og strax forsvandt; hun vinkede ad den lille Blondine, som hoppende kom hen til os, og sagde derpaa med en Blanding af Mildhed og Alvorlighed: „Pak Dig godt ind, Emmili, at Du ikke

forkjoler Dig. Vil Du bringe mig mit Shawl." Blondinen blev blussende rod, gik bort, og kom strax efter tilbage med det Forlangte. Denne lille Episode havde afbrudt vor Samtale; siden kom Kieleren atter hen til mig og vilde meddele mig sine Bemærkninger. Han sagde: „De har bidt Dem fast hos Grevinden, troer jeg, og jeg hos hendes Kammerpige, hun seer mig mere affabel ud end Hendes Naade; i den Henseende deler jeg Grevens Smag." Og nu fortalte han mig, at den høie Mand var Grev Corsel, der var paa Reisen til Petersborg, hvor han var ansat som Minister. Damen var hans Søster; hun var Enke efter en gammel spansk Greve, der havde været saa heldig at doe af Apoplexie nogle Timer efter Vielsen og efterlade hende en betydelig Formue.

„Naa," sagde Posel, „det kunde heller ikke være mindre; var hun ingen Prindsesse, maatte hun dog i det mindste repræsentere et kronet Hoved."

„Henimod Aften holdt det op at støvregne, men blæste haardt, Strømmen var os imod, og Dampskibet huggede stærkt. Den ene Passageer efter den anden listede sig bort og var søsyg, Ka-

hytterne vare overfyldte med Patienter, den berømte Mads løb næsten Livet af sig, for at staae Alle dem bi, der anraabte hans Hjelp. Da det blev mørkt, var Scenen virkelig høist ubehagelig; den stoiende Bevægelse af Skibet, den qvalme Olielugt, der steg op fra Maskineriet, den varme Kulrog, og Dampen, som med en hæslig Allarm gik ud af Ventilerne og slog ned paa Dækket, ideelig Stønnen og Klagen af de søsyge Passagerer, som laae plat ned paa Gulvet, det kulsorte Mørke omkring os, den fraadende Sø, som slog imod Forstavnen og sprøitede Skummet over os, og de mange Fyr, man saae til alle Sider, og som kun tjente os til en Maalestok, hvor langt vi vare fra Land, — Alt dette bidrog til at ængste Gemytterne. Capitainen raadede Grevinden at søge Ly i Kahytten, men hun foretrak at blive paa Dækket, da hun var bange for at blive syg nede i det qvalme Rum; hun, en gammel Dame og jeg vare tilsidst de Eneste, der endnu vare raske. Kammerpigen var forsvunden, Kieleren havde søgt Tilflugt i Grevens Reisevogn, hvor han røg Tobak med Tjeneren, for at modstaae Søsygens Anfægtelser. Klokken henimod Et vare vi under Lolland. Pludselig

gav det et Ryk i Skibet, som om det var stødt mod en Klippe, og i samme Øieblik fulgte et bragende Knald. Der opstod nu en almindelig Skrigen og Forvirring, man raabte, at Caledonia sprang i Luften, og en Mangfoldighed af Stemmer gjentog denne Ulykkespaadom. Kahytstrapperne vrimlede af sovndrukne og svinglende Passagerer, som kæmpede med hverandre for at komme op paa Dækket, Matroserne løb frem og tilbage, Maskinfolkene aabnede Lugen for at stige op, og derved kastedes en Belysning paa hele denne Scene, som kun tjente til at forstærke dens Colorit. Alt dette var et Øiebliks Værk. Min første Følelse var Skræk, men den varede neppe et Sekund; næsten uden at vide hvad jeg gjorde, kastede jeg dem tilside, som stode mig i Veien, og foer hen til Grevinden. Hun havde reist sig op, greb med den ene Haand fast i Rælingen, og holdt den anden for Øinene. Jeg tog hendes Haand og vilde indgyde hende Mod. „Frygt ikke," sagde jeg, „jeg kan svømme, vi ere ikke langt fra Land, jeg er stærk, jeg skal redde Dem." Men hun hørte mig ikke; med lukkede Øine ventede hun det frygtelige Øieblik. Jeg beholdt hendes Haand inden i min, jeg

kunde føle hendes Puls banke igjennem den fine, glatte Handske, som det var mig en uendelig behagelig Følelse at kunne kysse. Hun sank næsten ned paa Bænken, jeg vilde holde hende, derved kom jeg til at lægge min Arm om hendes Liv, hun hvilede ganske paa den, mit Ansigt var lige ved hendes, jeg følte hendes Aande paa min Kind, hendes Bryst bankede ved mit Bryst, jeg kunde have kysset hende, — men jeg gjorde det ikke, jeg nøiedes med at trykke hendes Haand til mit Hjerte, idet jeg hviskede: „Jeg vil redde Dem — eller dø med Dem." — Saaledes stode vi nogle Øieblik, mens de raabte og skrege rundt om os. Men Caledonia sprang ikke i Luften, og omsider trængte Capitainens Stemme igjennem Raaberen: „Hver Mand paa sin Plads, Alting er i Orden!" ogsaa til mit Øre. Grevinden slog Øinene op, jeg slap hendes Haand og oversatte dette Evangelium for hende; det havde i dette Øieblik været mig kjærere at kæmpe mig igjennem Bølgerne med hende, end at fortælle hende, at det var blind Allarm. Noget, der var gaaet itu ved det ene Hjul, havde foraarsaget denne Forvirring, det var snart bragt istand, og vi fortsatte Reisen.

Det er en flau Rolighed, der følger ovenpaa en Livsfare, som pludselig kommer og ligesaa pludselig er overstaaet; at have provet det alvorlige Øieblik, der skiller mellem Liv og Død, med Døden for Øie uden at dø, det er at have oplevet et Drama uden Oplosning. Jeg tilbragte Resten af Natten med at gaae op og ned ad Dækket i en Bedovelsestilstand, som først forsvandt med det forsvindende Mørke. Da var det som om det aandelige Liv atter vaagnede i mig og forjog den nedtyngende Modloshed, da Solen stod op, og en varm, skinnende Dag fulgte paa den mørke, stormfulde Nat. Damerne havde alle søgt Ly eller Hvile i Kahytten, kun nogle enkelte Herrer sad spredte hist og her under Markisen, svøbte Kapperne om sig og saae længselfulde ud imod den svindende Taage, som skjulte Kjøbenhavn for dem. Deres blege og forvaagede Udseende kunde afgive mig en Maalestok for hvordan jeg selv saae ud. Efterhaanden blev det livligere paa Dækket, Passagererne krøb frem, Blondinen havde sin forrige gode Couleur, hun havde bortsovet Skrækken og Søsygens Spor og var snaksom, Greven kom ogsaa op og drak sin Morgenkaffe paa anden Plads, Caledonia skar

jevnt og roligt gjennem Bølgerne, og ikke engang den frygtede Kjøgebugt, hvis Bryst endnu svulmer mægtigt ved Erindringen om sin fordums Hæder, forstyrrede den almindelige Glæde."

Ditmar taug et Øieblik. Possel benyttede denne Pause til at gjøre den Bemærkning, at han talede som en Bog. Ditmar lod som om han ikke hørte det, og vedblev: „Grevinden lod sig ikke see. I et af Hans Excellence ubevogtet Øieblik, gjorde jeg Cour til Kammerpigen, for at erfare, at hendes Frue ikke var syg, men formodentlig søvnig, siden hun blev nede i Kahytten. Omsider stege Kjøbenhavns Taarne frem; Frelserens Kirke med sin Sneglegang og den store Kugle var det første Tegn, og det straalende Kors paa Frue Kirke, der stod som en Stjerne over Byen, det andet. Vi dreiede uden om Trekroner, og kastede Anker ved Toldboden. Først da Caledonia laae stille, og Passagererne begyndte at gaae i Land, kom Grevinden op. Jeg havde stillet mig saaledes, at hun ikke kunde forlade Kahytten, uden at blive seet af mig. Hun var bleg og saae meget mat ud; de smukke, sorte Øine slog hun ned. Jeg kan ikke beskrive Dig, hvor smukt det klæder hende at see ned; de

lange og kulsorte Øienhaar staae ligesom en mørk Glorie om Øielaaget. Hun gik mig forbi uden at bemærke mig, men jeg løb til Trappen for endnu engang at see hende; da hun skulde stige i Baaden, stod jeg atter lige for hende, og det er vel muligt, at jeg fæstede et meer end almindeligt Blik paa hende. Hun standsede et Øieblik og sagde paa Fransk: „Jeg takker Dem, min Herre, for den Opmærksomhed, De har vist mig paa denne forvirrede Reise.“ — Det var mig umuligt at svare et Ord, jeg veed ikke engang, om jeg opfyldte Gentillessens simpleste Fordringer og bukkede, jeg troer det neppe, men at jeg stirrede hende ind i Øinene, saa at jeg kunde sige, som Valborg siger til Axel: „Nu gaae! Nu glemmer jeg Dig aldrig!“ — det veed jeg bestemt. Greven var allerede i Baaden, og raabte: „Eh bien, Madame! on vous attend!“ Hun steg ned ad Trappen. I samme Øieblik kom jeg til Besindelse, eller maaskee jeg snarere tabte Besindelsen, nok er det, jeg sprang ogsaa ned i Baaden, og havde nær kastet hans Excellences Kammertjener og Blondinen i Vandet. Færgemanden knurrede fordi jeg overfyldte hans Fartøi, Kammertjeneren puffede mig med Albuerne, Blondinen

saae forskrækket hen til Excellencen, som med et medlidende Smiil sagde: „A présent nous sommes à Copenhague chez les barbares" — Grevinden rødmede og saae ufravendt ned i Bunden af Baaden ...."

„Og Du skammede Dig, vil jeg haabe, og var tilmode som en Hund, der er kommen ind i et Spil Kegler," afbrød Possel ham.

Ditmar taug et Øieblik, derpaa sagde han: „Da vi kom paa Toldboden, steg hun i en Vogn, uden at skjenke mig et Øiekast, og kjørte bort. Men jeg stod tilbage med Bevidstheden om at jeg elskede hende. Et eneste Øieblik under usædvanlige Omstændigheder havde været nok til at føde en Kjærlighed, som jeg føler er afgjørende for mit hele Liv."

„Ja, Gud bevares, det er saa naturligt, Du skal saamænd ingen Undskyldninger gjøre," sagde Possel. „Evig Kjærlighed er jo det Mindste, Du kunde være bekjendt at byde hende."

Ditmar vedblev: „Jeg har siden kun seet hende i Forbigaaende paa Lange-Linie, hvor hun ofte spadserer, og i Theatret, hvor hun kommer, naar der gives Operaer eller Balletter; hun er hvergang i en bestemt Loge, og da jeg sidder i

den morkeste Krog af Parterret, kan jeg ret betragte hende, naar Lysekronen er trukken op, uden at Nogen lægger Mærke til mig. Da fæste mine Øine sig paa hende, som to Vampyrer, og suge hendes Billede ind i Sjælen, indtil Akten er ude, og Lamperne atter forjage dem fra det Bytte, de i Mørket havde bemægtiget sig. Og naar jeg ret vil gjøre mig tilgode, drømmer jeg mig tilbage paa Caledonia; da holder jeg hende atter i mine Arme, leger med hendes Fingre, lægger Armen om hendes Liv, og trykker hende saa tæt til mig, at jeg, ligesom den Gang, kan føle hendes Bryst banke imod mit, og den fine Aande vifte paa min Kind — ja, Du har intet Begreb om, hvor deiligt jeg kan drømme. Veed Du hvad, Possel, jeg kan bilde mig ind, at ingen Mand før mig nogensinde har holdt hende saaledes i sine Arme, at jeg er den første Mand, som nogensinde har beruset sig i hendes Aande — Det Eneste jeg forlanger, er jo kun at see hende engang imellem, da have mine Drømme Næring; men naar jeg ikke har seet hende i længere Tid, som nylig var Tilfældet, da er det som om Livet havde forladt mig, og jeg vegeterer blot, uden klar Bevidsthed, — og da drømmer jeg aldrig." —

Ditmar lagde sig tilbage i Sengen og lukkede Øinene, som for at prøve, om han kunde kalde det kjære Billede tilbage. Possel sad taus og betragtede ham alvorlig; han følte kun altfor vel, at Bebreidelser og Formaninger Intet vilde frugte, og desuagtet maatte han gjøre Vold paa sig for at holde dem tilbage; men hans Rysten paa Hovedet og Tyggen paa Læben viste nokfom, hvor meget han misbilligede Ditmars Sværmeri.

Saaledes traf Madam Schiott dem, da hun bragte Theetøiet ind; den gode Kone blev ganske elendig ved at see dem saa alvorlige, og Possel havde ondt ved at berolige hende, saa fast havde hun sat sig i Hovedet, at Ditmar var falden tilbage. „Det havde været en stor Ulykke for mig," sagde hun, „og et grueligt Ansvar. Men jeg har bedet Vor Herre, at han blot vil lade ham leve imorgen over, naar det endelig skal være, som jeg ikke haaber; for imorgen er det hans Geburtsdag, og imorgen bliver han fire og tyve Aar. Gud skee Lov for de 24, det er et godt Tal og en lykkelig Alder. Men han kommer sig nok, ikke sandt? Han seer godt ud iaften, det har saamænd ingen Nød mere." — Under denne Replik havde hun sat Theetøiet i Orden og skjenket en Kop til

hver af de to Venner. Da hun gav Ditmar hans, rakte han hende Haanden og sagde: „De har altsaa ikke glemt min Geburtsdag,“ Madam Schiott, i al denne Forvirring, som min besværlige Sygdom har foraarsaget Dem. De er virkelig altfor god imod mig.“

Madam Schiott blev ganske bevæget, og sagde næsten grædende: „Nei, det veed Gud, jeg har ikke glemt den, min egen rare Hr. Ditmar! Tal ikke om Sygdom og Ulelighed, det har, Gud skee Lov, Intet at betyde, og nu bliver De jo boende hos mig, gjør De ikke, Hr. Ditmar? Og imorgen er det Deres Geburtsdag, og Hr. Posfel maa endelig komme herhen og drikke en Kop Chocolade; jeg har spurgt Doktoren, og han siger, det kan ikke skade Dem. Og jeg har saamænd en Present til Geburtsdagsbarnet, som han ikke aner — men jeg maa gaae min Vei, for ikke at sladdre af Skole af bare Glæde. Gud skee evig Tak, at han dog lever den Dag over. God Nat, Hr. Posfel, saa kommer De jo imorgen Formiddag til Chocoladen, men ikke for silde; og naar De gaaer, saa bank paa min Dør, at jeg kan vide, naar Hr. Ditmar er alene, for jeg bliver jo dog oppe inat; han behøver kun at ringe

paa Klokken, hvis han vil Noget; saa hører jeg det strax."

Uagtet alle Ditmars Indvendinger og Forsikkringer, at han befandt sig saa vel, at hendes Vaagen var overflødig, vedblev hun dog sin Paastand, af Frygt for at der skulde tilstøde ham Noget om Natten, som kunde forspilde hende den Glæde at høitideligholde hans fire og tyvende Fødselsdag. „Lad Du hende kun blive oppe," sagde Possel, „hun vil dog ikke kunne sove alligevel, af Glæde over den store Sukkerkringle med dit Navn paa, eller den deilige Brunsvigertærte, hun har ladet bage til Dig. Det er Synd at forstyrre sine Medmennesker i deres Sværmerier, derfor vil jeg nu ogsaa gaae min Vei og overlade Dig til dine høigrevelige Tanker." —

Da Possel den næste Dags Formiddag indfandt sig, for at drikke Chocolade hos Madam Schiøtt, traf han hende staaende paa Trappen, i en ivrig, men dæmpet Samtale med Husets gamle qvindelige Beboere. Saasnart hun fik Øie paa ham, tyssede hun ad ham: „Gaae lidt sagte, kjære Hr. Possel, og vær saa god at træde ind hos mig saa længe, der er Fremmede hos Hr. Ditmar, som vil tale med ham under fire Øine.

Det er den tydske Minister selv, som vil gratulere ham til hans Geburtsdag. Han kom kjørende hertil i Karreet, og en Jægerofficeer maatte saamænd staae bag paa Vognen. Jo, det er rigtignok en Geburtsdag, Hr. Ditmar oplever, som han kan takke Gud for saa længe han lever. Nu har Ministeren været her i akkurat een Time og ti Minuter. Vidste jeg bare, om man tør byde saadan en Herre Chocolade, saa vilde jeg strax skjenke den op; hvad mener De, Hr. Possel, tør jeg?"

Men inden Possel kunde afgjøre denne vigtige Qvæstion, aabnedes Døren, og den gamle Grev von Tesch gik ned ad Trappen. Madam Schiott neiede lige ned til Gulvet og sagde: „Adieu, Lebewohl, Herr Excellents-Minister," og fulgte ham neiende lige ud af Gadedøren; de gamle Koner, som havde mindre Verden end hun, efterlignede i dyb Taushed hendes Complimenter, og Possel gik ind til Ditmar, som han fandt mat og angreben af den lange, fornemme Visit. Efterat han havde bedet Madam Schiott at opsætte Chocoladen en Timestid, tog han en Bog og satte sig i Sophaen lige over for Ditmar, som i en eftertænksom Stilling havde lagt

den ene Arm under Hovedet og saae lige op i Loftet — naar man lægger sig saaledes, er det i Almindelighed Tegn til at man ikke skjøtter om at tale.

Omsider brød Ditmar selv Tausheden. „Jeg fylder idag mit fire og tyvende Aar, og med det fem og tyvende gaaer jeg maaskee ind i ganske andre Forhold."

„Jeg gratulerer og aflægger min underdanigste plebejiske Lykønskning, i det Haab, at Du nu er nedstemt fra den aristokratiske Visit, og kan tage imod Smaafolk," sagde Posfel leende.

„Det er netop denne aristokratiske Visit, der har givet mig nok at tænke paa. Greven erkyndigede sig med den største Nøiagtighed om min Stilling og mine Forhold, som han tildeels har faaet Oplysning om af sin Læge, og endte med at tilbyde mig Arbeide hos sig som hans Secretair. Den gamle Mand robede saa megen Godhed for mig, og gjorde mig dette Tilbud med saa megen Delicatesse, at det rørte mig, og selv om det vil bringe mig i et underordnet Forhold, kan jeg ikke afslaae at tage imod det, uagtet det vel sagtens vil opholde min Examen

i nogen Tid. Han bad mig næsten derom, som om det var en Tjeneste, jeg kunde vise ham." — Idet Ditmar sagde dette, havde han støttet Haanden under Kinden, saa at han skjulte sit Ansigt med den.

„Underordnet Stilling?" sagde Posfel. „Kongen, din høie Herre, som det hedder i det diplomatiske Sprog, Du herefter vil føre, er rigtignok kun Interessent i det tydske Samfund, og det havde klinget drabeligere at hedde: det hellige keiserlige romerske Riges Geheime-Ambassade-Secretarius, som der i det Hele taget var mere Forslag i den gammeldags Titulatur; men desuagtet er det ikke saa ringe, at blive Legationssecretair fra slet og ret Tagkammerstudent."

„Den Tjeneste, han har tilbudt mig, er aldeles privat," sagde Ditmar ærgerlig, „den har Intet at bestille med Statscalenderen, og Springet er derfor ikke saa stort, som Du behager at ansee det for."

„Ikke stort? Det var som Fanden. Men saadan gaaer det altid med Fortunas Skjødeborn; hun forkjæler dem selv, saa at Alt, hvad hun giver dem, er det samme som at byde Bagerborn Hvedebrød. Da gad jeg dog vidst, om ikke

ethvert Menneske maa anſee et ſaadant Tilbud for en Himmellykke; jeg vil ikke engang tale om, at det ſkaffer Dig Leilighed til at ſee Grevinder og Baronesſer i den behørige Nærhed, — thi det anſeer jeg netop for at være Skyggeſiden ved denne Anſættelſe; og hvad Examen angaaer, da maatte Du være en ſtor Klodrian, hvis Du ikke alligevel gjorde Dig færdig til at tage den i ſamme Tid. Nei, Du er og bliver en Lykkens Pamphilius."

„Bah, en Lykkens Pamphilius, ſom Ulykken træder i Hælene ved hvert Skridt," ſagde Ditmar, men hans Anſigt modſagde tildeels hans egen Yttring.

„Det er til at blive gal over," ſagde Poſſel, „han render ſig en Stang i Livet, og det oven i Kjøbet en Vognſtang, kommer godt fra det, faaer en honorabel Anſættelſe i Tilgivt, og er endda ikke fornøiet. En ſaadan Utaknemmelighed fortjener den haardeſte Straf, og han faaer derimod Chocolade, og det aldeles gratis. Men i det Mindſte ſkal Du ikke faae Broderpartrn, thi jeg er ganſke djævleblændt oplagt til at drikke en halv Snees Kopper. Kom nu med Varerne, Madam Schiott!"

Med en Hurtighed, som viste, at hun længe havde ventet paa denne Opfordring, traadte Madam Schiott ind med Chocoladen og Kringlerne paa en Bakke, som hun stillede saaledes imellem dem, at en tildækket Kop kom til at staae lige for Ditmar. Derpaa satte hun sig i Sophaen og betragtede sin Anretning med foldede Hænder. „Skynd Dig, Ditmar, og let Laaget af, at jeg kan komme til at skjenke for Dig," sagde den utaalmodige Posfel; „naa, skynd Dig at tage Geburtsdagskagen af Koppen." Ditmar loftede Laaget op, men havde nær ladet det falde igjen, da han saae, at hele Koppen var fyldt med nye Tirigsdalersedler. Posfel greb Koppen og tomte dens Indhold paa Bakken, som snart var skjult af Bancosedler. Ditmar saae forbauset paa sin Vertinde, og Posfel udbrød: „Madam Schiott! Er De gal? Hvor kommer de Penge fra? Er de falske eller ægte?" — Men Madam Schiott flod hen i Taarer paa Sophaen, og sagde blot hulkende, den ene Gang efter den anden: „O Gud! O Gud!" og det varede længe, inden hun blev saa meget Herre over sig selv, at hun kunde sige: „Det er Herr Ditmars Penge, de ere ved Gud i Himmelen saa ægte som de komme

fra Banken, men jeg kan ikke holde det ud, jeg er nær ved at døe;" og nu begyndte hun igjen at græde og hulke, som om der var tilstødt hende den største Ulykke.

Eller hvorfor ikke hellere: den største Lykke; thi Glæden har lige saavel sine Taarer, som Sorgen, kun ere hine sjeldnere og derfor maaskee stærkere. Omsider kom Madam Schiott saa meget til sig selv, at hun kunde svare paa Posfels gjentagne Spørgsmaal. „Det var den Morgen, den tydske Manister kjørte Herr Ditmar over, og de bragte ham død hjem. Saa tænkte jeg: hvordan skal vi nu faae ham ordentlig i Jorden? for jeg troede ikke, at han kunde leve, og det gik jeg hele Tiden og tænkte paa, og saa var det ligesom Vor Herre selv indgav mig, at jeg skulde tage de tre Mark, der endnu var tilbage i Skuffen, og sætte dem i Lotteriet, thi de kunde dog alligevel ikke strække langt til Begravelsen, og Herr Ditmar havde jo altid havt Lykken med sig. Saa tænkte jeg længe paa, hvor jeg skulde faae nogle gode Tal fra, thi det var dog det Vigtigste...."

„Og det har han vundet i Lotteriet! Hvilken Hestelykke! Men bliv ved, Madam Schiott,

hvordan fandt De Tallene ud?" spurgte Possel, imedens han ivrig talte Pengene.

„Jo, jeg fandt dem endelig ud. Først tog jeg Nummer 3, thi der var Tre, som kjørte ham over, begge Hestene og Manisteren, for Kudsken var allerede faldet af ved Longangsstræde; og saa Nummer 11, Det var Klokken netop; og saa Nummer 24, det skulde han lige til at fylde, jeg tænkte nok, at 23 ikke duede; og paa denne Terne satte jeg de tre Mark, og den kom ganske ordentlig ud, som jeg nok vidste, da Herr Ditmar har Lykken med sig. O, jeg har været saa bange for at han skulde doe, inden vi naaede hans Geburtsdag; men Doktoren meente, at han ingen Bevægelse kunde taale, og derfor har jeg ikke talt til noget Menneske derom, men det har ofte været som det skulde pine sig ud imellem mine Sidebeen, og jeg havde havt et grueligt Ansvar, hvis han var død fra de velsignede Penge." Og nu fældede Madam Schiott atter Taarer ved Tanken om denne mulige Sorg.

Ditmar havde ligget ganske stille og hørt hendes Beretning. Da hun taug, rakte han Haanden ud imod hende og sagde: „Disse Penge kunne ikke tilhøre mig alene. Halvdelen er i det mind-

ste Deres, kjære Madame Schiott, meer end Halvdelen kan jeg ikke tage, uden Dem havde jeg ikke havt en Skilling." — Men Madam Schiott vilde Intet høre herom. „Nei vist ikke, de ere Deres med Rette, Herr Ditmar, og jeg tager for den levende Gud ikke en Daler af dem. Men De skal engang imellem dromme mig nogle gode Tal, som jeg selv kan sætte paa, det maa De, Herr Ditmar." — Han smilte og trykkede hende i Haanden. „Nu vel, saa vil jeg tage dem og bestyre dem for os Begge," sagde han, „og jeg lover Dem, at jeg herefter vil tænke paa Brænde, forend jeg tænker paa Komediebilletterne."

„Ja vist, Madam Schiott har Ret, hun er en fornuftig Kone, og Pengene er min Salighed dine, det forstaaer sig," udbrød Possel efter at han havde fuldendt Tællingen. „To tusinde og ser hundrede og halvtredsindstyve Daler i flunkende splinternye Tierter! Det er et Syn, som man kan græde Glædestaarer over. Jo vist er det dine, de er jo anskaffede for dine lumpne tre Markstykker. Lotteriet er en gavnlig Institution, ikke at tale om at det er et Tegn paa et Lands Kultur. Hurra! Du skal herefter være

mit Assistencehuus, Du og ingen Anden skal have min Næring, det lover jeg Dig. Madam Schiott leve!" og i sin Glæde omfavnede han Madam Schiott og væltede Chocoladekanden, som udgjød det Meste af sit Indhold over Gulvet. —

Resten af Chocoladen var endelig drukken, den første Glædesruus var forbi, og Madam Schiott havde forladt de to Venner, for at meddele Husets øvrige Beboere hvad hun havde meent med de hemmelighedsfulde Vink og Hentydninger, hun i de sidste fjorten Dage havde ladet falde; thi det var ved saaledes efterhaanden at udlade en Deel af den overflødige Elektricitet, at hun havde bevaret Hemmeligheden nogenlunde ubeskaaret, ligesom en tordensvanger Sky længe kan svæve over Jorden inden den brister, naar den kun af og til kan udsende Noget af sin Overflødighed i et mat Lyn. Nu nød Madam Schiott en dobbelt Triumph, baade for sin Klogt i den vanskeligste af alle menneskelige Combinationer, og for sin ubegribelige Selvbeherskelse og Taushed. For sin Ærlighed forlangte hun aldeles ingen Beundring, den var for dybt begrundet i hendes Charakteer, til at hun skulde tænke derpaa. —

„Du maa dog tilstaae mig, at en saadan Lykke er magelos," sagde Possel, som for sjette Gang havde talt Gevinsten efter. „Man kan næsten blive ængstelig ved at være saaledes forfulgt; i det Mindste maa man dog føle sig noget flau, og tænke: jo større — jo større — Du veed nok hvad Ordsproget siger. Er Du ikke undseelig, Ditmar, hvad? Svar mig dog, for Fanden. Er Du hoven, fordi Du er bleven Legationssecretair og Millionair paa een Dag?"

„Hvad sagde Solon?" svarede Ditmar. „Priis Ingen lykkelig forend han ligger i sin Grav. Lad de store Exclamationer fare, man kan være erkjendtlig med Mindre. Ja, jeg har havt Held med mig, det føler jeg, men Lykke — der hører mere til, end at vinde i Lotteriet eller faae en Skriverplads; lykkelig bliver jeg maaskee aldrig i dette Liv. Lykken ligger dybere, min Ven, den beroer ikke paa disse overfladige Midler, og Penge gjør os ikke ubetinget lykkelige."

„Gud frie og bevare os, hvor Du er kedelig, Ditmar, naar Du vil snakke fornuftigt. Det er i det Mindste lige saa vist, at Penge gjøre os ikke ubetinget ulykkelige. Forleden skreg

Du Gevalt, fordi Du ikke havde den Skal om Dig, som her hjemme er nødvendig for at gjelde; hvad hindrer Dig nu i at faae den? Du har jo Penge, thi to tusinde ser hundrede og halvtredsindstyve Rigsdaler er en Capital hertillands, hvor Lidt kan gjøre det. Gut giebt Muth, hedder det. Jeg veed nok, at jeg raader Dig som en Slyngel og ganske imod min egen Tænkemaade, men kan Du partout ikke leve uden at bade Dig i den fornemme Verdens Straaler, saa lad Dig gjøre Gyldenstykkes Klæder, og gaa til Hove, og gjør Cour til Grevinder og Hofdamer. Din Donna er her endnu, hendes Herr Broder ligger og føler, Gud veed hvorfor, men han har intet Hastværk med at komme til Petersborg. Formodentlig finder Hans Excellence os mindre Barbarer, end han ventede, da han steg iland paa Toldboden. Du har jo Lykken med Dig og nogle Skillinger paa Lommen til hvide Handsker og Eau de Cologne, dermed er mangt et Damehjerte bleven vundet, og hun er vel heller ingen Lucretia. Saa kan man da haabe, at denne Galskab engang kan gaae over, thi som Sagerne nu staae, seer det kun jammerligt ud med din Forstand."

Ditmar svarede ikke, et smerteligt Træk om Munden forraadte imidlertid, at han havde hørt hvad Possel sagde. Han laae længe taus, og det afvexlende Udtryk i hans Ansigt robede, hvor mange forskjellige Tanker der gik igjennem hans Sjæl; nogle vare aabenbart glædelige og spaaede en lysere Fremtid, men de bleve efterhaanden fortrængte af mere alvorlige, som efterlode Spor af Mismod. Possel talte imidlertid Pengene, gjorde Beregninger, forkastede dem atter, og havde snart fyldt et heelt Ark Papir paa langs og paa tvers med Tal. Endelig sagde han: „Nu har jeg udregnet, hvordan Du kan slaae Dig op, uden at vove for Meget af Mynten. For det Første maa Du have andre Værelser, vi sige Madam Schiott op."

„Der har Du nu strax gjort en Regning uden Vert," svarede Ditmar; „for det Første begynder jeg ikke med en Utaknemmelighed, og jeg bliver hos Madam Schiott. Det vilde gjøre hende alt for ondt, hvis jeg flyttede fra hende. Men jeg leier endnu eet Værelse af hende, og saa mener jeg, at Du egentlig ingen Grund har til at kalde mig en Tagkammerstudent, da jeg dog boer paa anden Sal. Naa, for det Andet?"

„Og for det Andet saa kan Du raade Dig selv," sagde Possel og kastede Beregningerne i Kakkelovnen. „Gaae da din egen skjæve Gang og indret Dig som Du selv vil, men sæt ikke alle dine Penge overstyr paa Gentilerne, det er et sultent Folkefærd, som æder Dig op med Hud og Haar — og glem ikke, at en Examen ikke er at foragte, naar Folk af bon-ton har tomt dine Lommer. Men det er jo sandt, Du er jo Lykkens Kjæledægge, gjør hvad Du vil, det gaaer nok alligevel. Forelobig laaner jeg halvtredsindstyve Rigsdaler, saa er i det Mindste de i Sikkerhed."

Ditmar loe og sagde: „Velan da, jeg vil troe Dig; hvem kan modstaae saa megen Veltalenhed. Jeg udfordrede jo min Lykke, hvis jeg havde nogen, til at mode mig: den traadte ogsaa virkelig i Skranken mod mig, og fældede mig til Jorden, til Straf for min Tvivl, men den forlod mig ikke derfor...."

„Ganske rigtig," afbrod Possel ham, „det var den historiske Gang. Du behøver blot at tilføie, at den behagede at bruge en Vognstang til Landse, og at det skete i Aaret o. s. v., saa

er det saa noiagtigt, at det kunde benyttes til en Nekrologi i Dagen."

„Jeg vil troe paa Lykken, Posſel, fra nu af vil jeg gaae modig frem, og mit Feltraab ſkal være: Lykken og Spanien. Er Du saa fornoiet med mig?"

„Germanien, vil Du vel ſige, det bliver nok det, der kommer til at fode Dig, saafremt Greven ellers betaler ordentligt."

„Nei, Spanien," ſagde Ditmar. „Ligeſom den hoiſalige Dronning Maria af England ſagde, at man efter hendes Dod kunde finde det tabte Calais indgravet i hendes Hjerte, saaledes vil man i mit engang finde Bogſtavet S; det betyder Spanien og Sevilla, og endnu et Navn, ſom er for godt til at nævnes her. Lad Dig noie med denne Forklaring, og hold mig for Fremtiden dette Bogſtav i Ære."

„Ah, jeg mærker, at det er en Diplomat, jeg har for mig," ſagde Posſel. „Du beſtitter Dig allerede paa den embedsmæssige Utydelighed, ſom Folk, der ikke har bedre Forſtand, ofte antager for reen ſkjær Dumhed. Men jeg har bedre Forſtand, og derfor ærer jeg Eders pythiſke Orakelſprog, om de end er Spanſk for mig." — —

Der existerer et Samfund inden i det borgerlige Samfund, en Verden for sig selv, og det er Diplomaternes. Det er en Frimurerloge, som har sine egne Skikke og Kjendetegn; den tilstæder ingen Uindviet Adgang, og om den endogsaa undertiden nedlader sig til at optage dandsende Medlemmer, tilstaaer den dog derfor ikke disse nogen af Laugets Rettigheder. Blandt de Baand, der sammenbinde Corps diplomatique til et Heelt og danner et eneste Legeme til de forskjelligste og meest uligeartede Sjæle, er det Venskab, Diplomaterne paa deres Herrers Vegne have, eller i det Mindste foregive at have, for det Lands Regent, til hvilket de ere sendte. Det ligger i Tingens Natur, at dette Venskab ikke ubetinget kan henhøre til det Slags, hvorom Hummer i de Uadskillelige siger, at det er „den reelleste af alle Følelser"; men det seer ustridig pent ud. Det har en vis bestemt Form, hvori det altid bevæger sig, og uagtet det er det egentlige Foreningspunkt, som danner dette Samfund til en Stat i Staten, er det dog ikke alene det, som giver det sin Aand, hvis jeg tor tale om en saadan, men den udvikler sig deraf. Den Veddestrid, der altid herskjer imellem Diplomaterne, om hvem

der skal staae høiest anskreven hos den fælleds Ven og modtage de fleste ioiefaldende Beviser herpaa, danner den Smidighed og underdanige Boielighed, som dertil er nødvendig; og den stolte Repræsentationsidee og Bevidstheden om Folkerets-Privilegierne, hvoraf de Alle ere tilstrækkeligt gjennemtrukne, give dem en Modvægt af Værdighed og Majestæt; og begge disse Ting tilsammentagne, Smidigheden og Værdigheden, udgjøre det, som jeg vil kalde Aanden i Corps diplomatique, og som man tydeligst kan iagttage som en staaende Typus hos alle dygtige, især ældre Diplomater.

For et ungt Menneske med Gave til at opfatte maa den Dag, paa hvilken han første Gang bliver indført i denne Kreds, altid have Interesse. Om han endogsaa er vant til at bevæge sig med Frihed i det selskabelige Livs høiere Klasser, vil han dog snart føle, at han nu er paa et Territorium, hvor han vanskelig vil blive som hjemme, fordi Følelsen af Hjemlighed netop er aldeles banlyst af den hele Forening. Det vil i Begyndelsen forekomme ham, som om han var i en Forsamling af Keisere og Konger, med saa megen Salvelse spille disses Fuldmægtige ofte

deres Rolle; det høitidelige Ceremoniel, der, endogsaa ved de lystigste Lystigheder, aldrig ganske tabes af Sigte, og de mange fremmede Sprog, der minde om det kongelige babyloniske Taarn, bidrage ikke Lidet til at forøge Illusionen, som bliver fuldkomnere, naar han erindrer, at det tildeels er disse Herrer, der om ikke løse, saa dog knytte og forvirre denne Verdens Knuder og Forviklinger. Men ved nærmere Betragtning vil det heller ikke undgaae hans Opmærksomhed, at denne Forening ogsaa har megen Lighed med en slet og ret Børs; de store Grosserere iagttages med den største Opmærksomhed af Mæglerne og Detailhandlerne, ethvert Ord af deres Mund er vigtigt, af deres ubetydeligste Miner vil man slutte sig til de mulige Coursforandringer, og den Maade, paa hvilken en keiserlig Minister seer paa sit Uhr, viser maaskee en kongelig Chargé d'Affaires allerede hvad Klokken er slaaet. Enhver handler, kjøber eller sælger Nyheder, men Betalingen er for det Meste contant, og den, som Intet bringer med, faaer heller ikke Noget; da bruges alle mulige Børskneb, og Speculationerne ere ikke sjelden baserede paa selvgjorte Efterretninger. Og er man først kommen saa vidt i sine Betragt-

ninger, da gaaer man let et Skridt videre, og den næste Opdagelse er, at denne Kreds ikke er fri for et vist laugsmæssigt Anstrog, til Trods for sin Fiinhed, sit Vid og sine øvrige elegante Egenskaber, saa at de Anmærkninger og Anekdoter, man af og til hører, minde om de Selskaber, man ved Juletid bivaanede i Udkanten af en eller anden Provinds, saa langt fra Hovedstaden, at det aldrig faldt os ind at anstille en Sammenligning. Dette er ogsaa meget naturligt, og ligger deels i den isolerede Stilling, dette Samfund indtager, deels i de mange fælleds og fjendtlige Interesser, som bevæge sig i det og bevirke en uophørlig Friction; men uagtet det noget skader Høihedens Nimbus, forringer det vel egentlig ikke det selskabelige Liv, som sætter denne Maskine i Bevægelse, og som det unægtelig er underholdende at iagttage. Tilmed gjør man maaskee heller ikke denne tredie Bemærkning paa den allerførste Dag. —

Hos Ditmar var den første Følelse den herskende, da han sad i Vognen hos Grev Tesch, (hvis Godhed for ham i kort Tid næsten var stegen til Passion,) for at begive sig til en Soiree hos den franske Minister, hvor hans første

Præsentation i den nye Kreds skulde finde Sted. Denne Følelse har maaskee Noget tilfælleds med den alle Læserinder bekjendte Valfeber, som dog langtfra er det værste Slags Feber. I München havde han været paa Bal i Museum, og seet hele det kongelige baierske Hof i Nærheden, men han gik tilfods derhen, traadte ind imellem en Skare Ankommende, og tabte sig blandt Mængden. Her kom han tilvogns, ledsaget af en Mand, der var vant til at gjøre Fordringer til sine Omgivelser, og see dem opfyldte; her var ingen Skare, der kunde skjule hans Indtrædelse. Tanken om at Grevinde Corsel maaskee kunde blive Vidne til hans første Fremtræden, bragte ham endogsaa for et Øieblik til at ønske, at hun var i Petersborg, eller i det mindste paa Veien dertil. Og dog var det for hendes Skyld at han var her.

Vistnok ville mange af Læserne erindre sig at have seet Grev von Tesch, medens han opholdt sig her i Kjøbenhavn, næsten daglig gaae op og ned i den Deel af Esplanaden, som er nærmest ved Østerport; thi ligesom han i mange andre Henseender afveg fra sine Laugsbrødres Sædvaner, gjorde han det ogsaa i Valget af sine

Spadseretoure, og han kom kun sjelden paa Lange-Linie. Men det er maaskee kun faldet faa af Læserne ind, at den lille tykke Mand, der saae ud som om han ikke blot levede af Mad, men ogsaa ene og alene for Mad, og som i Virkeligheden var en Gourmand, ogsaa var en høist genial Mand, en smagfuld Forfatter til mange beundrede Digte, hvis Ynde og Fiinhed give dem en høi Rang i hans Fødelands Literatur. I sin Ungdom havde han staaet i et fortroligt Forhold til flere af den Tids aandrigste Mænd, og heraf var efterhaanden udviklet en Fleersidighed i hans Charakteer, som man ikke saa meget hyppig træffer blandt Folk af hans Fag. Han havde levet meget i Verden, og deeltaget i Alt, men selv i sine Udskeielser havde han vidst at indføre Smag og Elskværdighed. Nu var han en gammel Mand, en øvet Diplomat og en duelig Statistiker, men desuagtet bar hans hele Liv endnu et vist idyllisk Præg, og naar han sad i sin Have, hvor han helst arbeidede om Sommeren, omringet af Blomster og Fugle, eller i sit Kabinet, der om Vinteren var et lille Drivhuus, hvor Antiker og Malerier tittede frem mellem Oranger og Heliotroper, og hvor Digterne laae

ved Siden af Landkortene og Aviserne, skulde Ingen have troet, at denne Mand netop nu arbeidede paa en Depeche, der i et Verdensanliggende skulde tjene det hele øvrige Corps diplomatique til Regel. —

Da Ditmar traadte ind i Forgemakket, dandsede Lysene næsten rundt for hans Øine; han maatte standse et Øieblik, for at minde sig om, at ministerielle Tjenere iagttage enhver Nyankommen med samme Opmærksomhed, som deres Herrer; det mindste Skin af Frygt vilde udsætte ham for deres Spot, thi vante til Hovmod, have de lært at foragte Beskedenhed. Men imedens han saae paa denne brogede Tjenerskare med et fast Blik, glemte han at see paa Grev Tesch, og han havde allerede begaaet en Feil — han havde taget sin Hat af, og „det er ikke Stiil" at blotte sit Hoved i Tjenernes Nærværelse. Da Dørene floi op, og de traadte ind i Selskabssalene, var han saa meget Herre over sig selv, at han uden at røbe Forvirring kunde følge Greven, som gik foran med den Holdning og Værdighed, der tilkom ham efter hans Souverains Rang imellem Guderne paa Jorden. Denne kjendes strax i en Forsamling af Diplo-

mater, uagtet den varierer efter de Tilstedeværende: den stiger blandt Chargé's d'Affaires og Residenter, og daler lidt blandt extraordinaire Ambassadeurer, men den holder sig altid, og skjenker aldrig Noget bort.

Ved Kaminen, som var aaben for et Baal af Ild, stod Ministeren selv i Samtale med tre Herrer; han traadte den Indtrædende tre Skridt imøde, standsede derpaa og gav Grev Tesch Haanden. Greven forestillede sin Secretair, „Herr Ditmar", Ministeren bukkede uden at sige et Ord, og gjorde med Haanden en henvisende Bevægelse til en Sal, hvorfra lod et forvirret Chaos af Damers og Herrers Stemmer. Derpaa fortsattes Samtalen, hvori Grev Tesch deeltog, uden at bekymre sig om Ditmar, som, af Angest for at træffe Grevinde Corsel, stod som fastnaglet til Gulvet og betragtede et Maleri, for dog at synes beskjæftiget, uden at han var istand til at gjøre sig selv Rede for, enten det var et Landskab eller et Sostykke. Det havde ikke været ham muligt, for Alt i Verden, ene at betræde det Sted, hvor man talede fremmede Sprog saa høit og loe saa dristigt; denne Tale og denne Latter kuldkastede pludselig den Idee, han havde

dannet sig om en saadan Aftens høitidelige Alvorlighed, og tvang ham til at erkjende, at hvert Skridt, han nu skulde gjøre, var en Skolegang. Mismodig saae han ned paa Gulvet og talte Qvadraterne i det bonede, indlagte Gulv. I den Tomhed for Tanker, som for et Øieblik beherskede ham, forekom det ham som om han intet Bedre havde at gjøre, end at anstille etymologiske Betragtninger over Oprindelsen til den Benævnelse: parquetterede Gulve. Men denne Bedøvelse varede kun kort, og et Par afrevne Ord af den Samtale, der blev ført tæt ved ham, trængte sig til hans Øren og vækkede ham atter til Bevidsthed. „Det vil være mig lettere," tænkte han, „at gjøre min Debut hos de Ældre, end i det store Selskab, imidlertid gaaer Greven maaskee ind i Salen." Han nærmede sig derfor den talende Gruppe saa meget, som det lod sig gjøre uden Paatrængenhed.

Ministeren, en Mand som Folk er fleest, hverken stor eller lille, med et rødt Baand i Knaphullet og en Stjerne paa Brystet, førte Ordet meget ivrig. Han gestikulerede uophørlig og purrede med Haanden i Haaret, uden dog derved at forstyrre det zirlige Fald, hvori det

var lagt. Han talede længe, men det var Ditmar ikke muligt at sige, hvad det egentlig var, han vilde bestride eller forsvare. Endelig sagde en yngre, temmelig feed og bleg Mand, som han siden erfarede var den franske Legationssecretair Baron Salla, en udmærket Orientalist, men med temmelig bagvendte Maneer: „Montesquieu siger med Rette, at Ære og Agtelse er den Basis, hvorpaa en Magistratur er bygget, og det er ogsaa de vigtigste Fjedre i monarkiske Stater."

„Der hører De," sagde Ministeren, „det er netop min Mening, det var det, jeg sagde."

„De engelske Institutioner beroer alt for meget paa Individuerne," vedblev Baronen, idet han med den ene Fod traadte paa den anden, „i Frankrig derimod laaner Individuerne al deres Glands fra Institutionerne, og saaledes bør det være."

„Seer De? Det var det, jeg sagde. Og nu Preussen. Hvad siger De om Preussen?" sagde Ministeren.

Den Tiltalte var en lille Mand med et høit, stivt Halsbind og tre couleurte Veste, den ene oven paa den anden. Den øverste var hvid, den mellemste lyserød, den inderste lyseblaa. Det

var den nordamerikanske Chargé d'Affaires Herr Fosber; han bukkede med et Smil, og sagde: „Ikke et Ord. Jeg taler ikke om Preussen i den østerrigske Ministers Nærværelse, siden Preussen har adopteret den protestanterede østerrigske Politik. Jeg frygter desuden for den preussiske Flaade."

Baron Salla mumlede i Distraction ved sig selv, som om han i dette Øieblik repeterede sine statistiske Tabeller: „To Linieskibe, tre Brigger. Hm! Ikke Meget at frygte for."

„Der kommer den preussiske Flaade netop i rette Tid," sagde Grev Tesch, „tag Dem iagt for en af Briggerne, den kunde let forføres af det trikolore Flag, De i Aften seiler under, til at gjøre Jagt paa Dem. Jeg er bange for at ikke engang det hvide*), som De har heiset øverst, vil beskytte Dem, thi Baron Lotting har forgivet sig i Kast med det."

Han saae i det samme flygtigt paa Ministeren, som var traadt den preussiske Ambassadeur tre Skridt imøde, og derpaa to Skridt tilbage for at modtage Legationssecretairens,

*) Bourbonske.

Baron Lottings, Hilsen. Den sidste var en mager Mand med skarpe Træk, morke Øine, uagtet han havde blonde Haar, og et Udtryk af Bestemthed, som gjorde det Rygte sandsynligt, at han tillod sig at holde den hovmodige Marschal Monsigne Stangen, og ofte tugtede den Uartighed, denne, paa Grund af Andres utidige Eftergivenhed, var kommen i Vane med at tillade sig, „fordi han var Marschal af Frankrig og i sin Tid havde været i Krig". Den Kulde, hvormed Ministeren modtog ham, gav de sidste Ord af Grev Tesch forst ret deres Betydning, og stadfæstede Rygtet.

Et Par unge Herrer havde forladt Damerne, og stode i Døren i Samtale. Den ene saae over Skulderen paa de Tilstedeværende, og da i det samme en gammel Mand traadte ind med et dybt Buk, loe han, og udbrød: „Jeg vil vedde paa at det er en Dansk. De danske Embedsmænd have en mærkværdig slet Holdning, fattige Manerer, Alting er usselt. See engang!"

Den Indtrædende var vistnok ingen Mand, hvis Udvortes var istand til at imponere; han var meget skjæv, og hans Gang vidnede om Svagelighed, men Udtrykket i hans Ansigt var en

Blanding af Forstand og Godmodighed, som indtog Enhver for ham. Man saae strax, at det var en ædel og elskværdig Olding. Den Udmærkelse, hvormed alle Tilstedeværende behandlede ham, var mere en Følge af hans Charakteer end af hans Rang og Ordener.

„Det er en af de danske Statsministre," svarede den Tiltalte, „han har nylig faaet en Portefeuille, som vil bringe Dem i Forbindelse med ham."

Ditmar vendte sig imod dem. Den ene var Liskow; han følte en næsten uimodstaaelig Lyst til at benytte sit Privilegium til ustraffet at træde ham paa Foden.

Den gamle Herre vendte sig hurtig til den preussiske Ambassadeur og udbrød: „Ak, Herr Greve! Herr Greve! Jeg kommer lige fra Deres Bolig, jeg har søgt Dem overalt. Jeg har en Efterretning at bringe Dem — en skrækkelig Efterretning," vedblev han efter en Pause, hvori han betragtede Ministeren med oprigtig Bedrøvelse.

Den gamle Grev Dehn vendte sig forbauset til Siden, og udbrød halv høit: „For Guds Skyld, Deres Excellence! Hvad er der hændet?

Er Nogen af min Familie død? Min Datter i Berlin ...."

„Værre, værre! — Deres høie Herre .... Hans Majestæt Kongen ...."

„Min Gud! Kongen — død!"

„Nei, nei. Ikke død, han har — "

„Kronprindsen!"

„Heller ikke. Ak, mine Herrer, det er en forskrækkelig Ulykke."

„Prinds Albrecht da?"

„Vist ikke. Hans Majestæt — et Been — det venstre Been." Og nu fortalte den gamle Mand med uforstilt Kummer og en Deeltagelse, som næsten faldt i det Besynderlige, at en Courreer havde bragt ham den Efterretning, at Kongen af Preussen havde brækket det venstre Been.

Imedens de forsamlede Diplomater modtoge den omstændelige Beretning om denne politiske Begivenhed, sagde den ene af de unge Herrer: „Hvor han har et uendelig godt Hjerte, den gamle Mand."

„Men det er dog ikke muligt at bære sig mere forkeert ad; man seer strax, at Manden er en Indfødt," svarede Liskow. Ditmars patriotiske Harme opflammedes; næsten uden at gjøre sig

selv Regnskab derfor, traadte han tilbage og satte sin Fod oven paa Liskows. I Stedet for en Undskyldning, som denne sandsynligviis havde ventet, tilkastede han ham et skjødesløst Blik, og ligesom om denne Overtrædelse af Sømmeligheden først havde givet ham Mod, traadte han dristig i Døren til den næste Sal.

Hans Frygt havde været ugrundet, Grevinde Corsel var der ikke. Da han tog bort, tilligemed Grev Tesch, og ved sig selv opgjorde denne Aftens Regnskab, fik han det Facit, at han havde kedet sig, spillet en meget underordnet Rolle, og maaskee giort sig en Fiende for sin Levetid. Men det var især det, at han havde spillet en underordnet Rolle, der ærgrede ham. Han begreb ikke, hvorledes saa mange Mennesker en heel Aften igjennem, uden at trættes, kunde vedblive at beklage Kongen af Preussens brukne Been. Han havde forstaaet ethvert Ord, der blev talt, men det var ham bestandig, som om han alligevel ikke havde fattet Meningen. —

Da Ditmar næste Dag var hos Grev Tesch i dennes Kabinet, og Samtalen ogsaa faldt paa den foregaaende Aftens Forsamling, tilstod han, med den Frimodighed, som i Særdeleshed havd

indtaget Greven for ham, at han havde kedet sig. „Min kjære Ven," sagde Grev Tesch, „jeg kan nok mærke, at De er kommen iblandt os med den Tro, at en Soiree er en Hvile fra Arbeidet, hvorved man forfriſker Aanden til nye Anſtrengelſer. Men deri tager De feil. Vi af Corps diplomatique, vi leve i en beſtandig Hvile og i et beſtandigt Arbeide paa eengang. De gaaer nu ind i en ganſke ny Verden, hvor Alt vil ſynes Dem fremmed; jeg er gammel og forfaren, og min Kundſkab, ſom er ſamlet moiſommeligt ved Erfaringer, ſtaaer til enhver Tid til Deres Tjeneſte. Derſom jeg vidſte, at det ikke trættede Dem, vilde jeg holde Dem en lille almindelig Forelæsning, hvoraf De da kunde uddrage hvad De finder tjenligt."

Ditmar takkede ſin Velgjører for dette nye Beviis paa hans Bevaagenhed; da Greven havde tændt ſin Cigar, vedblev han ſaaledes: „De har kedet Dem igaar, og De vil komme til at kede Dem tidt og mange Gange, det gjælder altſaa om at lære at kede ſig med Anſtand. Det er den forſte nodvendige Dyd i denne Verden, hvis man vil tænke paa at gjøre Lykke; derſom De vil ſee Dem om, kan De træffe hundrede Bevi-

ser for, at Folk, som have tilsidesat denne Dyd, ere snublede over et Halmstraa og have fundet uoverstigelige Hindringer, hvor de troede, at Lykkens banede Vei laae aaben for dem. Den, der kan kede sig med Anstand, møder aldrig nogen Vanskelighed, det er et Ord, han gjerne kan stryge ud af sin Ordbog. For at have et Ord til at betegne denne Dyd med, vil jeg kalde den „Politesse", og denne kan baade bestaae i Manerne, og tillige være dybere begrundet. Naar den har sin Rod i Hjertet, er den uimodstaaelig, den er en Talisman, som gjør sin Eier næsten almægtig; naar den derimod kun bestaaer i Manerne, kan den let komme i Strid med den materielle Fordeel, og det kan den ikke taale, da den egentligst bestaaer i at sætte Andre over os selv, ligesom ganske at glemme vor egen Tilværelse, for kun at sysselsætte os med Andres. Men dette kan ogsaa drives for vidt, og vil da kun indbringe Ringeagt og gjøre os til et sikkert Bytte for Enhver, som vil bedrage os. Det er det Vanskelige, at finde en Middelvei imellem hvad vi skylde os selv og hvad vi skylde vore Medmennesker. Dersom vor Politesse gjør os afhængige af Andre, eller forleder os til at vise en over-

dreven Tjenstiver, kan den kun skade os selv. Noget af det, som jeg derfor meest vil advare Dem for, er den saakaldte Tjenstagtighed; det er en af Ungdommens Feil, men som man ikke maa bringe med, naar man træder ind i Verden, thi den giver aldrig andre Renter end Fortrydelse, ja jeg vil endog gaae saa vidt, at jeg vil paastaae, den er uforenelig med en Mands Værdighed. Hvad den har kostet mig, kan jeg neppe beskrive Dem, thi jeg har ogsaa en Gang været besat af denne onde Aand. Det er først naar man er bleven Herre over denne Feil, at man kan gaae til den næste, som er lige saa almindelig i den Alder, og den bestaaer i at tale om sig selv. Det er med al god Politesse, og det er tillige dumt. Giv Dem hen til Verden med en tilsyneladende Uforbeholdenhed, men bær Dem saaledes ad, at Enhver, som De har staaet paa en god Fod med, kan blive Deres Fiende, uden at det kan compromittere Dem. Fortrolighed er en altfor kostbar Skat, til at den bør ødsles paa vor Omgangskreds; hvad skulle vi ellers bevare til vore Venner, og af dem har man Een eller To i det Høieste, og saa er man endda rig. „Vælg dem, Du taler med, til Gjen-

stand for din Samtale, men tal aldrig om Dig selv," det er en Grundregel, som man ikke nok-som kan indskærpe Ungdommen. Den betaler sig, min Ven; naar man er borte, høster man en almindelig Roes. Men dermed vil jeg ikke sige, at man skal nedlade sig til Smiger, thi den er lige saa fordommelig, som den Uskaansomhed i Omdomme, unge Mennesker ofte forfalde til, fordi de ikke kjende Verden. Ungdommen er i Almindelighed uforsonlig, men den mildeste Dommer er altid den, som selv er den meest fuldendte Verdensmand. En stadig Opmærksomhed paa Dem selv vil være Deres bedste Raadgiver, den vil efterhaanden lære Dem at iagttage dette, uden at forsømme alle de ubetydelige Smaating, som dog i vor Carriere ere saa nødvendige, thi de behøves idelig; det er dem, Franskmanden meget rigtig kalder la science du monde. Denne Videnskab gjør os lige saa lidt udelukkende til dygtige Mennesker, som Klæder ere istand til at gjøre det, men uden den er man lige saa lidt istand til at gjøre Lykke i den store Verden, som man kommer nogen Vei, naar man ikke har en god Kjole paa. Den bestaaer i den Kunst at kunne gaae, staae, tale, tie, høre, svare, komme ind af en Dør

og atter slippe ud af den, uden at vi noget Øieblik tabe Overvægten over os selv. Men denne Kunst bør ikke lede os til Affectation, thi det er næsten værre end Keitethed. Vi skulle være simple i vore Handlinger, stolte uden Storagtighed, ærbødige uden Krybben, forekommende uden Iver, venlige uden Paatrængenhed, og først og fremmest discrete, thi uden Discretion nytter hele Resten ikke. — Men jeg keder Dem ved denne lange Prædiken over en almindelig Gjenstand, som Enhver troer sig hævet over."

„Langtfra, Hr. Greve. Jeg føler tvertimod, at jeg ikke er istand til at undvære disse Regler, thi om jeg endogsaa har havt en Anelse om alt Dette, har jeg dog aldrig overskuet det i et samlet Heelt."

Greven nikkede veltilfreds og vedblev: „Fra det Almindelige ville vi gaae over til det Selskabelige. Her er det vel nødvendigt at have Forstand, og ogsaa at vise den, men det er lige saa nødvendigt at anvende den med en vis Sparsomhed. Man synes saa tidt, at det er behageligt at kunne more Selskabet, men jeg vil raade Dem til at overlade det til dem, som ikke tænke paa at gjøre Lykke. Man støder lettere paa Folk

af middelmaadig Forstand end paa lutter Kloge, og hine ere ikke altid skikkede til at lade sig more, uden deri at finde en eller anden Braad, som saarer dem. Jeg sætter den Roes: „Det er et morsomt Menneske", omtrent i lige Linie med hvad der næsten bliver sagt paa samme Maade: „Det er et godt Menneske"; Vor Herre bevare mig fra at blive saaledes omtalt. Og det er da vort eget Kjøn, som først erklærer sig imod os, uden at vi derfor vinde det andet. Med Herrer i Almindelighed vil jeg anbefale Dem saa megen Tilbageholdenhed og Kulde, som netop er nok til at støde dem, uden at fornærme dem, thi man bør aldrig søge at behage dem. Det er en besynderlig Kjendsgjerning, at Folk bryde sig meest om den, som tager mindst Notice af dem; de ere nær ved at gaae saa vidt, at de agte den høiest, som behandler dem med størst Tilsidesættelse. Og de kjære Damer foretrække, maaskee uden selv at vide af det, den Herre, som i den Grad viser sig uafhængig, at han ikke bekymrer sig om at vinde Mændenes Gunst. Bryd Dem i det Hele taget ikke om at gjøre Dem Uvenner, ja endogsaa Fiender, hvis det skal være; den Mand, som ingen Uvenner har, ham giver jeg ikke Meget

for. Men hvad De maa ſtræbe efter, det er: aldrig at give nogen Blottelſe, aldrig at bringe Dem ſelv i en latterlig Stilling eller foretage Dem Noget, ſom De ſkulde have nødig at ſkamme Dem ved. Jeg maa desværre tilſtaae, at af alle Synder er Latterlighed den værſte; men ſaaledes er Verden engang, og vi To kunne ikke tænke paa at forandre den. Vælg derfor Deres Omgang efter modent Overlæg, giv Dem aldrig af med den Forſte den Bedſte, og ſky Enthuſiasmen ſom en Peſt, thi det er den, ſom oftest bringer os i Berørelſer, vi ſiden bitterlig fortryde. Folk, ſom mangle offentlig Agtelſe, har en Diplomat Ret til at udelukke fra ſin Omgang, om han end er fuldkommen overbeviiſt om at Verden gjør dem Uret. De vil ſynes, at dette er noget haardt, men da den lige ſaa beſtemt kræver Regnſkab af os for vort Venſkab, ſom for vort Had, ſkylde vi os ſelv at holde det forſte ſaa reent, at det kan blive ſogt ſom Noget, der er værd at eftertragte. Og naar De har tilegnet Dem alt dette, da har De ſtærke Vaaben i Hænderne: Ungdom med alle dens Tillokkelſer, den Ynde, ſom indtager, og den Klogſkab, ſom ene er iſtand til at ſikkre os de gjorte Erobringer.

Dersom jeg i Deres Alder havde vidst alt dette, som jeg deels skylder et langt Livs egne Erfaringer, deels Andres Jagttagelser, da havde jeg kunnet bringe det meget vidt, saa vidt, som jeg haaber at De engang skal bringe det."

Rort over den gamle Mands Venskab, greb Ditmar hans Haand og trykkede den til sit Hjerte. „Min faderlige Velgjører," sagde han, „mod Dem kan jeg ikke bringe Deres Regler i Anvendelse; hvor skulde jeg kunne værge mig mod den Enthusiasme, som ganske opfylder min Sjæl."

„Og naar vi nu ville overføre disse Sætninger paa det politiske Liv, ville vi ogsaa der finde dem bekræftede. Det bliver ofte sagt, at Politik er et Indbegreb af Snuhed, Falskhed og Forstillelse; men det er en slet Politik. Canning havde Ret, da han sagde, at Ærlighed er den bedste Politik, og denne Tro vil ogsaa meer og meer blive almindelig. Endnu lide vi ofte for vore Forfædres Synder, og man betragter os undertiden som Levninger fra Middelalderen, der ikke staae i Samklang med den nærværende Tid. I Politik skulle vi være ærlige, aabenhjertige uden at være aabenmundede, og

Fiender af Løgn og Snigveie. Falskhed, Bagtalelse og Bedrageri berettiger os ikke til at bruge de samme Vaaben; lad Tiden kun raade, den Falske vil undergrave sig selv, og hans Feil ville gavne os, maaskee langt mere end hans Dyder vare istand til; han maa tilsidst enten blive os en nyttig Folie for vor Handlemaade, eller en ydmyg Tjener for vor Sag. Vi skulle ikkun gaae lige til Maalet, uden at splitte vore Kræfter paa flere Steder; det gamle Ordsprog siger, at den, der har mange Jern i Ilden, faaer dem let brændte. Derfor er det en Hovedregel: kun at have een Ting for ad Gangen, men da at drive den med al vor aandelige Kraft, og med den Aabenhed, som dysser vore Fiender i Søvn, medens List og Skjul vilde holde dem aarvaagne. Og have vi naaet den Stilling i Livet, som vi attraaede, da skulle vi vedblive at gjøre det Gode for det Godes egen Skyld, gjøre os Andre forbundne ved Tjenester, uden at vente Løn derfor, og lade som vi ikke mærke, at de blive gjengjeldte med Utaknemmelighed. At beklage sig derover, er det Samme som at tilstaae sin Mangel paa Menneskekundskab. Men viis ikke Andre saadanne Tjenester, som maae nøde

dem til at være utaknemmelige, thi da skaber De Dem kun lige saa mange uforsonlige Fiender. Der gives en Forbindtligheds-Fortvivlelse, der er lige saa farlig som den Fortvivlelse, der kommer af Mangel og Elendighed; Begge ere istand til at mane Kræfter frem, om hvis Tilværelse vi aldrig have drømt. Og siden vi tale om Forbindtlighed, saa modtag saa faa Tjenester som muligt, helst slet ingen, thi enhver saadan er et Baand paa Deres Selvstændighed, der kan have uberegnelige Følger. — I disse faa Regler indeholdes Alt, hvad der kan betrygge Dem Verdens Agtelse og en afgjort Lykke. Dersom De bringer dem i Overensstemmelse med Dem selv, saaledes at de tilsidst udgjøre Deres egen Charakteer, da kan De dristigt kaste Deres Die paa Alt, hvad et Menneskes Ærgjerrighed kan attraae, og intet Maal vil være Dem for høit." —

Ditmar tænkte paa Grevinde Corsel og rødmede stærkt. Greven betragtede ham opmærksom, derpaa spurgte han venlig: „Hvorfor blev De saa rød? Hvad var det for en Tanke, der saa pludselig bevægede Dem?"

Ditmar taug nogle Øieblik, som om han i disse gjennemgik Grevens Formaninger og stræbte at bringe dem i Udøvelse. Derpaa sagde han: „Min Tanke gjaldt i dette Øieblik en Dame. At sige mere vilde Deres Excellence maaskee antage for en Mangel paa Discretion." Men ved disse Ord rødmede han endnu stærkere end før.

„Bravo, min unge Skolar," udbrød Greven leende; „jeg forudseer, at jeg vil have Glæde af Dem. En Dame? Ja saa! — Tillad mig eet Spørgsmaal, mon ami, som sandelig kun skeer af Interesse for Dem. Er det en Dame, hvis Stilling i Livet hører til den lykkelige, borgerlige, huuslige Stand, eller staaer hun høiere? Det forekommer mig, at De selv har sagt mig, at De er uforlovet og uden nogetsomhelst Baand."

„Høiere, Deres Excellence, meget høiere," sagde Ditmar, blodrød ved denne aftvungne Tilstaaelse.

„Der Teufel!" udbrød Greven. „Allerede! Paa een Aften! — Men De sagde jo, at De havde kedet Dem — Ja saa, tidligere maaskee — Nei, jeg vil Intet vide; men jeg vil endnu tilføie nogle Bemærkninger om de Damer, De vil træffe i den fornemme Verden; og det kan jeg

gjøre med saa meget større Frihed, naar jeg er ganske uvidende om hvem det er, der driver Dem Blodet til Hjertet, naar De tænker paa hende. — Da Forholdene ere ganske forskjellige fra den daglige Verdens Forhold, vil De heller ingen Vei komme ved at handle efter Følelser, som ville gjøre Deres Lykke i en anden Stilling. En af Deres Landsmænd, som forbinder Verdenskundskab med Dygtighed, sagde engang til mig, at for at komme frem i Danmark, var det lige saa nødvendigt som andetsteds, at have „brav mange Adresser"; læg Mærke til dette Ord. Forbindelser gjøre Alt i denne Verden, de udrette i et Øieblik, hvad Fortjenester ofte ikke ere istand til at naae med et heelt Livs Anstrengelse. Disse Adresser uddele Damerne som oftest, og saa meget er vist, at de i Almindelighed uddele de sikkreste. For at erholde dem, maa man afholde sig fra det almindelige Koketteri, som ikke fører til Noget; man maa kun henvende sig til een Dame i et Selskab, og det er da unægtelig klogest at henvende sig til den, som de Andre forsømme: det er ofte den Forstandigste af dem Alle, i ethvert Tilfælde vil det være den Erkjendtligste. Hold Dem hellere til de

ældre Damer, end til de yngste. De gamle have Indflydelse, de unge ikke; de gamle ville være taknemmelige for en Times Underholdning, de unge ville forlange et heelt Livs Slaveri; de gamle ville gjøre Alt for Dem, de unge derimod slet Intet. De gamle Damer ere vore sikkreste Støtter, de undervise os, de røbe os Familiehemmeligheder, de kjende alle mulige Gjenveie, de udbasune vor Roes og gjøre Verden opmærksom paa alle vore Dyder, som Klogskab og Beskedenhed raade os til selv at fortie. De unge Damer ere forfængelige, egenkjærlige, ofte smaalige, de sætte vor Lykke paa Spil, min Ven, for at tilfredsstille et øieblikligt Lune, de troe, at Alt er betalt med et Smiil eller, naar det kommer høit, med et Haandtryk. De give Dem Afsked med den største Ligegyldighed, og De maa endda være glad, hvis de ikke høve den nye Elsker paa Deres Skuldre. Den store Verdens Kjærlighed er som oftest en smuk Komedie, som man gjensidig spiller med hinanden i en eller anden Hensigt, enten for at skaffe sig den nødvendige Øvelse, eller for at avancere, eller for at fordrive Tiden. Man taler ikke om Kjærlighed derved, man kalder det slet og ret:

åt gjøre Cour. Dersom De endelig vil gjøre Cour til andre Damer end de ærværdige, saa vil jeg raade Dem til at vælge de galante; disse ville elske Dem uden selv at vide hvorfor, og de ville give Dem Afsked af samme gode Grund; troe De mig, De vil lide mindst ved dette Valg. De Andre ere følsomme, hvis De er følsom, eftergivende, hvis det er nødvendigt, i det mindste indtil de have opdraget Dem til en villig Slave, de ville maaskee prostituere sig selv, for at bevare deres Erobring, men det vil Altsammen være en Følge af Øieblikkets Indskydelse: Byg ikke paa Varighed saa lidt som paa Dybde. Dersom De skyder Dem en Kugle for Panden for hendes Skyld, vil hun maaskee offre Dem en Taare i det første ledige Øieblik, men ganske vist tage paa Bal i det næste, car il faut cacher cette affaire. Og dette bør ikke regnes Damerne til Last, det er en Følge af deres Stilling og Opdragelse, det kan ikke vel være anderledes. Alle unge Fruentimmer, som udelukkende leve i den store Verden, leve tildeels af Forfængelighed, og søge deres Tilfredsstillelse i den Tomhed og Adspredelse, som netop er den store Verdens Skyggeside, men som er den eneste Side,

Herrerne overlade dem til fri Raadighed. Kunne vi altsaa med Billighed beklage os derover, naar vi selv have tvunget dem inden for denne hæslige Grændse?"

Ditmar hang mismodig med Hovedet og saae mod Jorden. Denne Lære stod i den meest skjærende Modsætning til de Følelser, der bevægede hans Bryst; hans Hjerte tilhviskede ham, at han skulde tvivle om Sandheden, men hans Forstand svarede, at den gamle Verdensmand havde opfattet sin Samtid. Greven læste paa hans Ansigt hvad der foregik i hans Sjæl, men han taug, for at give sine Betragtninger Tid til at forberede et Resultat.

Tjeneren meldte den engelske Minister Lord Walden. Ditmar reiste sig hurtig, det var ham velkommet at blive reven ud af den Malstrom af ubehagelige Tanker, som Grevens Ord havde styrtet ham i. Han saae sig om, men Alt forekom ham anderledes; det smukke Kabinet med sine Blomster og Statuer var et ganske almindeligt Arbeidsværelse, Greven, som han nylig havde betragtet som et høiere Væsen, var en stakkels dødelig Skabning ligesom han, og da han tænkte paa Grevinde Corsel, var det med

et dybt Suk. Verden havde paa eengang tabt sine Illusioner i hans Øine.

Men det var ikke Grevens Mening, at denne Samtale saaledes skulde afbrydes. „Bed hans Excellence undskylde mig, jeg sidder midt i en Post, som jeg absolut maa expedere. Eller bi lidt, jeg vil selv." Han reiste sig og forlod Værelset. Et Øieblik efter kom han tilbage og sagde med en munter Mine, som contrasterede med Ditmars alvorlige Ansigt: „Det er en Lykke for Os af Corps diplomatique, at vi have Posten at skyde Skylden paa. Læg Mærke til det, min Ven, Posten er det samme Skalkeskjul for Diplomaterne, som Migrainen for Damerne. Men hvad er det for et Ansigt, De sætter op? Comment? De seer jo ud som om De havde tabt Deres Proces. Ah, jeg begriber hvad der er i Veien. De er bleven desenthusiasmeret ved hvad jeg for sagde, ikke sandt? — Ja, min Ven, saadant et Ansigt satte jeg ogsaa engang op, men det var for silde til at oprette hvad jeg havde tabt. Jeg stod dengang, ligesom De, og saae over Gjerdet ind i den Verden af Ideer, som jeg hidtil havde tumlet mig i, og som jeg nu var kastet voldsomt ud af. Tag De strax

Verden for hvad den er, søg at afvinde den en poetisk Side som den er, og den er ikke saa ganske blottet for Poesie, som De maaskee i dette Øieblik er tilbøielig til at troe. Hvad jeg sagde Dem før, angik den store Verdens Cour, men det udelukker ikke, at man skulde kunne finde Kjærlighed der. Langtfra. Jeg har gjennemlevet min Tid, jeg har smagt dens Bitterheder, seet dens Feil og Naragtigheder, men ikke været blind for dens Fuldkommenheder. Og det vilde være den meest himmelraabende Utaknemmelighed, hvis jeg vilde sige, at jeg aldrig havde smagt den Lykke, Livet er istand til at yde os. Jeg har tvertimod været saa lykkelig, som kun Faa ere."

Greven taug og vendte sig om til en af Statuerne, som han med sit Lommetørklæde viskede Støvet af, for at skjule, at han var bevæget ved Erindringen. Han lagde Cigarren bort og sagde: „Det har ikke været min Mening, at De, unge Menneske, skulde forlade mig med den Tro, at Verden kun var fuld af Falskhed og Bedrageri, eller at den ene Halvdeel af Menneskeslægten, den, til hvilken en naturlig Følelse uimodstaaelig drager os, alene skulde ponse

paa vor Undergang og forraade os. Jeg har villet vise Dem, hvad det selskabelige fornemme Liv let gjør vore unge fornemme Fruentimmer til, og hvad vi selv daglig gjøre dem til, ved den Judasfalskhed, hvormed vi udspeide enhver af deres Svagheder, for at føre os den til Nytte. Der gives et andet Jeg i den samme qvindelige Skabning, et andet end det nysomtalte forfængelige, flagrende og beregnede Væsen, men det træder ofte maaskee aldrig frem for Dagens Lys. Fruentimmernes Kjærlighed til os grundes ikke ved Cour, den er bygget paa uindskrænket Agtelse, paa usvigelig Tillid, men den kan ikke undvære en Tilsætning af Frygt; hvor den mangler, der er Grunden usikker, og Bygningen vil efterhaanden synke sammen og tilsidst styrte ned over Hovedet paa dem og os. De færreste Herrer gjøre sig værdige til Tillid, om man end ikke kan nægte dem Agtelse, og saare faa kunne indgyde Ærefrygt. Denne bør følge Kjærligheden fra dens tidligste Barndom, gaae Haand i Haand med den som en ældre Søster, og bestandig være tilstede som et Skjold mod Verdens Fristelser og Daarligheder. Hvor den ikke har herskет fra Begyndelsen, kommer den

aldrig til at herske; den Mand, som vil indgyde sin Kone Ærefrygt, efterat hun har feilet, han kan maaskee nok sætte Skræk i hende, men det bliver en almindelig slavisk Frygt, den Frygt, den Undertrykte nærer for sin Tugtemester, men ingen Ærefrygt. Dog nok herom." —

„Efterat jeg havde gjennemgaaet mange Fataliteter, og næsten havde forsvoret at troe paa sand Kjærlighed, kom jeg til London. Jeg ringeagtede Qvindekjønnet, almindelig Klogskab forbød mig at lade denne Ringeagt være en Gjenstand for mine Ord, men jeg kunde ikke skjule den i mine Handlinger, og den haardnakkede Maade, hvorpaa jeg i alle Kredse undgik Damerne, vakte Opmærksomhed. Jeg var dengang omtrent tredive Aar gammel, endnu tilgængelig for Forfængelighed, og denne fandt sig snart smigret ved den Hyldest, jeg i Almindelighed modtog paa Grund af mit Rygte for Ufølsomhed. De aimableste og meest søgte Damer sysselsatte sig med mig, jeg blev en Gjenstand for deres Rivalitet, men min Adfærd var desuagtet altid den samme, kold, mork og frastødende. Og igjennem denne Skal lærte jeg at kjende en ung Englænderinde, som snart blev det stadige Maal

for enhver af mine Tanker. Hun var smuk, elskværdig, dannet; men jeg havde jo forfærdiget mig et Uovervindeligheds-System, som jeg vilde blive tro, og jeg qvalte min Følelse for hende. Hun elskede mig. Jeg reiste bort, hun skjulte hvad hun led, jeg gjorde det samme, vi skiltes kolde fra hinanden med brændende Hjerter. Jeg var et Aar borte, havde bestandig havt Leilighed til at udvide og befæste mit System, men ingen til at forandre det. Jeg kom atter til London. Amy, saaledes hed hun, var endnu ugift, hun havde afslaaet flere fordeelagtige Partier, uagtet hun selv var uformuende. Vi mødtes ligesom vi vare skiltes ad. Jeg mærkede snart, at hendes Kjærlighed til mig var uforandret, og om jeg end havde været blind derfor, vilde en gammel Lady Normand, som var min store Protectrice, nok have aabnet mine Øine, thi hun havde med Kjenderblik udspeidet Amys Hemmelighed. „Det er ikke andet end engelsk Caprice," sagde jeg, „i England ere de unge Piger lige saa forhippede paa at spille Sære, som de gamle Herrer." Men min smigrede Forfængelighed bevægede mig dog til at tage en Smule Notice af denne sukkende Skjønhed. Vi levede

Begge i den store Verden, deeltoge i alle Adspredelser og Fester, men jeg kan nok sige, at hendes kjæreste Fest var et Blik af mig, hun levede næsten af mine Ord. Mit bedre Jeg seirede omsider over min unaturlige, kunstlede Ufølsomhed, jeg erkjendte, at det var Kjærlighed, og tilstod hende, hvor høit jeg elskede hende. Ak, min Ven, jeg troer ikke, at Himmelen kan yde os nogen større Salighed end den, en saadan Kjærlighed skjenker os paa Jorden. Jeg var en heel Verden for hende, hun havde ingen anden Tanke end mig, intet andet Ønske end min Tilfredshed, hun vilde maaskee have forsømt at vælge hvad der klædte hende bedst, hvis hun ikke havde agtet sin egen Skjønhed, fordi jeg tilbad den. Vi forstode hinanden, — det er Kjærlighedens høieste Lykke. Hun kunde have lidt uendelige Qvaler uden at klage, hun led dem, og jeg anede det ikke. Hendes Bryst var angrebet, hendes Kind glødede, og hendes Øine straalede af en ubeskrivelig Ild; jeg troede det var Kjærlighed, og trykkede hende med fordoblet Ømhed i mine Arme, — og jeg omfavnede Døden." —

„Jeg mistede hende," vedblev Greven efter et kort Ophold, „hun døde en Maaned før vor

Bryllupsdag, som allerede var bestemt. En saadan Kjærlighed er ikke umulig i den store Verden, men den er sjelden, og den kan ikke søges paa den almindelige, overfladiske Maade. Dersom De, min unge Ven, skulde møde en saadan Kjærlighed, da husk paa hvad jeg i denne Time har sagt Dem: elsk hende med Deres hele Sjæl, stræb at være det for hende, som hun er for Dem, giv hende ingen Grund til Skinsyge, driv ikke hendes Kjærlighed til en unaturlig Spænding, ved at lade hende kæmpe mod Medbeilerinder — en saadan Adfærd er en Mand uværdig, og den bringer kun Anger og Fortrydelse med sig." —

Greven holdt Haanden for Øinene og taug. Ditmar var bevæget, den gamle Mand havde igjen forsonet ham med sig, Verden var atter ifort sine Illusioner, han havde Lov til at troe paa Grevinde Corsel. Da Greven tog Haanden fra Øinene og betragtede ham, mødte han et lykkeligt, livsglad Blik; den gamle Herre smilte og sagde, idet han rakte ham Haanden: „Lykkelige Ungdomstid! Nyd den med den modne Alders Besindighed, stræb at være Dig selv bevidst i ethvert Øieblik af dit Liv, saa vil Du

gaae seierrig ud af enhver Kamp, og endnu som Olding bevare en evig Ungdom."

Ditmar boiede sig over hans Haand og kyssede den. Denne Mand vil nok vide at skjelne imellem Ydmyghed og sonlig Ærbodighed, tænkte han, og for at skjule den Bevægelse, han var i, forlod han hurtig Stuen. Greven saae efter ham og sagde, idet han bladede imellem de Papirer, der laae foran ham: „Det unge Menneske har ganske bragt mig ud af mine gamle diplomatiske Folder; en saadan Samtale har jeg næsten ikke troet mulig. — Der er noget ganske Særegent ved ham, en Elskværdighed, som jeg ikke kan forklare mig, og som allerede indtog mig for ham, den første Gang jeg saae ham. Da var jeg allerede i hans Gjeld, jeg skyldte ham mit Liv. Ung, smuk, modig, klog; han er istand til at give mit Liv en heel anden Slutning, end jeg havde ventet. Jeg, en barnløs Mand — — Det Menneske er skabt til at gjøre Lykke." —

Ditmar vedblev at komme i de diplomatiske Aftencirkler, han havde efterhaanden gjort „stort Rundt", var forestillet overalt, og havde bukket een Gang for hvert enkelt Menneske af

nogen Betydenhed. Grevinde Corsel var endnu i Kjøbenhavn, det lod til at hendes Broder vilde blive der i nogen Tid, thi han havde leiet en meubleret Etage, men endnu ikke modtaget Besøg. Ditmar saae hende ingensteds, han havde tusinde Gange det Spørgsmaal paa Munden, hvorfor man ikke saae hende, men gvalte det hvergang. Imod hans Forventning henvendte Liskow sig uopfordret til ham, mindede ham om deres Ophold i München, men berørte ikke det Sammenstød, der havde givet Ditmar Grund til at nære saa ringe Tanker om hans Mod. Han forbigik Alt hvad der kunde have Hentydning herpaa med en Lethed, som Ditmar ikke kunde bare sig for at misunde ham. Deels maaskee af denne Grund, deels fordi han erindrede sig Grevens Raad og fandt det bekræftet ved det Udfald, hans Forsøg i den Retning havde havt, da han traadte Liskow paa Foden uden at gjøre Undskyldning derfor, behandlede han ham med kold, næsten frastødende Høflighed, og var aldrig den, der først begyndte en Samtale. Langtfra at dette affkrækkede Liskow, forøgede det tvertimod hans Opmærksomhed, og han udbasunede Ditmars Roes med en Iver, som de Fleste antoge for at

være grundet paa et langt Bekjendtskab. Og dog vidste han ikke mere om ham, end at han havde studeret i München, at han hed Ditmar, og at Herr von Liskow var bange for Student Ditmar, som nu blev protegeret af den østerrigske Minister og var hans Secretair. „Det er Herr von Ditmar," sagde han til Enhver, som vilde høre paa det, „et ypperligt Hoved. Vi studerede Diplomatik sammen i München, han kom i alle Hofcirklerne, vi have havt mange Avantürer sammen. Siden den Tid er han bleven melankolsk. Han har store Godser i Mecklenburg. Det er en forvoven Karl, jeg hører at han engang, da han kjørte med Ministeren, har reddet hans Liv ved et fortvivlet Spring ud af Karreten, for at standse Hestene, da de løb løbsk. Men det er ikke meer end jeg har ventet, jeg kjender ham fra den determineerte Side. Vi havde engang en lille Rencontre sammen i München, det er en sand Djævel til at fægte og skyde med Pistoler."

Herrerne betragtede „den determinerte Djævel" og fandt, at han nok saae ud til Allehaande, han var en smuk Karl, havde havt mange Avantürer og skjød med Pistoler — det er nok til at

grundfæste deres Agtelse. En saadan Person er rigtignok en Sjeldenhed i Diplomatiken, hvor man i det høieste undertiden finder dem i de engelske Legationer, men man har dog seet Exempler derpaa. Damerne betragtede „den melankolske Kavalleer", der havde vovet et saadant rasende Spring, og inden otte Dage vare forløbne, havde man udfundet, at han lignede et Portrait af Keiseren af Brasilien, og nu talede de almindelig om ham under Navn af Don Pedro. Uden at ane det, var Ditmar, som taus bevægede sig fra den ene Gruppe til den anden og øvede sig i at opfylde den første diplomatiske Pligt, at kede sig med Anstand, bleven en Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed, en interessant Person. Grev Tesch smigrede sig med at man ærede ham i hans Yndling; det faldt ham ikke ind med en Tanke, at det var Liskow, som denne skyldte sit grundfæstede Renommee.

En Aften stod Ditmar i en Vinduesfordybning hos den engelske Minister Lord Walden, og hørte adspredt paa nogle unge Piger, som ubarmhjertig udloe en gammel, ikke yndet Dame, hvis citrongule Teint rigtignok tog sig besynderlig ud under en brandgul Floiels Turban. De havde

utallige Anekdoter at meddele hverandre om hendes huuslige Oeconomi, om hendes formodede Sentiments for et ungt Menneske af den franske Legation, om hendes Uvenskab med Marschal Monsigne, og lignende private Ubetydeligheder. Men da den gamle Dame i det samme reiste sig og med en Enkedronnings Værdighed skred dem forbi, idet hun tilkastede dem et Blik, der paa eengang var strengt og naadigt, forstummede de og neiede lige til Gulvet med en Ærbødighed, som kun slet stemte overeens med deres tidligere Ytringer. De unge Damer, som baade blegnede og rødmede ved dette Blik, stode næsten forstenede i nogle Øieblik, som om de havde seet en Slange. Derefter løstes Tungerne atter, og Samtalen blev fortsat mere dæmpet, men med større Iver, som om de ved fornyede Bagtalelser vilde hævne sig for den udstandne Skræk.

Hvad vil jeg her blandt disse Dukker, tænkte Ditmar ved sig selv. Hvad søger jeg blandt al denne pyntede Jammerlighed? Jeg gad vidst, hvad disse Mennesker egentlig have Respekt for. Iforgaars saae jeg en Mand, hvis Adelskab naaer op til Syndfloden, og alligevel holdt han Lyset for en næsviis, nybagt Junker, og de Andre loe

deraf. Igaar behandlede et heelt Selskab en Croesus som en Skoviſk, der har, Gud veed hvor mange Specier i Minuten at rutte med. Saadant et Syn er for Resten ganske opbyggeligt, det kurerer for Misundelse. Jeg havde ikke taalt en Tusindepart, jeg, som neppe har en Skilling hver Time. — Ditmar reiste sig stolt i Veiret ved denne Tanke og saae sig om. — Der staaer en Mand, vedblev han sine Betragtninger, som har mere Forstand i sin lille Finger end hele denne Sværm i deres samlede Hjerner, og ikke eet Menneske tager Notice af ham, han staaer der som om han havde stjaalet den Hat, han har i Haanden, og kun tænkte paa at slippe bort uden at blive greben. — Fordømt er det ogsaa, om der er Noget i hvad den gabmundede Russer sagde forleden, at la magistrature danoise ikke tager sig ud i Soireer. — Men det er det samme, de ere Folk paa deres Plads, det er Alt hvad man kan forlange. Bliver jeg det nogensinde imellem alle disse Statister? — Jeg møder hende jo dog aldrig her. —

Ditmar kastede et langt Blik rundt om sig, derpaa dreiede han sig om, for at forlade Lord Waldens Sal og den diplomatiske Carriere for

evig. Liskow standsede ham og overøste ham med Artigheder, som Ditmar neppe hørte paa. Han betragtede imidlertid Lady Walden, der havde sat sig i en Chaise-longue og uden at bryde sig om Selskabet vendte Ryggen til Gjæsterne, lagde Benet op paa Puden og læste i Times.

En ung Herre traadte hen til dem og sagde, idet han trak sit Halstørklæde iveiret: „Her er meget fuldt iaften, man kan næsten ikke see hvem her er. Ah, det er Deres Ven, Herr von Ditmar.“ Den unge Mand bukkede, Ditmar gjorde en Bevægelse med Hovedet, som man kunde tage for en Hilsen, hvis man var meget oplagt dertil. Det var den unge Mand netop, han var fuldkommen tilfreds med denne Modtagelse.

„Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab,“ vedblev han; „tillad mig at forestille min Ven, Vicomte Flavine, for Dem, han er Attaché ved den franske Legation. Han er nylig kommen hertil fra Hamburg, hvor han har været ansat i nogen Tid. Det er meget underholdende at høre ham fortælle om de gode Hamburgere, som stikke Hovederne sammen, fire og fire, for at forstaae et bon-mot. Flavine fortæller

ganske charmant." Og den unge Herre vendte sig hurtig om for at søge Vicomten."

„Det var Kammerjunker Pind," sagde Liskow, „han har været et Aar i Paris og skal nu ansættes i det udenlandske Departement. Han bliver vor Collega."

Kammerjunkeren vendte tilbage, han havde ikke fundet Vicomten. „Sig mig dog for Guds Skyld, mine Herrer," spurgte han ivrig, „hvem er det Menneske der staaer? Han, som nu bukker for Lady Walden? — Ah, jeg tænkte det nok, en obscur Person, hun seer ikke engang paa ham. Jeg traf det Menneske etsteds forleden, hvor jeg gjorde en Morgenvisit; han var i Kjole. Jeg kunde nok see at Zipelius syede for ham, men et Menneske, som gjør Morgenvisit i Kjole — hvad? — enten Zipelius syer for ham eller ei, maa det være en Rustre, ikke sandt?" —

Ditmar kunde ikke bare sig for at lee, Kammerjunkeren antog det for Bifald. Han vendte sig om for at gaae, og hørte i det samme Pind sige til Liskow: „Det er en charmant Mand, vor Ven Ditmar; han seer complet ud som en engelsk Diplomat. Mon han ikke kommer

paa Ballerne oppe hos Os, — jeg mener ved Hoffet? Jeg har endnu ikke seet ham der." —

I Forgemakket gik Grevinde Corsel og hendes Broder forbi ham. Ditmar vendte om og fulgte hende ind i Salen.

„Hvorfor hedder hun Corsel?" hørte han en gammel Legationsraad spørge den preussiske Secretair, Baron Lotting. „Hun har jo været gift med en Grand d'Espagne."

„Det var et Familie-Arrangement," svarede Lotting. „Hendes Gemal var en Grev Fuentes, hun var ikke meer end fjorten Aar. Hun er født i Spanien, hvor hendes Fader dengang var accrediteret, Broderen er født i Holland; der er ogsaa en paafaldende Forskjel imellem dem. Forældrene bleve skilte ad, den gamle Grev Corsel meente, at Sønnen var for hollandsk og Datteren for spansk, til at det kunde hænge rigtig sammen. Han tog Sønnen til sig, Moderen levede i Sevilla med Datteren; der gjorde Grev Fuentes hendes Bekjendtskab og charmerede sig i hende. Moderen tvang hende til at tage ham, men han døde af Apopleri nogle Timer efter Vielsen, man sagde, at det var af overvættes Henrykkelse over sin smukke Brud. Da Moderen siden døde, an-

tog hun igjen sit Pigenavn, jeg veed ikke af hvad Grund, maaskee efter Overeenskomst med Mandens Familie, som bestandig havde været imod et Parti, der berøvede den en betydelig Deel af hans Formue. Senere reiste hun til Frankrig, og har været hos Broderen og gjort hans Huus. Nu følger hun med ham til Petersborg. Man siger, at hun ikke vil gifte sig igjen."

„Jeg vidste nok, at jeg hos Dem fik en fuldstændig Underretning," sagde Legationsraaden. „Nu skal jeg til Gjengjeld give Dem en Oplysning angaaende Marschal Monsigne, som De kan benytte efter eget Tykke."

Legationsraaden saae sig om; da han opdagede Ditmar i Nærheden af dem, trak han Baronen hen i et Hjørne, og der fortsatte de Samtalen hviskende. Sandsynligviis stødte den forsigtige Legationsraad en Kugle, som han vilde formaae Baron Lotting til at skyde ud imod den franske Minister. Det var en overflødig Forsigtighed: efterat de havde ophørt at tale om Grevinden, ændsede Ditmar dem ikke meer, hans Tanker vare udelukkende sysselsatte med hende. Grev Corsel satte sig strax til et Spillebord, Grevinden tog Plads i en Sopha og underholdt

sig med nogle af de ældre Damer; Ditmar kunde høre ethvert af hendes Ord. Han lod dem bruse forbi sit Øre som en sød Melodi, uden at agte paa deres Indhold; hvad kunde hun sige til disse gamle Ministerfruer, der kunde interessere ham høiere end hans egne Grindringer fra den Nat, de havde tilbragt sammen paa Caledonia. Hun havde en Kjole paa af blaat Floiel, som gik langt ud paa Skuldrene, om Halsen havde hun et Flors Torklæde, som var gjennemsigtigt nok til at hans Blik kunde danne sig Omridsene af hendes Hals. — Denne ranke, fine Skabning har jeg holdt i mine Arme, tænkte han, hendes Hoved har hvilet paa min Skulder, den Haand, som nu leger saa fornemt med Viften, har hvilet i min Haand, paa mit Hjerte, jeg har trykket den til mine Læber. — Denne Tanke berusede ham, han støttede Haanden mod Marmorconsolen og lagde den anden paa sit bankende Hjerte, som om han frygtede for at dets Slag skulde lyde altfor høit. I dette Øieblik lod Grevinden sit Blik glide hen over de Tilstedeværende; det standsede ved Ditmar, en let Rødme foer over hendes Kinder, derpaa slog hun Øinene ned og dreiede sig halvt om, idet hun greb en af de

mange Taschenbücher, som laae paa Bordet foran hende, og bladede i den. Ditmar lod Haanden synke, han følte, hvorledes Blodet steg ham til Hovedet, og for at skjule det, forlod han Kabinettet.

Men det var ham ikke muligt at forlade Selskabet, som efter Grevindens Ankomst viste sig for ham i et ganske andet Lys. Kedsomheden var forsvunden, han hørte og saae ikke hvad der foregik rundt om ham, og da sent paa Aftenen Grev Tesch sagde til ham: „Vil De tage bort med mig? Nu kjører jeg," udbrød han: „Tager Deres Excellence allerede bort?"

„Allerede?" gjentog Ministeren og saae forbauset paa ham. „Har De ikke seet, at Lady Walden har gabet for mere end en Time siden? Hun gjorde dog ingen Hemmelighed deraf. Beterne vilde ikke af Brettet, ellers havde jeg været borte for længe siden. Kom nu, min Herr Satiriker."

Ditmar saae sig om: hele Selskabet var forsvundet. Grevinde Corsel, som ventede paa sin Vogn, bladede mellem Kobberstykkerne, hvormed Bordet var skjult, Lady Walden havde grebet en Avis, men hun læste ikke i den, hun hældede sig tilbage i Sophaen med al den Magelig-

hed, som en engelsk Lady forstaaer at give en saadan Stilling, og gabede den ene Gang værre end den anden. Grev Corsel gik op og ned ad Gulvet med Lord Walden, og saae hvert Øieblik paa sit Uhr, som om han deraf vilde udfinde en Undskyldning for det Ophold, de foraarsagede. Nogle Herrer, som havde spillet Kort i den forreste Sal, reiste sig og gik, Tjenerne satte Stolene i Orden og sloge Spillebordene sammen. Ditmar fulgte taus sin Beskytter, hvis Vogn bragte „den drømmende Don Pedro" hjem til hans beskedne Bolig ved Philosophgangen.

Hun skiftede Farve, da hun saae mig, sagde han ved sig selv, saasnart han var ene, og hun har mødt mig mange Gange før paa Lange-Linie — men hun har maaskee ikke seet mig før iaften; man maa møde disse aristokratiske Sjæle paa deres egen Grund, for at blive bemærket, uden for den lægge de ikke mere Mærke til os, end til de Brostene, de træde paa. — Hvor hun er deilig! Hvor ethvert af hendes Ord lyder ganske anderledes, end naar andre Damer tale. — Hvorfor blev hun rød? Var det fordi hun gjenkjendte den obscure Person, der havde dristet sig til at ville redde hendes Liv, uden at

være presenteret for hende? — Anede hun maaskee, hvor høit jeg elsker hende? Det er umuligt! Hvor kunde hun troe, at jeg, *jeg* vovede at elske Grev Fuentes Gemalinde, en Enke efter en Grand d'Espagne! *Jeg*, som af en Hændelse, af en Caprice er kastet ind i denne behængte og betitlede Sværm. — Han kastede sig tilbage i det ene Hjørne af Vognen og lukkede Øinene. — Hvorfor rødmede hun, gjentog han; var det ved Erindringen om hiin Nat, da jeg tog hende i mine Arme og allerede drømte mig ind i Evigheden med hende? — Eller var det af Forbittrelse over, at saa frækt et Menneske turde trænge sig ind i hendes Kreds, og stille sig lige over for hende — og betragte hende, — see paa hendes hvide Hals igjennem det tynde Flor, med lige saa megen Dristighed, som om jeg havde været en født Greve? — Hun vendte sig fra mig, hun saae ikke mere til mig — Gud, hvor hendes Profil er deilig. Den Form, hendes Tindinger har, er ganske usædvanlig, det er saa sjeldent at see en ret smuk Tinding, det er Damernes svage Side. Og hendes Organ! saa blødt, saa kjærligt, det lød som en af disse deilige spanske Sange i Moll, som man næsten ikke kan høre

uden at komme til at græde; der er ikke det mindste i hendes Stemme af det Besynderlige, halv Mandige, som charakteriserer Damerne i den Cirkel. Det er et ganske eget Slags Stemmer; jeg begriber ikke hvorledes det vilde lyde, hvis En af dem fik i Sinde at sige: min Elskede. Men er det ogsaa et Ord, som passer i deres Mund? De har jo deres velsignede Monsieur, det slaaer til i alle mulige Tilfælde, baade i Glæde og i Sorg. — O, min Gud! At blive kaldt Monsieur af den, man var forelsket i! — Dersom Grevinde Corsel sagde Monsieur til mig — dersom hun havde sagt Monsieur til mig i det Øieblik jeg holdt hende i mine Arme, — jeg veed ikke hvad jeg kunde have gjort. — Og hun var istand til det. De er stolte, disse diplomatiske Damer, og hun er født i Spanien; det er ikke omsonst, at Almuen tager spansk synonym med stolt — Men det milde, venlige Udtryk i hendes Øine, denne Naturlighed enhver af hendes Bevægelser, det er som om hun ikke havde nogen Anelse om at der gives Skranker, som den fine Verden ikke maa overskride — en saadan Takt udspringer af en fiin Siæl, som ikke .... men det kan ogsaa være Øvelse, hun har tileg-

net sig alle disse Manerer saaledes, at hun kan bevæge sig uden at tænke paa dem, det er maaskee netop i Bevidstheden af sin høie Rang, at hun tillader sig at være naturlig — Guds Død! Derfor er det! — Men jeg bøier mig ikke for Deres Rang, Fru Grevinde, jeg skal vise Dem, at man kan være lige saa stolt som De. — Hun vilde lee mig ud, dersom hun mærkede, hvor dyrebar hun er mig — lee mig ud! — Af alle Synder er Latterlighed den værste, sagde Greven — I pyntede Dukker, som ere saa indbildske af Eders affecterede Lader! — Dersom jeg robede mig! Jeg vilde blive til Latter for den hele Clique, ligesom den stakkels Castelneaux var det i sin Tid, Dronningens Nar. — Grevinde Corsels Nar! Det var en smuk Titel for mig, som ellers ingen Titel har. — Men spotte mine Følelser skal I ikke. Jeg er lige saa stolt, som den stoleste af Eder. Af mig skal I ikke lee. —

Da Vognen i det samme holdt, og Ditmar steg ud, var det med en Mine som en gammel Grand af første Klasse; jeg er bange for at det Publikum, han henvendte sine Tanker til, alligevel havde leet af ham, hvis det havde seet ham

i dette Øieblik. Endogsaa Tjeneren bemærkede det, og idet han atter slog Trinet op, sagde han til Kudsken: „Hvor han var spansk paa det iaften. Han har nok tabt meer end han kan taale." —

Dagen efter havde Stormen i hans Sjæl lagt sig. Han bladede i en Bog, som Grev Tesch havde givet ham til Gjennemlæsning, og stødte paa følgende Sted: „Det er saare vanskeligt, i en underordnet Stilling i Livet, at være fuldkommen retfærdig mod Samfundets høiere Klasser; i Enhver, der bliver os foretrukken, ere vi saa tilbøielige til at see en Fornærmer". Tolv Timer før havde denne Sætning ingen Lykke gjort, men nu tiltalte den ham. Ja vistnok er det vanskeligt, sagde han, meget vanskeligt — næsten umuligt. Til hvor megen Uretfærdighed forførtes jeg ikke igaar Aftes, og jeg mødte jo dog ingen Tilsidesættelse. — Jeg vil stræbe at være retfærdig imod dem, hvor kan jeg ellers vente, at de skulle lade mig vederfares Retfærdighed. —

I Løbet af nogle Maaneder var Ditmar bleven en fuldkommen Kavalleer. Han gik ikke meer sin Middagstour over Volden ud paa Lange-

Linie, han red den, thi Greven, som ikke vidste hvor godt han vilde gjøre det, havde forœret ham en Hest. Han kom ikke meer om Middagen Klokken Tre paa de Studerendes sædvanlige Spiseqvarteer i lille Kirkestræde, hvor der er saa mørkt, at man neppe kan see fra den ene Ende af Stuen til den anden, men hvor Betalingen ogsaa staaer i Forhold til Mørket, — han lod sin Mad hente Klokken Fem fra en Restauration. Han gik ikke mere i Parterret, hver Gang der gaves en Opera eller en Ballet, for at see Grevinde Corsel fra den mørkeste Krog, naar Lamperne vare hissede op, — han gik to Gange om Ugen i første Parket, endogsaa til Lystspil og Vaudeviller; han saae paa Damerne med Lorgnet, og naar han havde opdaget Grevinden, dvœlede han kun et Øieblik ved hendes Loge, og vendte sig derpaa til den næste med en ligegyldig Mine, medens hans Hjerte bankede saaledes, at man næsten kunde see det uden paa Kjolen. Han havde kunnet tale med om Theatret, saa godt som Nogen, hvis han i det Hele taget havde givet sig af med at tale. Det Eneste, han ikke havde forandret, var hans Bolig; han logerede endnu hos Madam Schiott ved Philosoph-

gangen, og Greven, som forgjeves havde tilbudt ham Værelser hos sig, ærede hans Delikatesse mod den gamle Kone, der havde pleiet ham som en Moder under Sygdom og mindre glimrende Kaar. Men han var ogsaa hendes Stolthed, og hver Gang der kom et Invitationskort til ham, undlod hun ikke at fortælle det til Venner og Naboer. „Der er en Løben og en Renden paa mine Trapper af de Manisterlakaier, saa det er gefærligt," sagde hun, „der kan ikke spises en Steg eller holdes et Dandsebal, uden at Herr Ditmar skal være med. Det var i en lykkelig Tid, Manisteren kjørte ham i Grovten. Siden han er bleven fornem, maa jeg vadske mine Trapper to Gange om Ugen, men det er det samme, det gjør jeg gjerne for det velsignede Menneskes Skyld. Han bliver da boende hos mig, men nu boer han ogsaa godt, han har Salen med, foruden den Stue paa to Fag til Gaden." — Men den rige Brændeviinsmand ærgrede sig hvergang han hørte Madam Schiott tale saaledes; han kaldte Ditmar „en Fusentast, og en Mossio Habenichts, som skulde lægge Noget op i sin Condition, istedet for at boe galant og flankere; men saadanne Fyre havde ikke den

Forstand, derfor gjorde de heller ingen Lykke i Verden, og fik aldrig Roget paa Lommen". Det kunde Madam Schiott ikke taale, og for at straffe ham, tog hun ikke meer sin Melk hos ham, men hentede den selv paa Vandkunsten; men derved straffede hun ogsaa hans uskyldige Datter, som havde taget en oprigtig Deel i den smukke Naboes Skjebne, og som nu kun sjelden havde Leilighed til at see hans fornærmede Veninde. —

„Jeg skylder Corsel en Contravisit," sagde Greven en Dag til Ditmar, som bukkede sig ned over sit Arbeide, for at skjule den udiplomatiske Rødme, han endnu ikke havde lært at være Herre over, hvergang dette Navn uformodentlig blev nævnet. „De skal tage med derhen, jeg vil presentere Dem."

Ditmar overveiede i en Hast, om denne Visit ikke vilde være en Avance, der kunde røbe hans Hemmelighed; han vilde undskylde sig, men Greven gjendrev hans Indvendinger og sagde: „Det er et Huus, jeg ønsker De skal frequentere, hvis det kan lade sig gjøre. Det er mig magtpaaliggende at vide, hvem denne Corsel corresponderer med og hvorfor han i det Hele taget opholder sig her. Jeg veed, at Grevindens

Kammerjomfru er lieret med Hans Excellence, der imidlertid har lidt for meget af min Figur til at gjøre Lykke, selv hos en Grisette. Pigen er ret kjøn, jeg troer ikke, at jeg paalægger Dem noget alt for vanskeligt Hverv, ved at bede Dem gjøre Cour til hende. Har De nogen Øvelse i Sligt? I alt Fald er det godt, at De vedligeholder den. Presenterne er De saa god at besørge paa Legationens Regning, lad mig see, at De iagttager en fornuftig Gradation, for Exempel først et Par Ørenringe, saa en Hat, derpaa en Silkekjole; har De Intet erfaret naar de er ved Kjolen, saa gjør en Standsning. De vil nok forstaae at bringe den Sag i Orden, men vi have ikke megen Tid at løbe paa, en tre Uger i det Høieste. Ah, jeg seer, at De bliver forskrækket over mit Ultimatum. Vær De kun ikke bange, paa tre Uger kan man erobre en Grevinde, end sige hendes Kammerjomfru, det kommer kun an paa at storme fra den svageste Side." —

Denne Instruction, som oprørte Ditmars Følelse, blev meddeelt ham med al mulig diplomatisk Tørhed. Saaledes ere disse Mennesker, tænkte han, en Forførelse er saa stor en Baga-

tel for dem, at de ikke betænke sig paa at anvende den, for at faae en Adresse paa et lumpent Brev. Jeg skulde nedlade mig til Grevindens Kammerpige? Ah, De kjender mig ikke ret, Herr Greve.

„Deres Excellence," sagde Ditmar med Fasthed, „har vist mig en Bevaagenhed, som jeg aldrig vil kunne lønne Dem for. Det er mig derfor saa meget ubehageligere, at jeg maa udsætte mig for at miste Deres Velvillie ved at afslaae det Hverv, De har været saa god at tiltænke mig. Jeg vilde kun fordærve Deres Plan istedet for at gjennemføre den. Det strider alt for meget imod min Følelse, til at jeg kan...." han standsede forlegen; „nedlade mig", havde han paa Munden at sige. Greven tang ogsaa.

„Deres Excellence har været saa god at meddele mig Raad, som altid ville være en Regel for min Handlemaade," vedblev Ditmar. „Jeg har ikke glemt, at De har anbefalet mig Ærlighed som den sande Politik. De selv, Herr Greve, har lært mig, at ikke engang en Diplomat bør foretage sig Noget, — som han har nødig at skamme sig ved," tilføiede han sagtere,

thi han følte, at han i dette Øieblik var sin Herre overlegen.

„Ikke engang en Diplomat," gjentog Greven smilende. „Min unge Ven, De har gjort mig en sand Glæde ved dette Afslag; men De vilde have gjort Legationen en Tjeneste ved at opfylde min Begjæring. Søg altid at holde Dem saa reen, som De staaer i dette Øieblik; jeg siger *søg*, thi et Menneske i vor Stilling tilhører ikke altid sig selv, han er undertiden de fataleste Omstændigheder underkastet, som tvinge ham til at anvende Midler, han selv ringeagter. Det er det, man kalder: at redde sig ved et Bret af Galgen. Jeg *maa* have Underretning om Corsels Correspondance, det er absolut nødvendigt. Soit! Det kan ogsaa gjøres paa en anden Maade. Min Kammertjener skal gjøre Pigen sin Opvartning, det er en Karl med Hoved; dersom han compromitterer hende, gifter jeg dem sammen. Jeg er dog misfornøiet med det Fruentimmer, som bestyrer min Garderobe. Men jeg vil alligevel præsentere Dem der i Huset, De møder dem alt for ofte, til ikke at være forestillet."

Det tvetydige Lys, hvori denne Samtale havde stillet Greven, gjorde et ubehageligt Ind-

tryk paa Ditmar. De ere Alle eens, naar det kommer an paa Deres egen Fordeel, sagde han ved sig selv. Følelse er kun en øieblikkelig Opblussen hos dem, det er en Ild, som skinner uden at varme. — Jeg troer dog, det virkelig var ham kjært, at jeg ikke vilde give mig af med dette Maskepi. Men at byde mig det samme, som sin Kammertjener .... mig, som tør vove at kaste mine Øine paa en Grevinde! .... Han bed sig i Læben, og disse Betragtninger piinte ham, indtil Vognen standsede.

De traf ikke Fru Corsel alene, den preussiske Ministers Gemalinde, Grevinde Dehn, en dannet og værdig gammel Dame, tilligemed hendes Datter og et Par Herrer vare tilstede. Da Grev Tesch havde forestillet Ditmar, som han spogende behagede at kalde sin Adoptivson, fortsattes Samtalen, der dreiede sig om de daværende Uroligheder i Spanien.

„Det er ganske vist," sagde en af Herrerne, „at Østerrigs, Ruslands og Preussens Gesandter have fordret deres Passer; de ere formodentlig nu ikke mere i Madrid."

„Den engelske Minister skal endnu være der," sagde Fru Dehn. „Gid han kunde mægle imellem dem."

„Det vil han vanskelig kunne," sagde Herr Fosber, „siden Congressen i Verona har sanctioneret Borgerkrigen; thi Andet kan jeg ikke kalde den Bestemmelse, den har taget, par force at ville indsætte Kong Ferdinand i hans absolute Magt."

„Mon Dieu, Herr Fosber, hvad skulde der blive af Legitimiteten, dersom ikke denne Revolutions-Hydra itide blev knuust," sagde en Herre.

Nordamerikaneren trak paa Skulderen med et undertrykt Smiil. Det var et af de Smiil, som bliver dobbelt piquant, fordi man tydelig seer, at Hofligheden gjør sig det til en Pligt at skjule det.

„Mit arme Fædreland," sagde Grevinde Corsel. „Jeg er født og opdraget i Spanien, der har jeg tilbragt den største Deel af mit Liv; min Moder havde en afgjort Forkjærlighed for dette Land, og jeg har arvet den. Der er for mig intet deiligere og kjærere Land paa Jorden, end Spanien."

„Min Gud, hvor er det muligt," udbrød Comtesse Dehn. „Spanien! Med al den Ureenlighed og alle de Rovere! Endogsaa det spanske Hof skal være ganske utaaleligt. Jeg vilde ikke for Alt i Verden leve i Madrid. Det siger ogsaa alle Mennesker."

„Man kan ikke altid regne derefter, Comtesse. Da jeg skulde reise fra Paris, for at gaae hertil med min Broder, condolerede hele Verden mig. Man talede ikke om Andet, end om den evige Is og Snee, her skulde være; man sagde, at al Vegetation ophørte strax Nord for Hamborg, at her løb vilde Dyr omkring paa Gaden om Natten, at Solen var borte en Fjerdepart af Aaret, og tusinde andre Latterligheder af samme Slags. Jeg kan ikke sige Andet, end at disse tildeels vare grundede paa halvofficielle Meddelelser. Saaledes fortalte man almindelig i Paris, at det var Skik ved de Danskes Begravelser, at Liget blev sat midt paa et Bord, og Folget sad rundt om det, og spiste og drak; det havde Marschal Monsigne selv oplevet ved en af de danske Ministres Begravelse. Og nu seer De jo selv, at her er ganske godt

at være. Troe De mig, saaledes vilde det ogsaa gaae Dem med Madrid."

Selskabet loe, og den ene Anekdote afløste den anden. De vare Alle enige i at Kjøbenhavn dog var et Slags Forviisningssted for et dannet Menneske. Frue Corsel tog Danmarks Forsvar, deels, sagde hun, fordi det var fraværende, deels fordi man virkelig gjorde det Uret. Grev Tesch, som vilde skaane Ditmar for en Samtale, der maatte være ham ubehagelig, talede igjen om Spanien.

„Det er at haabe," sagde han, „at den franske Armee under Angoulême snart maa tage en Stilling, som kan hindre videre Blodsudgydelse."

„Det er vistnok ogsaa Kong Ferdinands høieste Ønske; thi det er sikkert ikke af ukjærlig Halsstarrighed, at han hidtil har vægret sig ved at adoptere de mildere Forholdsregler, som Infanten Don Francisco altid har raadet til," sagde en af Herrerne. „Spanien fortjener ingen Mildhed."

„Er det da af Kjærlighed til sit Folk, at han har ladet den skjændige Troesarmee organisere?" spurgte Grevinden med Varme. „Kjender

De disse Bander, som i Kong Ferdinands Navn mishandle Spanien? Veed De, at hans Generaler ere det forvorpneste Pak, som der gives under Solen? Hvad siger De om saadanne Folk, som Pables Miralles, der er en uvidende Bonde, om Juanito, der har været Møllerdreng og er straffet for Tyveri, om de dumme, dovne Munke, som commandere under deres værdige Vens, Marquien af Mata-Floridas Veiledning?" —

Den Herre, til hvem disse Ord vare henvendte, trak paa Skulderen og tang. „Fordom ikke en Nation," vedblev Grevinden, „fordi den efter en lang Række af de skammeligste Mishandlinger, som kun Den kan have nogen Idee om, der har været i Spanien, endelig engang reiser Hovedet imod Undertrykkelsen. Jeg takker min Gud, mine Herrer, at jeg ikke er Diplomat, jeg har altsaa ikke nødig at sælge mit Hjertes Følelser til noget Parti, eller at afveie mine Udtryk paa nogen politisk Vægtskaal. Jeg tilstaaer ligefrem, at dersom mine Ønsker kunde bidrage Noget til Spaniens Frihed, da skulde Kampen snart være afgjort. Ja" — tilfoiede hun smilende som om hun følte, at hendes Varme var gaaet

for vidt — „de vil formodentlig gyse og erklære mig for en Kjetter, men jeg vilde maaskee give mit Liv, hvis jeg dermed kunde bringe Riego til Madrid og stille ham i Spidsen for Cortes."

„De er en Fanatiker, Grevinde," sagde Fru Dehn, „men det klæder Dem godt."

„Det er en Familiesvaghed," svarede Fru Corsel. „Jeg er ikke opdraget til at see rolig paa Uretfærdighed. En af mine Forfædre maatte under Ludvig den Ellevte bode med Livet, fordi han nægtede at adlyde en despotisk Befaling, og min Bedstefader blev myrdet i Paris, fordi han modsatte sig Magthavernes Undertrykkelser. Ethvert Misbrug af Magt oprører mig, jeg har altfor liberalt Blod i mine Aarer til at være anderledes."

Ditmar betragtede ufravendt Grevinden. Hvor langt stod hun ikke i dette Øieblik over sin Omgivelse. Den Varme, hvormed hun talede, meddeelte sig til ham, han glødede for Spaniens Frihed. Han saae og hørte ikke Andre end Fru Corsel, og da hun i Samtalens Gang yttrede sig saaledes: „Friheden er et Gode, som en ædel Sjæl ikke kan undvære; hvo af os her vilde vel give Slip paa sin aristokratiske Frihed", og siden

tilfoiede: „Jeg kjender Intet, der er saa oplof-tende som den Tanke, at være fri", udbrød han med Begeistring: „Jo, der er endnu Eet, som er herligere, og det er: at afkaste sine Lænker og blive fri." —

Greven tilkastede ham et misbilligende Blik og rystede sagte med Hovedet. Fru Corsel saae for første Gang paa ham, og smilte. Ditmar følte en Blanding af Glæde og Forlegenhed, som vilde have bragt ham endnu mere ud af Fatning, hvis ikke i det samme Grev Corsels Indtrædelse havde afvendt den almindelige Opmærksomhed fra ham, og givet Samtalen en anden Retning. Efterhaanden toge de Fremmede Afsked, Greven og Ditmar stode ogsaa i Begreb med at gaae, da Corsel trak den Første hen i en Krog og talede sagte med ham; derpaa forsvandt de pludselig i Sideværelset, og Ditmar var alene med Grevinden.

Saaledes er den besynderlige Sammensætning, vi kalde Menneske. For kort siden vilde Ditmar have givet Alt, for at kunne tilbringe et Minut, Ansigt til Ansigt, med Grevinden, og da han nu stod lige over for hende, var han fortvivlet, og dreiede paa sin Hat i en sand

Sjæleangest. Grevinden satte sig igjen, og sagde med en Stemme, som ikke var fri for et Anstrog af Fornemhed: „Jeg formoder, at det ikke er nogen heel Tractat, min Broder vil afslutte med Herr Greven, men kun en enkelt Artikel, som snart vil skjenke os deres Nærværelse. Hav den Godhed at tage Plads. — De har reist meget, Herr .... Herr von Ditmar."

Den fornemme Tone stødte Ditmar, han glemte den Enthusiasme, hun nylig havde bragt ham i, og svarede kort: „Jeg har været i München, jeg kom tilbage med Dampskibet Caledonia i Efteraaret." — Jeg skal nok dæmpe denne Hovmod, tænkte han.

Grevinden trak Øienbrynene næsten umærkelig sammen og sagde: „Tilbage? Saa det er ikke første Gang, De er i Danmark? De har tidligere opholdt Dem her?" Og derpaa kastede hun et Blik til Døren, som om hun ønskede, at Grevens Tilbagekomst maatte gjøre en Ende paa denne tête-à-tête.

Jeg bærer mig ogsaa ad som en Tølper, sagde Ditmar ved sig selv. Det fortrød ham allerede, at han havde svaret hende saa kort. Med saa megen Venlighed, som det var ham

muligt at lægge i sin Stemme, svarede han: „Jeg er født og opdragen i Danmark, det er mit Fødeland — og som Dansk takker jeg Dem, min naadige Frue, for den Retfærdighed, De idag har ydet vort Land.“ Det Sidste tilføiede han med dæmpet Stemme, som om han næsten skammede sig ved den pludselige Overgang.

„Hvorledes?“ udbrød Grevinden med Livlighed, „De er Dansk og østerrigsk Diplomat? I Sandhed, jeg havde ikke tiltroet Metternich en saa upolitisk Streg, som at ansætte en ung Dansk ved Legationen i Kjøbenhavn. Jeg tvivler meget paa at Danmark vilde besætte en Post i Wien med en Tydsker.“

„Jeg maa tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa, at jeg ikke har den Ære at være østerrigsk Diplomat, og at jeg i det Hele taget slet ikke er Diplomat,“ sagde Ditmar, idet han rødmede over at han, imod sin Mentors Forskrifter, var nødt til at tale saa meget om sig selv. „De, Fru Grevinde, har idag lært mig, at jeg maa takke Gud derfor, thi jeg er ikke skikket til at sælge mit Hjertes Følelser til noget Parti. Jeg er .... jeg arbeider under den østerrigske Ministers Veiledning, Herr Greven har fattet en

ufortjent Godhed for mig, som det ubetydelig Arbeide, jeg udfører for ham, ikke kan erstatte."

Denne sidste Tilstaaelse endte ikke uden en piinlig Følelse for Ditmar. Det Underordnede i hans Stilling havde aldrig før været ham saa paafaldende, og Tanken derom drev ham Blodet voldsomt til Hovedet. Grevinden lod som om hun ikke bemærkede det. Med en Venlighed, som henrykkede Ditmar, talede hun om Spanien og anstillede Sammenligninger imellem det og Danmark, som hun nu, da hun var ene med ham, angreb, for at give ham Leilighed til at forsvare det. Hun talede om sin Barndom, om Sevilla, om den spanske Musik, om det Kloster, hvori hun havde tilbragt nogen Tid, medens hendes Moder gjorde en Reise til Frankrig, om sine efterladte Veninder. Der gives Intet, som hurtigere gjør os bekjendt med Udlændinge, end en Samtale om Fædrelandets Forskjellighed, det er ligesom en gjensidig Udveksling af vore hjerteligste Følelser; den Fortællendes Individualitet træder saa levende, saa elskelig frem, saa gjennemglødet af den Følelse, der er den meest ophøiede af alle, og som uformærkt griber Tilhøreren. — Medens Enhver paa sin Side kun har troet at

han orienterede sig i den Andens Fødeland, har han sneget sig ind i hans Hjerte, — og naar Alt kommer til Alt, er han maaskee mere orienteret i Hjertet, end i Landet.

Da de to Diplomater omsider kom tilbage og deres forbausede Mine forraadte, hvor meget det forundrede dem endnu at træffe Ditmar, saae denne paa Stueuhret, og opdagede nu først, at der næsten var forløbet to Timer, siden han sidst betragtede det. Grevinden sagde et Par Ord om deres lange Fraværelse, som næsten nedsloge Ditmars Enthusiasme, men i det samme tilfoiede hun forbindtlig, at Grevens velunderrettede Secretair i mindre end en halv Time havde lært hende Mere om Danmark, end et halvt Aars Ophold i Kjobenhavn. Det glædede hende at erfare, at hun i Hovedsagen altid havde ladet Danmark og de Danske vederfares Retfærdighed.

Ditmar forlod hende, beruset af hendes Elskværdighed. Greven var i kjendelig slet Humeur, enten det nu var foranlediget af hans Samtale med den hemmelighedsfulde, uudforskelige Corsel, eller af den almindelige Beskytter-Svaghed, ikke at kunne taale, at den, man

har værdiget sin Protection, gjør et Skridt paa egen Haand, — det lader sig ikke let bestemme. Han holdt en lang Tale over det Farlige i Enthusiasme, „denne smittende Pest, som er Diplomatikens Arvefiende", over det Upolitiske i at yttre sig imod noget herskende Parti, „især i andre Diplomaters Nærværelse", og over det Upassende i at en Presentations-Visit blev forlænget „over halvandet Qvarteer". Ditmar hørte ikke et Ord af alt dette, og da Greven troede ham meest sønderknuust af hans Formaninger, fordi han lukkede Øinene, tænkte han paa Grevinde Corsel og den smagfulde Morgenkjole, som klædte hende næsten endnu bedre end den blaae Fløiels, uagtet den skjulte hendes smukke Hals. —

Efterat Ditmar var forestillet for Grevinden, længtes han næsten daglig efter Aftenen, for at kunne iføre sig Stromper og Skoe, og ile hen, hvor han muligviis kunde møde hende. Soireelivet begyndte at behage ham, det indeholdt det Pirrende for ham, som Hazardspil har for Spilleren. Og det var jo, uden at den Tanke faldt ham ind, et Hazardspil, han havde indladt sig paa. Han kunde nærme sig hende, høre hende tale, endogsaa vove at henvende et Par Ord til

hende, og høre Andre tale om hende, naar hun var fraværende. Med hvilken Hjertebanken opsnappede han ikke ethvert Ord, og naar han hørte, hvorledes hun kun blev omtalt med almindelig Agtelse, slog hans Hjerte endnu voldsommere, og den Tanke: „hende tør Du vove at elske", hævede ham i hans egne Øine og gav ham et Mod, som han før ikke havde kjendt. —

„Den Kone er en besynderlig Blanding af Spog og Alvor," sagde Baron Lotting, som almindelig blev anseet for en fiin Jagttager. „Naar man seer hende i Selskab med Børn, som jeg just havde Leilighed til forleden, saa er hun som et Barn imellem dem, saa overgiven, saa uudtømmelig i de naragtigste Paafund. I stort Selskab er hun næsten flygtig; var man meget streng, kunde man kalde hende lidt koket, uagtet jeg meget vel veed, at der ikke er Tanke af Koketteri i hendes Charakteer. Hun optager alle Indtryk med en Bevægelighed, som næsten kan gjøre mig angest, ja, den vilde virkelig sætte mig i Skræk, hvis jeg aldrig havde talt alvorlig med hende og vidste, at der er en Inderlighed og en Dybde i hendes Charakteer, som er en

fuldkommen Garanti for hendes Conduite. Det er en ganske udmærket Dame."

Ditmar følte, hvorledes Skinsygen lagde sig knugende om hans Hjerte, ligesom Midgaardsormen, efter den nordiske Mythologi, ligger omkring Jorden. Han betragtede den Talende fra Siden, og maatte tilstaae, at han i det mindste havde en værdig Rival.

„Det er frappant, at hun ikke gjør et Parti. En Dame med hendes Rang, hendes Formue. Hun er jo saa uafhængig, at hun ikke har nødig at bryde sig om Convenienceen," sagde Kammerjunker Pind, og saae sig flygtig i Speilet, idet han rettede paa sit Halstørklæde. Ditmar kastede et Blik til ham, men Ormen knugede ikke hans Hjerte ved dette Syn.

„Hun vil ikke gifte sig," sagde Lotting, „det er en afgjort Sag. Hun finder det mere piquant at være en ung Enke paa tyve Aar; den stadige Figureren, som hendes Stilling fører med sig, er hende undertiden byrdefuld nok, værre vilde det blive, hvis hun giftede sig. Jeg troer heller ikke, at hendes Hjerte generer hende; det Eneste, jeg skulde have at indvende imod hende, er, at hun har for lidt Følelse."

„Hun kan blive Prindsesse hvad Dag hun vil," sagde Liskow, der kom til i dette Øieblik. „Er det ikke la Corsel, De tale om? Prinds Poppi er saa charmeret i hende, at han er nær ved at gaae fra Forstanden af Kjærlighed. Man siger, at han har antaget en Dandsemester for hendes Skyld. Har De ikke seet ham? Han sidder inde i den tredie Stue herfra, og giver den kjelne Hyrde til en uefterlignelig Fuldkommenhed."

De Andre loe. Ditmar listede sig ad en Omvei ind i det betegnede Kabinet. Grevinden sad i Sophaen og støttede Haanden paa en broderet Pude, idet hun legede med en af Ovasterne. Paa en ligeledes broderet Fodskammel sad, eller rettere laae den neapolitanske Chargé d'Affaires; han havde sat sin Hat paa Gulvet foran sig, for at kunne lege med sit Lorgnetbaand, thi med den anden Haand maatte han understøtte sig i denne umagelige Stilling, Benene havde han forsigtig puttet ind under den Sopha, hvorpaa Grevinden sad. Han talede uophørlig, men det lod ikke til at hun skjenkede hans Tale stor Opmærksomhed.

Den neapolitanske Prinds Poppi var en sand Diplomat i sit Ydre, thi det bedrog uophørlig. Han var en meget høi og fær Mand, man kunde antage ham for en Herkules; men han havde ingen Kræfter, jeg troer, et Barn kunde løbe ham overende. Han saae ud som en Mand paa henved halvhundrede Aar, der endnu har conserveret sig godt; men han var en ung Mand paa otte og tyve Aar, der havde conserveret sig slet. Man skulde troe, at denne Kæmpefigur maatte have en Basstemme, der lød som ud af en Tonde; men Prindsen fistulerede bestandig, og havde en Stemme som en Dreng før Mutationen. Han havde en af de Næser, der give et Ansigt Charakteer og Bestemthed, og dertil et Par ganske kloge Øine; men han var en Mand af en meget ubestemt Charakteer og af en meget klein Forstand. Baron Lotting kaldte ham derfor bestandig: den store Attrape.

Men den store Attrape er en Prinds, og man overhører dog aldrig ganske hvad en Prinds siger, sagde Ditmar ved sig selv, da han havde bemærket, hvor adspredt Grevinden lod Øinene bevæge sig rundt i Stuen. Og hans Bemærkning blev bekræftet.

„Min Gud, Altesse, hvor De overdriver," udbrød hun; „det er at behandle mine geographiske Kundskaber med alt for stor Ringeagt. Jeg skal strax overbevise Dem om det Modsatte;" og med en Bestemthed, som viste, at hun ikke var tvivlraadig om hvor hun skulde søge ham, vendte hun sig om og sagde: „Herr von Ditmar, hav den Godhed at berigtige en Meningsforskjellighed. Prindsen fortæller mig netop, at der i en af Deres Provindser er et Jisbjerg, som hedder Cap Scague, der næsten er lige saa høit som Montblanc. Herr von Ditmar er født i Danmark," tilføiede hun, idet hun gjorde en Bevægelse med Haanden, der kunde antages for en Presentation.

Prindsen saae op paa den Tiltalte med et spørgende Blik, idet han gjorde en lille Bøining med Hovedet; alle de Tilstedeværende, som mere eller mindre havde taget Deel i Samtalen, vendte deres Opmærksomhed paa Ditmar, der var tilmode omtrent som en Sovngænger, der bliver vækket ved at man raaber hans Navn. Det var første Gang han skulde oplofte sin Stemme i denne Kreds, som saa længe havde betragtet den stumme Deeltager, det var hans Debut, og han følte,

hvor Meget der i dette Øieblik var afhængigt af hans Svar. Han lod sit Øie hurtig løbe rundt i Kredsen, og mødte overalt Udtryk af fornem Nysgjerrighed, ikkun Grevinden betragtede ham med et venligt Smiil. Men dette Smiil var ham nok, thi det gav ham hans tabte Besindighed tilbage. Han traadte langsomt hen til Sophaen, som for at indtage en befæstet Stilling, og med et Buk for Grevinden, men uden at værdige Prindsen nogen Opmærksomhed, forklarede han, hvorledes hun havde den aabenbareste Ret, og at Skagen, langtfra at være noget himmelhøit Bjerg, var den fladeste Sandmark, man kunde tænke sig. Den Overvægt, han i dette Øieblik var sig selv bevidst, smigrede hans Forfængelighed. Han blev staaende ved Sophaen, han vilde vise, at han havde Ret til denne Plads og til at tage Deel i Samtalen. Grevinden henvendte ogsaa endnu engang Ordet til ham, men da Conversationen efterhaanden forlod det geographiske Gebeet og bevægede sig over selskabelige Interesser, der tildeels endnu vare en en lukket Bog for ham, formindskedes snart hans Triumph. Prindsen beholdt sin Plads, som Ditmar misundte ham af ganske Hjerte;

thi uagtet han selv stod midt i Samtalen, var han dog ganske uden for den. Denne Stilling gav ham Anledning til Betragtninger.

Det er nogle besynderlige Mennesker, tænkte han. Med hvilken Tilfredsstillelse de blotte hverandres Uvidenhed. Uagtet det Sammenhold, der er imellem dem, tage de os dog gjerne med, naar de kunne tilfredsstille deres Hevn ved vor Hjelp; siden lade de os seile i vor egen So. Det er ligesom de kronede Hoveder: Lystigheder kunne de holde med deres Egne, men naar engang Noden kommer over dem, bede de strax Nationerne til Gjest, saa hedder det: où peut on être mieux, qu'au sein de sa famille. — Hvilken Djævel forfører mig til at gjøre en saadan Bemærkning, saa hadelig, saa ufortjent? — Hovmodsdjævelen, tilfoiede han, som Svar paa sit eget Spørgsmaal, idet han saae sig om. — Det er dog de største Bagateller, man hører; neppe ti fornuftige Ord, og dog kan jeg ikke gjøre dem det efter, for mig gaaer det strax istaa, de Andre kunne tale en heel Aften om en Polsepind. Det er fordomt! Jeg vil lade mig hænge, hvis jeg i dette Øieblik veed et Ord at sige. — Der sidder den kolossale Neapolitaner og

accompagnerer sine egne Dumheder med obligat Fistel, — i Grunden misunder jeg ham, at han kan lægge sig saadan langs hen ad Gulvet, uden at have nødig at tænke paa hvorledes han skal komme op igjen. —

I det samme reiste Prindsen sig, men da hans ene Been imidlertid var faldet i Sovn, var var han ikke ganske Herre over sine Bevægelser, han stødte til et Bord, en Blomstervase faldt paa Gulvet og gik itu. Ditmar kunde ikke tilbageholde et Smiil, dette Uheld foraarsagede ham en barnagtig Glæde. Det kunde jeg have gjort lige saa godt, sagde han ved sig selv, og for at bevise det, skred han med Sikkerhed hen over Stumperne, uden at røre ved en eneste. Da Grevinden kort efter tog bort, forsvandt ogsaa Ditmar. Denne Aften havde været en af de lykkeligste i hans Liv, uagtet de blandede Betragtninger, den havde givet Anledning til. —

Der havde længe været talt om en Komedie, som skulde spilles hos en af Prindserne af det kongelige Huus; den hele elegante Verden i Kjøbenhavn tog Deel i denne Begivenhed, og det med den største Iver. Rollerne vare uddeelte, hele Verden vidste til hvem, Dragterne vare en

Gjenstand for hver Aftens Discussioner, man efterspaae Kobbere og spurgte hverandre om Oplysning. Der var ikke Een i Selskabet, som ikke havde læst Stykket, uagtet de næsten Alle skulde see det, med Undtagelse af Ditmar og endnu et Par utitulerede Herrer; det var altsaa ikke Nyhedens Interesse, der skulde henrykke dem, og Corps diplomatique var sikkret for at det ikke uformodentlig skulde geraade i den meget frygtede Enthusiasme. For Ditmar vare alle disse forberedende Samtaler en gjentagen Tortur; det saarede hans Stolthed, at han, der var en født Adelsmand af en gammel Familie, men som ikke havde gjort sit Stammetræ gjeldende, skulde staae tilbage for en „nybagt Junker", som han i sin Harme udtrykte sig, „hvis Forfædre maaskee havde staaet bag Disken, medens hans førte Sværd og Skjold". Han havde foragtet den hele Fest — som man i den Alder foragter Alt, hvad man gjerne vil naae, men ikke kan naae — dersom ikke Grevinde Corsel ogsaa havde taget en Rolle. Nu var denne sidste Udflugt afskaaren ham. I de sidste Dage før den til Forestillingen bestemte sneg han sig om som en Menneskefiende. Endelig besluttede han sig til at bede en gammel Dame,

som han vidste kjendte en af Prindsessens Kammerfruer, om at skaffe ham Generalprøven at see, der efter Sædvane blev opført for et lige saa stort Publikum, som Forestillingen selv, men ikke saa fornemt, thi det bestod kun af fornemme Folks Børn med Gouvernanter og Hovmestre, og saadanne Personer, der havde Bekjendtskab til Prindsens Hofstat.

Allerede paa den prægtige, brede Trappe standsede Ditmar, og betænkte sig paa at gaae videre — en Lakei havde seet paa ham, og han fandt sig fornærmet ved dette Blik. Men Tanken om Grevinden drev ham uimodstaaelig frem. Han havde regnet paa det sædvanlige Halvmørke ved Theaterprøver, men Salen var godt oplyst; at vende tilbage forsmaaede han ikke, det lod sig heller ikke gjøre uden at fornærme den, der havde skaffet ham Plads. Han udsøgte sig et Sted nærmest ved Theatret, hvor han meente at Skjærmen for Lamperne vilde kaste meest Skygge paa ham, og her samlede han nogle Kaaber og Shawler, og dannede deraf, og ved Hjelp af en Stol, et Bolværk foran sig, bag hvilket han ventede paa at denne Tids Piinagtighed skulde tage en Begyndelse og en Ende.

Dækket gik op, Grevinden var strax paa Scenen, hun spillede med Liv og Naturlighed. Ditmar glemte sin ubehagelige Stilling, Stolthedens taug, den blev overdøvet af den Fryd, det var ham at see og høre hende. Hun var ogsaa yndig i den smukke Bondepige-Dragt! Det korte Skjørt blottede hendes smukke Ankler og viste hendes lille Fod, det glatte Haar, som var strøget hen under den lille Hue, gav hende et barnligt Udseende, en Silketrøie med smaa Skjøder, det lyseblaae Skjørt, de brogede Baand, som krydsviis snørede Dragten sammen over Brystet — han havde aldrig seet hende saa deilig. Hun behøvede ikke Floiel eller Juveler for at glimre. Naturligviis gjentog han, hvad alle Elskere i samme Stilling havde gjentaget for ham: „hvorfor er hun ikke hvad denne Dragt viser, hvor lykkelig kunde jeg da maaskee blive". —

Det første Stykke var forbi, det andet, som var et lille Conversationsstykke af Scribe, skulde til at begynde. Alt var gaaet godt, og Ditmar begyndte at forsone sig med sin Plads. Imellem Stykkerne blev der serveret Thee, Dækket blev oppe, nogle af Børnene forlode deres

Pladser, for at betragte Lamperne, og tittede med barnlig Nysgjerrighed ind paa Scenen, idet de meddeelte hverandre deres Bemærkninger. Grevinden boiede sig ned, for at kysse en lille Pige, Barnet kælede for hende og pillede ved hendes Dragt. Fru Corsel lagde sig paa Knæe foran Lamperne, for bedre at kunne tale med Børnene, og havde snart en heel Kreds omkring sig. Hun var ikke meer end tre Skridt fra Ditmar, som holdt sin Aande tilbage, for ikke at forraade sig. Hun boiede Hovedet ned over Barnet, og blottede derved den smukke Nakke, som han aldrig kunde blive mæt af at beskue. I det samme stødte en lille Pige til en Lampe, som væltede. Grevinden sprang op, Ditmar gjorde en ufrivillig Bevægelse, hvorved hans Forskandsning sank sammen, det forskrækkede Barn græd af fuld Hals og tog sin Tilflugt til ham, som nu sad lige i Belysningen af alle Lamperne og boiede sig over Barnet, idet han af ganske Hjerte bandede den lille Skrighals — alt dette var et Øieblikks Værk.

Grevinden havde strax kjendt ham. Hun kastede et Blik til ham, derpaa endnu eet prøvende paa de forsamlede Tilskuere, og sagde for-

undret: „De her? — vil De da endelig kritisere os, siden De vil see Forestillingen to Gange?"

Ditmar reiste sig og holdt Barnet i Haanden. Han følte dunkelt, at det var et farligt Moment. „Fru Grevinde," sagde han halvhøit, „jeg kan kun faae det eengang at see, jeg har ikke den Rang, som er nødvendig for at komme til Hans Kongelige Høihed." I det han gav denne ydmyge Erklæring, rettede han sin ranke Figur endnu mere i Veiret. Grevinden betragtede ham uden at smile.

„Jeg burde have holdt mig borte fra et Sted, som jeg ikke er god nok til at betræde," vedblev han, „men min Attraa efter at see Dem i denne saa længe og saa tidt omtalte Forestilling var stærkere end min Forstand; jeg haabede, at Ingen skulde kjende mig iblandt Mængden af dem, der ere i samme Categori som jeg. Og mindst vilde jeg være kjendt af Dem, Fru Grevinde. Denne Ydmygelse er en velfortjent Straf for min Mangel paa Selvbeherskelse."

Grevinden betragtede ham venlig. Det var en høi Grad af Stolthed, der lagde Ditmar disse Ord i Munden. Han vilde sætte sig over sin Stilling. Det lykkedes ham ogsaa.

„Nu vel! spillede jeg min Rolle godt? Var De forneiet med mig?“ spurgte Grevinden med sin sædvanlige Livlighed. „Det glæder mig ret at kunne faae en paalidelig Dom at høre. Det er første Gang jeg spiller Komedie, jeg har Ingen havt til at instruere mig, derfor maa De ikke bedømme mig altfor strengt.“

Havde der endnu været mindste Tvivl tilbage hos Ditmar om Grevindens Elskværdighed, maatte den være forsvunden i dette Øieblik. Han var ikke istand til at svare. Til Lykke blev hun kaldt bort, for at blive omklædt til det næste Stykke. —

Ditmar trykkede sig ind i den nærmeste Vindueskrog og overlod sig til sine Tanker. Han vilde ikke have byttet disse faa Minuter for hele den næste Aftens Fest; han holdt Haanden for Øinene og havde ingen Deeltagelse for Proven, førend han atter hørte Grevindens Stemme. Hun traadte frem som Dame; men den lille Landsbypige klædte hende bedre, det var i den Dragt, hun havde reist hans sunkne Mod, da han i Fortvivlelse kastede det for hendes Fødder. — Ak, sukkede han, som Bondepige havde hun et Øieblik Hjerte for min Kummer, men nu, som

Dame, som Grevinde, — nu er det glemt og forbi. —

Den Utaknemmelige! I hendes Rolle forekom en Replik, hvori disse Ord stode: „Der gives Øieblik i vor Tilværelse, min Herre, hvis høitidelige Taushed er langt udtryksfuldere, end et heelt Livs Veltalenhed". — Hendes Medspillende var Liskow, men hun saae ikke paa ham, hun rettede den hele Replik til Ditmar, idet hendes Blik fæstede sig stivt paa ham; og det var det eneste Blik, der under hele Forestillingen overskred den Skranke, som skilte Theatret fra Tilskuerne. —

Salen blev ham for snever. Saasnart det var ham muligt at komme bort, forlod han Palaiet, og ilede ned ad Bredgaden og ud imod Toldboden. Her stod han paa den ophøiede Bakke, hvorfra man har Udsigt over Sundet; den mørke Sø laae foran ham, uigjennemtrængelig for hans Blik som hans Fremtid; Drivisen bevægedes af Bølgerne mellem Skibene, og denne eensformige Lyd vuggede hans Sandser i Slummer. Det blæste stærkt, han tog Hatten af og lod Vinden kjøle hans brændende Pande. Rundt om ham var Alt stille, det var allerede seent paa Afte-

nen, de enkelte Lygter brændte mat og dosig, paa Amalienborg samledes deres Skin først i en Straalekrands; der, hvor han stod, var Alting mørkt og uvenligt. Men han mærkede det ikke, thi det var lyst i hans Sjæl, og det Blik, hvormed Grevinden havde betragtet ham, havde tændt et Haab, der lyste stærkere, end Straalekrandsen paa Amalienborg.

„Det var til mig, dette Blik," udbrød han høit, „til mig! — — Ja, der har været et Øieblik i vor Tilværelse, hvis høitidelige Taushed var udtryksfuldere, end et heelt Livs Veltalenhed. — Der gives Øieblik i vor Tilværelse, min Herre .... Monsieur, det forhadte Monsieur! — Men det var i Rollen, Monsieur gjældte ikke mig, det var .... det var kun hendes Blik, der gjældte mig, — og hendes Tanke .... Ordene vedkom ikke mig. — Men imorgen kaster hun maaskee det samme Blik til Prindsen, til denne forhadte Neapolitaner — og jeg kan ikke være tilstede for at see det — kan ikke! — Har han villet frelse hendes Liv eller døe med hende? Har han oplevet et saadant Øieblik, som alene kan give denne Replik og dette Blik deres Betydning? — Og trænger han til et Lægemiddel mod

den Gift, som er den stærkeste af alle, og som hedder Utilfredshed med hvad Skjebnen tildeelte os?" —

Hans Sind blev atter roligere, og med et Smiil, som næsten var krampagtigt, sagde han: „Nei, han har ikke oplevet det. Uagtet han er en Prinds, vil han ikke faae det. Han kan lære hende, at Skagen er et Jisbjerg, men han forstaaer ikke at doe med hende. At doe er en simpel, aldeles udiplomatisk Begivenhed. Der staaer ikke det Ringeste derom i Code de la civilité, eller i Manuel diplomatique, som er disse Folks Alkoran." Og han loe høit ved disse Ord.

En Haand blev lagt paa hans Skulder; det var Skildvagten, som tredie Gang gjentog sit Forbud mod at opholde sig her saa længe. „Maa jeg ikke staae her?" sagde Ditmar med Heftighed, thi han var ikke stemt til at taale Forbud.

„Nei, her maa Ingen staae efter Tappenstregen," gjentog Skildvagten, idet han stillede sig mellem ham og Brystværnet, som om han vilde afholde ham fra at springe i Vandet.

„Min Ven, jeg er ikke gal," sagde Ditmar rolig.

„Naa! Ja, det er jo nok troligt, men her maa Ingen staae efter Tappenstregen," gjentog Skildvagten. Ditmar dreiede sig om og gik hjem. —

Da Vognene den næste Aften begyndte at rulle igjennem Gaderne med Tilskuere til Komedien hos Prindsen, lod Ditmar sin Hest sadle og red ud af Byen. Paa de høie Bakker ved Torbek holdt han stille og saae ud imod Kjøbenhavn; det frøs og var stjerneklart. Søen rullede mod Strandbredden i lange, hvide Donninger, og stænkede sit Skum høit op paa Bakkerne. Der var kun Lys i et eneste lille Bondehuus, som laae ganske afsides oppe paa Skrænten. Det morede ham at lade sin Hest gaae ned ad den steile Brink, indtil den stod med Fødderne i Brændingen, da var det ikke mere Skum, men Vanddraaber, der overstænkede ham. Derpaa vendte han tilbage paa Veien, gav Hesten af Sporerne og red imod Nord. Da han kom hjem, var han næsten lige saa udmattet som hans Hest. —

I nogle Dage saae Ditmar ikke Grevinden, hun havde forkjølet sig ved Komedien, som nu var Gjenstanden for al Samtale. Da han for-

ste Gang saae hende igjen, forekom det ham, at hun undgik at see ham, og at hendes Mine var fornemmere end nogensinde for. Denne Bemærkning trak ligesom en Jisskorpe omkring hans Hjerte. I denne Stemning blev han tiltalt af en Bekjendt.

Det var Baron Rosen, en ung Mand af gammel Familie, med en betydelig Formue og en god Forstand. Hans Charakteer var brav, endogsaa ridderlig, og der var en Noblesse baade i hans Udvortes og i hans Manerer, som indtog for ham; men han var Fusentast, ubetænksom i sine Yttringer, overilet i sine Domme, og dog med alt det en skarp Jagttager. Han havde studeret, men agtede ikke at søge Embede, da hans Godser i Jylland tilbøde ham en videre Mark for hans Virksomhed. Dertil var han en dristig Rytter, en øvet Jæger, sang smaa Romancer med Foredrag, og blev altid søgt af Damerne i Inclinationsvalts, men var ofte vanskelig at finde, thi hans Bevægelighed tillod ham aldrig at blive længe paa eet Sted.

„God Aften, Ditmar," udbrød han. „Det er jo en Evighed siden jeg har seet Dem. Naa, hvordan lever De, Lord Spleen? Det skal De

hedde herefter, De sætter jo et Ansigt op, som om hvert af Deres Øine var et skarpladt Pistol-løb. Morer De Dem ikke? Kom, lad os gjøre en Runda og eftersee Publikum; De skal hjelpe mig at finde paa noget Ondt om Hver især."

Han tog Ditmar under Armen og førte ham afsted med sig. I en af Salene standsede de ved et Spillebord, hvor en rank, smuk Mand med Knevelsbarter havde lagt en Bank, og med Kortene i Haanden ventede paa, at hans Mod-spillere skulde blive færdige med deres Indsatser. Den Mine, hvormed han betragtede sine Mod-standere, robede den fuldkomneste Ligegyldighed. Derefter trak han af med det samme uforandrede Ansigt.

„Grev Voller er en god Spiller," sagde Rosen; „ligesom en god Christen gjør det Gode for dets egen Skyld, uden Hensyn paa Lønnen, saaledes elsker han Spil for dets egen Skyld; han gaaer ikke ud paa at vinde de Andres Penge, og taber derfor ogsaa sine egne med Contenance. Men han spiller for ridderligt, det er til hans egen Skade, thi hvad staaer der i Ordsproget? I Spil gjelder intet Broderskab. See engang paa de Andre, maa man ikke ærgre sig over sine

Landsmænd? See engang den Nærighed, der lyser ud af deres Øine, see hvor Kammerjunkeren piller paa sin fattige Femdalerseddel, som han saa inderlig nødig vil af med. Seer det ikke mildest talt uanstændigt ud? Jeg forsikkrer Dem, uagtet jeg hader Spil, er jeg stolt af at Greven er min Landsmand, thi han kan dog haandhæve Nationens Ære ved Spillebordet. Saa, nu disputere de Andre om Indsatsen. Den fordømte Preusser derhenne, han sætter et Anstigt op, saa jeg kunde have Lyst til at .... Men Preusseren har Ret. Lad os gaae, ellers ødelægger jeg mit Humeur."

„Hvem er den Mand, der staaer og smiler?" spurgte Ditmar.

„Kjender De ikke ham? Det er min Onkel, Geheimeraad Munthe, det er en fiin gammel Fyr. Finder De ikke, at han ligner de Portraiter, man har af Fyrst Talleyrand? Det er det samme Udtryk, som ikke siger Andet end: see og ikke see, høre og ikke høre. — Der kommer General Horn, han søger en Ansættelse for sin Svigerson, jeg veed, at han har sat fem Hofdamer ud paa min Onkel, som skulle plage ham iaften; men luur Geheimeraaden, han er glat

som en Aal. See nu paa ham; er det ikke et guddommeligt Ansigt? Og det store, blaae Lommetørklæde! Gjør det ikke uforlignelig Effect i en Soiree? — Nu gaaer Generalen, han kan lige saa gjerne strax gribe til det sidste Middel — De veed jo nok hvad det sidste Middel er?"

„Jeg maa tilstaae min Uvidenhed," sagde Ditmar smilende.

„Men De er ogsaa næsten altfor eenfoldig. Det sidste Middel er at søge Noget som sidste Naade for lang og tro Tjeneste. De indseer jo nok, at der bør spares dermed, thi det kan man ikke godt bruge oftere end een Gang hvert andet Aar. Men denne Gang hjelper det ham ikke, thi Onkel har allerede besat Embedet, det er en af Familien, der skal have det. De veed nok hvad der staaer i Ordsproget: man maa rive Hø, mens Solen skinner. Apropos om Hø, jeg haaber De besøger mig til Sommer paa Rosendal." Baronen ventede ikke paa Ditmars Svar, men trak ham med ind i et andet Værelse, idet han udbrød: „Hvad er det for en Congres? Kom, her bliver holdt Taler."

Foran et Bord, som var bedækket med Kobberstykker, stod Marschal Monsigne med et stort

Bataillestykke i Haanden; det var en af Vernets bekjendte franske Forpostfægtninger. Marschallen havde tjent under Napoleon, og man sagde, at Keiseren engang havde heftet sin egen Æreslegions-orden paa ham, da han red over Valpladsen efter en Fægtning. Han beskrev med Varme og Livlighed den lithographerede Scene, ved Siden af ham stod en høi Mand med sort Haar og Knevelsbarter og en Stjerne paa Brystet, paa den anden Side stod General Horn, (hvis fuldstændige Titel var Generalkrigscommissair). Bordet var omringet af militaire og civile Herrer og Diplomater. Idet de to Venner traadte hen til Kredsen, sagde Marschallen: „Det er en Natur, som er mesterlig. See engang den Soldat i Forgrunden, han er saaret og kan ikke reise sig, see det Udtryk af Smerte og Mod paa eengang, see hvor han griber krampagtig i Græsset, comme il gratte la terre! Man kan høre Kuglerne pibe omkring sig."

De vare Alle enige i at det var mesterligt. Marschallen lagde Steentrykket fra sig, kastede et Blik til sine Sidemænd, og sagde med en Torhed, som stak mærkelig af mod hans tidligere Varme: „Men De har aldrig seet noget Saadant,

mine Herrer." — Den lille, elegante Diplomat, som havde gjort elleve Campagner med under en ubestridelig Autoritet, saae i dette Øieblik ud som en Krigsgud blandt de høie, knevelsbartede Herrer, der alle sloge Øinene ned og bandede ham i deres Hjerter. Ditmar slog Rynker paa Panden, men Rosen loe. Uden at betænke det Ubillige i denne Bebreidelse til de danske Officerer, sagde han til Ditmar: „Det er en guddommelig Karl, den Monsigne; han har en Uforskammenhed, som man kunde misunde ham."

„Og de Andre en Langmodighed, som jeg vilde ønske mig, hvis Sligt nogensinde skulde hændes mig," tilføiede Ditmar.

„Der staaer hans Datter," sagde Rosen, „hun er lige saa elskværdig, som Faderen er brutal. Skal jeg præsentere Dem?" og uden at oppebie Svaret, gjorde han et Skridt fremad og forestillede Ditmar for den smukke Froken Monsigne, der var en af Corps diplomatique's yndigste Damer. Derefter forlod han dem, for at gjøre Marschalinden sin Opvartning og med det samme forstyrre den levende Samtale, hun var i med Grev Walstein, hendes erklærede Tilbeder.

Ditmar maatte atter misunde Herrerne deres Færdighed i at tale om Intet, hans Forraad af Bemærkninger var snart udtomt; men da hans Blik i det samme faldt paa Grevinde Corsel, var det som om dette Blik havde antændt en hidtil ukjendt Mine, der pludselig sprængte hans Raadvildhed i Luften. Jeg vil vise hende, at jeg kan tale, sagde han ved sig selv, og fortsatte Samtalen med Froken Monsigne. To Gange mødte hans Øine Fru Corsels; da han forlod Frøkenen med et dybt Buk, bildte han sig ind, at Grevindens Blik var mindre fornemt, end det havde været den øvrige Deel af Aftenen.

Da Dørene bleve aabnede til den Sal, hvor der skulde gjøres Musik, og Damerne toge Plads omkring Fortepianoet, fulgte Prinds Poppi Grevinden i Hælene, og stillede sig bag hendes Stol. Ditmar saae, hvorledes han lænede sig med begge Hænder paa Ryggen af Stolen, saa at den ene Haand, og netop den, paa hvilken han ingen Handske bar, næsten rørte ved hendes Skulder; hvorledes han bøiede sig ned over hende og hviskede til hende. Det kogte i ham ved dette Syn, og aldrig var en Haand forekommet ham saa af-

skyelig og saa klædset som Prindsens. Grevinden loe. —

Da Musiken begyndte med en stoiende, stirhændig Sonate, hørte man overalt en dæmpet, men levende Conversation; Baron Lotting gjorde den Bemærkning, at Sonater ere et ganske fortrinligt Accompagnement til at gjøre Cour efter. Men da Sangen begyndte, blev Alt stille, ikkun Prinds Poppi var af den Mening, at man ogsaa kunde gjøre Cour under Vokalmusik, han bøiede sig ned til Grevinden og hviskede hende Noget i Øret med den ubehagelige, hvislende Lyd, der altid ledsagede hans Fistelstemme. Grevinden hældede sig lidt forover, som for at undgaae at høre ham, hun dreiede Hovedet fra Prindsen, og hendes Blik traf Ditmar, som stod med Armene overkors og lænede sig til Dørkarmen. Hans Ansigt var et Udtryk af hans bedrøvede Sind. I det Øieblik deres Øine mødtes, traf Grevinden næsten umærkelig paa den Skulder, der vendte imod Poppi, ligesom om hun derved vilde beklage sig over den Kedsommelighed, han foraarsagede hende. Det bedrøvede Udtryk i Ditmars Øine veg for en Glands, som bragte Grevinden til at slaae sine ned. Hun syntes kun

at have Øine og Øre for Musiken, men to Gange hævede hun dog Blikket, ved to udmærket smukke Steder, og lod det ligesom dvæle paa Ditmar. Han havde aldrig i sit Liv hørt nogen Musik, der kunde staae ved Siden af denne.

Efter Concerten skulde der dandses, men Grevinden ønskede at tage bort, og hendes Broder gav hende Armen, for at følge hende tilvogns. Hun gjengjeldte de utallige Hilsener, hun modtog, da hun gik igjennem de med Mennesker opfyldte Værelser, uden at see op, og svarede Intet paa de smigrende Beklagelser over hendes tidlige Bortgang. Ditmar havde stillet sig ved Døren, for at være den Sidste, der saae hende; endnu havde hun ikke hævet Øiet fra Gulvet. I Døren dreiede hun sig halvt omkring, saae op, og gjengjeldte Ditmars Hilsen med et Smiil. Dette Smiil, der traf ham saa uventet, henrykkede og forvirrede ham. Han forsvandt strax efter, ilede ud, kastede en Kappe om sig og styrtede ned ad Trappen, for at see hende kjøre bort. Hun stod endnu paa det nederste Trin med Kaaben svøbt tæt om sig, Greven havde forladt hende, for at skjende paa sin uefterrettelige Kudsk, der ikke var kjørt frem. I sin Jil-

færdighed var Ditmar nær løbet hende forbi; da han saae hende, blev han staaende som naglet fast til Stedet, uden at sige et Ord. Grevinden vendte sig om og sagde: „Det var en meget smuk Concert. — De tager ogsaa bort, saa tidlig? Der bliver jo dandset.“

„De er der jo ikke længere, Fru Grevinde,“ svarede Ditmar, og forfærdedes næsten over sine egne Ord, som han gjerne havde kaldt tilbage, hvis det havde været muligt.

Grevinden slog Øinene ned og tav. Greven kom i det samme tilbage, Vognen kjørte frem, og hun steg ind uden at skjenke ham et Øiekast. —

„Jeg er gal, jeg er afsindig,“ udbrød Ditmar til sig selv, „jeg har fornærmet den Engel. Hvor kunde det falde mig ind at svare hende saaledes? Det var jo en formelig Erklæring. Det er den anden af det Slags, min Fremfusenhed har forført mig til. Først paa Generalproven. — Hvad maa hun tænke om mig?“ —

Vognen kjørte i flyvende Fart ned ad Gaden, og Ditmar fulgte den aandeløs. Han naaede den i det Øieblik den standsede uden for Corsels Port. Kudsken smeldede med Pidsken, Portne-

ren lukkede op og Karreten rullede ind. Da den dreiede om i Skinnet af Lygterne, stod Ditmar i Skyggen og anstrengte sig for at see ind i Vognen; han vilde have givet sit Liv for et Glimt af hendes Ansigt, hvoraf han havde kunnet læse, om han havde fornærmet hende. Men Grevinden sad i Hjørnet af Vognen, han kunde ikke see Andet end de hvide Fjer paa hendes Hat. — Og det er mig, sagde han, som har fornærmet hende, jeg, som vilde give mit Liv for at kjøbe hende en glad Time! — Jeg er gal! — Men nu veed hun hvor rasende jeg elsker hende, hun veed hvor lidt jeg er mig selv mægtig. — Denne Tanke formildede hans Anger, den smigrede hans Forfængelighed. Han stillede sig paa det andet Fortoug, og betragtede Huset. Igjennem flere Værelser bevægede Lysene sig langs med Rullegardinerne, som derpaa atter bleve morke. „Nu er hun i sit eget Værelse, hvor Alt ligesom er gjennemtrængt af hende", — og Ditmars Phantasi bevægede sig med Dristighed i denne Himmel for hans Tanker. — „Mon hun tænker paa mig? Paa mig, som hun lod læse i hendes Sjæl ved de deilige Steder i Musiken. Hvor den Duet ogsaa var himmelsk! — Det var hendes og min Sjæl,

der svømmede paa dette Hav af deilige Toner, — der badede sig i Musikens rene Bølger. — Mon hun endnu har en Tanke for mig, nu, i Londom, imedens hun aflægger alle disse Prydelser, som kun skjule hendes Skjønhed, men som ikke ere istand til at hæve den. — Det skulde da være en Tanke af Had til den, som har misbrugt hendes Englegodhed til at fornærme hende. Had — hun er ikke istand til at hade, der er ikke Rum i hendes Bryst til en saa lav Følelse. Men Foragt" — Ved denne Tanke hævede Ditmar Hovedet og saae stolt op til Vinduerne. „Foragt! Dertil skulde det komme? Nei, hun har ingen Grund til at foragte mig. Jeg lader mig ikke foragte, jeg har lige saa megen Stolthed som nogen af alle Disse; hvad har jeg da gjort, som hun kunde foragte mig for? — Men Spot — Spot" — Og ved dette Ord sank hans Mod, og en smertelig Følelse af Skamfuldhed bragte ham til at lade Hovedet synke ned paa Brystet. „Spot er disse Menneskers Element, de bevæge sig i det som Fiskene i Havet, det er deres sjette Sands, Sandsen for det, de kalde Inconvenable; den er dem lige saa nødvendig som de fem almindelige Sandser. — Inconvenable! dette

uoversættelige Ord, den store Verden er bleven enig om at bruge som et Stempel for alt Det, der ingen Feil er, men som den alligevel vil brændemærke som en Misgjerning imod dens Herredomme, som en Majestætsforbrydelse imod dens Absolutisme. — Det er lige saa frygteligt et Ord, som den rædsomme Fordømmelse, der stod paa Inqvisitionens spidse Huer, naar dens ulykkelige Offere bleve slæbte til Autodafeerne. — Hun vil spotte mig, hun vil lee af den Nar, der havde Uforskammenhed nok til at gjøre hende en saadan Erklæring, uden at tænke paa Afstanden i deres Stilling. — Ja, hendes Spot er det, jeg har fortjent."

Ditmar slog Kappen om sig og flygtede næsten lige saa hurtig som han var kommen. Men Furien, som rasede i hans eget Bryst, kunde han ikke undflye, den fulgte ham og svingede sin blodige Svøbe i den stille Nat, med en Grumhed, som næsten bragte ham til Fortvivlelse. —

Dagen efter var netop den sjette December, det var Dronningen af Spaniens høie Fødselsdag, og den spanske Minister Grev Ignazi gav i den Anledning et stort Bal, som skulde være

meget prægtigt, og som Kongen og Dronningen vilde bære med deres Nærværelse. Ditmar havde ogsaa faaet en Indbydelse, efter hans Beskytters Forlangende, men han havde kun liden Lyst til at deeltage i denne Fest, og dersom det havde kunnet gaae an uden at fornærme Grey Tesch, var han hellere bleven hjemme med sine egne mørke Tanker.

En saadan Pragt havde Ditmar endnu aldrig seet. Gaarden i Ministerens Hotel var oplyst med brogede Lamper og bestroet med hvidt Sand, saa at man ikke kunde høre Støien af Vognene, Trapperne vare belagte med smukke Tepper og pyntede med Blomster og Krandse, Værelsernes Oplysning var næsten for stærk, den blændede Øiet meer end den klareste Dag. Uagtet det var midt om Vinteren, duftede en yndig Blomsterlugt fra de mange Vaser med levende Blomster. Balsalen var især prægtig; i Baggrunden vare det spanske og det sachsiske Vaaben anbragte med store forgyldte Kroner over, og omslyngede af smagfulde Drapperier af blaat Silke broderet med gyldne Lilier, „thi Dronningen af Spanien var en sachsisk Prindsesse, og de tre gyldne Lilier ere Kongens Familievaaben,"

forklarede den gamle Legationsraad Ditmar med megen Salvelse.

Værelserne vrimlede af Mennesker, Alle de vare tilstede, hvis Bekjendtskab vi efterhaanden have gjort. Samtalen var meget levende, endnu vare de kongelige Herskaber ikke komne, Grevinde Corsel var der heller ikke. Ditmar stod i en Vinduesfordybning, hensunken i sine egne Tanker, hans Ansigt bar alt for tydelig Præget af det Mismod, der beklemte hans Sind. Grev Tesch gik hen til ham og sagde hviskende: „Er De i slet Humeur? Det er upassende at vise det ved en saadan Anledning. En Diplomat maa slet intet Humeur have, hverken alt for godt eller alt for slet, begge Dele forraader ham."

„Maa en Diplomat da ikke være Menneske?" sagde Ditmar. „Skal han absolut fordømmes til at være Automat?"

„Det just ikke," svarede Greven lidt stødt, „men han skal have Magt over sig selv. See Dem engang i Speilet. C'est de mauvaise grâce au bal, c'est inconvenable."

Ditmar rødmede ved at høre dette forhadte Ord. Han har Ret, tænkte han, lad os for Alting ikke forsynde os meer mod det Convenable.—

Og han arbeidede saa længe med sit Ansigt, indtil han havde faaet det i et nogenlunde taaleligt og ikke alt for stivt Smiil. Der lod han det staae, og blandede sig i Sværmen.

Han traf strax paa Baron Rosen, som efter Sædvane opholdt sig over alle Tilstedeværende. Især havde han meget at udsætte paa Grevinde Dehns Figur. „Den er næsten alt for naragtig," sagde han, „endogsaa iblandt Corps diplomatique, hvor ellers alle mulige Figurer ere tilladte. Jeg kommer altid, ved at see hende, til at tænke paa Romerretten, som hun repræsenterer i eet eneste Bind; hendes Mave udgjor nemlig Corpus Juris, og den velsignede Gorge er de dertil hørende Pandecter. Finder De ikke Ligheden træffende?"

Ditmar kunde ikke lade være at lee, og det efterglorte Smiil gik over til et naturligt. „Jaften kommer her et Par nye Kammerherrer, som jeg venter mig stor Fornøielse af," vedblev Rosen. „Jeg glæder mig til at see, hvor vevre de ville være, hvor de ville snoe og dreie sig, for at Alle og Enhver kan komme til at see Reversen, som nu er bleven deres bedste Side. Jeg gad vidst, hvordan jeg selv vilde skabe mig, hvis jeg fik en Kammerherrenøgle, formodentlig blev

jeg endnu værre end nogen af de Andre, thi det er contagieust — Gud skee Lov at det ikke tillige er miasmatisk."

Liskow traadte ind i Salen og sagde: „En Skandal, mine Herrer! Imens De staaer i en dybsindig philosophisk Samtale, foregaaer her Skandaler nede paa Gaden. Herr Marschallen er bleven fortrydelig over at Lottings Kudsk kjørte foran hans ind ad Porten, han har egenhændig givet ham en Visker, — jeg troer med Skeden af Pairskaarden."

„Slog han ham?" udbrød Ditmar forbauset.

„Med Pairskaarden?" tilfoiede Rosen. „Det var nedladende. Han har altsaa slaaet ham til Ridder i Kraft af sin Værdighed som Pair af Frankrig. Den lykkelige Kudsk!"

„Han slog ham," sagde Liskow, „lige saa rask, som om det kunde have været en dansk Skildvagt. Men maaskee ikke saa ustraffet," tilfoiede han. Ditmar bed sig i Læben.

Døren blev atter aabnet, og Baron Lotting traadte ind med det samme halv smilende, halv alvorlige Ansigt, han altid havde. „Det er Havblikket før Stormen," bemærkede Rosen.

Lidt efter blev Døren slaaet høit op, og blev et Øieblik staaende aaben, inden Marschal Monsigne og hans Datter traadte ind. Hun var lige saa bleg, som hendes Fader var rød; han saae sig om i Salen, som om han var uvis, enten han skulde imponere de Tilstedeværende, eller vælge en mildere Vei. Alles Blik vogtede paa ham i dette Øieblik; alene Baron Lotting lagde slet ikke Mærke til ham. Marschallen gik hen til ham og sagde: „De seer selv, Herr Baron, at den Ubehagelighed, der nylig forefaldt imellem os ....“

„Herr Marschal,“ afbrød Lotting ham og bukkede meget dybt, „jeg har engang for alle gjort mig det til et Princip, aldrig at blande mig i mine Tjenestefolks Klammerier.“ Han bukkede atter, og vendte sig med den største Rolighed fra den forbausede og forbittrede Marschal.

„Herefter skal Lotting være min Helt,“ sagde Rosen; „han er dog den fortrinligste af dem Alle. Jeg gjør ligesom den store Christoffer i Eventyret: han vilde kun tjene den Stærkeste, og jeg vil kun beundre den meest Uforskammede.“

Ditmars Opmærksomhed blev udelukkende henvendt paa Grevinde Corsel, som i dette Øieblik

traadte ind, ledsaget af sin Broder. Hun var næsten simpelt klædt, ganske hvid, med Haaret strøget glat til begge Sider, ligesom hun havde baaret det den Aften, hun spillede Bondepigen, og med en Krands af Evighedsblomster. Den eneste Prydelse var et Kors af Brillanter, som hun bar om Halsen, og som i Forbindelse med hendes hvide Dragt gav hende et nonneagtigt Udseende. Hun var ubeskrivelig yndig. Hendes flygtige Blik opdagede strax Ditmar, men hun forstod at see lige forbi ham, det var som om han slet ikke var tilstede. Ditmar følte, at der er Noget, som endnu er bittrere at fordøie end Spot, det er: at være overseet. Han saae med hvilken Venlighed hun svarede Vicomte Flavine, med hvilken Beskedenhed hun tog imod alle de Smigrerier, der bleve sagte hende; hun blev engageret til forskjellige Dandse, og endnu havde hun ikke værdiget ham et Blik, ham, som kun levede af hendes Blik. I det samme udvidedes Kredsen, de diplomatiske Damer sank næsten til til Jorden, Herrerne bukkede med den dybeste Underdanighed, det var som om Salen i et Nu blev et Par Alen høiere. Det var de kongelige Herskaber, der traadte ind, ledsagede af den span-

ske Legation, der havde taget imod dem paa Trappen. Et Øieblik efter begyndte Ballet.

Døren til Balsalen var snart spærret af Tilskuere, hele Stuen var fyldt med Mennesker, og Ditmar var nødt til at standse midt i Trængselen. „Hvem er det, der danser?" spurgte den gamle Legationsraad, der stod paa Taaspidsen for at see over de Andres Skuldere.

„Det er Grevinde Corsel," svarede Fru Dehn. „Hun er dog unægtelig Prima Donna paa Ballet. Er det ikke Flavine, hun danser med? Ah, regardez donc."

Inden det blev Ditmar muligt at vende sig om, var Grevinden borte igjen, og han erfarede ikke hvad der havde givet Anledning til dette Udraab, som bragte hans Hjerte til at banke med voldsommere Slag.

„Fru Monsigne falder rigtignok igjennem ved Siden af hende, uagtet Wolstein forsikrer, at hun er guddommelig," sagde en Herre. „Jeg tillod mig forleden at gjøre ham opmærksom paa at Fru Monsigne ikke mere var i sin første Ungdom, men han svarede mig med en Replik af Scribe: Elle a quarante deux printemps, et voilà tout."

De Andre loe. Den gamle Dame med den citrongule Teint og den brandgule Turban, hvorpaa hun iaften havde fæstet en stor Stjerne af Diamanter, — hvilket gav Anledning til at man iaften kaldte hende Dronning Hel — rettede den Talende: Fru Monsignes Alder var nemlig fire og fyrgetyve Aar. Men hun meente tillige, at Fru Corsels Skjønhed var af en meget underordnet Art, og at hun tidlig vilde komme til at see gammel ud. Da hun havde gjort denne Bemærkning, satte hun sig i Bevægelse, og da Alt gik afveien for hende, aabnede hun en Gjennemgang, som Ditmar benyttede sig af for at komme ind i Salen. Her blev han tiltalt af Rosen, som sagde: „See engang, hvor glad Portugiseren, Chevalier Mornez, er for sin nye Stjerne; han har faaet Christusordenen netop tidsnok til at have den paa iaften. Han skotter til den hvert Minut, og der er noget vist Forelsket i det Blik, som jeg aldrig for har seet ham kaste til Andet, end til ægte Leverposteier. Den Mand er i Grunden en Anachronisme, thi for et Sekulum siden var der dog nogen Udmærkelse ved at faae saadan en Orden." —

„Deres Excellence kommer meget silde, vi

havde næsten opgivet Haabet om at see Dem iaften," sagde Lotting til en hoi, foer Mand med et jovialsk Ansigt.

„Posten, mon cher, Posten har opholdt mig. Jeg har havt en uhyre Post idag, en ganske forfærdelig Post, jeg har arbeidet som en Hest, for at kunne komme her."

„Jeg vil troe det, Deres Excellence," svarede Lotting. „De er jo en Herkules i Diplomatiken," tilfoiede han efter et lille Ophold.

„Det er et charmant Bal," sagde Kammerjunker Pind, som kom lige ud af en Dands. „Et ganske charmant Bal, her mangler aldeles Intet."

„Det Eneste skulde være et lille Parti Forstand til Fordeling," sagde Rosen.

„Jeg beder Dem, tag dog ikke alt for meget Exempel af hvad De seer og hører," sagde Ditmar. „Desuden er Deres Bemærkning ikke engang rigtig; hvor kan det fattes paa Forstand, hvor Baron Rosen er tilstede?"

„Nu gad jeg vidst, hvem af os To der er meest uforskammet," sagde Rosen og loe.

„Hvem er den smukke Dame i Sort?" spurgte Lord Walden.

„Det er Baronesse Gyllenstrom; hun har nylig mistet et Barn, og har taget sig det meget nær. Hun er ganske au désespoir."

Saa burde hun være bleven hjemme, tænkte Ditmar, idet han betragtede den unge, sørgende Moder.

„Det er upassende at bære Sorg i en saadan Anledning, man lægger saagar Hofsorg ved slige Leiligheder," sagde Legationsraaden.

„Der er ingen Dragt, der i den Grad viser Skjønhedens Almagt, som Sorg," sagde Grev Tesch. „Det er ligesom om disse Slør, der efter deres Farve skulde være Gravgevandter, uimodstaaelig begyndte at blomstre, naar de skulle tilhylle Skjønheden."

„Min Gud, Herr Greve, De bliver ganske enthusiastisk," sagde Fru Dehn.

„Jeg beder Deres Naade om Forladelse," sagde Tesch, „jeg hader netop Enthusiasme. Begeistring er en Feberphantasi, en Sygdom, man kun kan helbredes for ved bittre Erfaringer. De kjender min epikuræiske Tænkemaade, dom da selv, om jeg kan mistænkes for Enthusiasme."

„Prinds Poppi gjør en ganske fortvivlet Cour til Grevinde Corsel iaften. Det er en uaf-

brudt Storm," sagde Lord Walden, som havde lorgnetteret de Dandsende. „Prindsen er en stor Courtiseur."

„Prindsen er af de Folk, som regelmæssig fordærve alle Forhold for sig selv," sagde Grev Tesch. „De Herrer, som altid troe sig forpligtede til at spille Forelskede, naar de komme i Nærheden af en Dame, sætte hende strax en garde, og forhindre selv den almægtige Fortrolighed, som er en nødvendig Basis for et interessant Forhold."

„De philosopherer, Herr Greve, for at dræbe Kedsommeligheden," sagde Vicomte Flavine, som arbeidede sig igjennem Trængselen. Han saae ganske velfornøiet ud.

„Jeg tør vedde paa, at De endnu bestandig gjør større Fordringer til Kjøbenhavn, end Paris var istand at opfylde."

„Allez donc! Paris opfylder enhver Fordring. Veed De ikke nok, at naar le bon Dieu keder sig i Himmelen, lukker han Vinduet op og seer ned paa de Pariser Boulevards? Men Kjøbenhavn! C'est une ville barbare."

„En ægte Pariser," sagde Fosber, da Vicomten gik videre; „han deler Verden i to Dele:

Paris og Siberien; uden for Frankrig er Alting Barbari for ham. Og med alt Det morer en Pariser sig overalt." —

„Hvad er det for en bevæbnet Neutralitet, Lord Walden taler om med den spanske Legationssecretair?" spurgte Grev Tesch.

„Gud veed det," svarede Fosber. „Efter Minen at dømme skulde man troe, at det var Englands, thi De veed jo nok hvad et Medlem af Parlamentet svarede Wellington, da han spurgte ham, hvad han forstod ved bevæbnet Neutralitet? Det retter sig efter Omstændighederne, Deres Herlighed; hans britanniske Majestæts Ministre have som oftest oversat det ved: et glat Lag." —

Greven smilte og forlod ham, for at spørge Ditmar, hvorfor han ikke dandsede. Han undskyldte sig med Hovedpine. Medens han vendte sig til Greven, for at give ham dette Svar, standsede Lorgnetten, hvormed Fru Corsel gjennemlob Salen, et Øieblik ved Ditmar. Men han mærkede det ikke; da han igjen vendte sig om, havde Grevinden dreiet sig til den modsatte Side og talede med en af Prindserne. Da han forlod hende, betragtede hun endnu engang Qua-

drillen og tænkte: „Hvor er dog dette Liv tomt paa Interesser. Hvor jeg seer hen, møder jeg den samme Ubetydelighed. — Prinds Poppi .... jeg vilde blive Prindsesse .... og kede mig ihjel, og tilsidst blive begravet med en Krone paa Kistelaaget. -- Dersom alle disse Mennesker ikke vare saa kedsommelige, vilde de maaskee være meget elskværdige. Flavine? — Han vilde holde mine Heste og Vogne i god Stand, men en Maaned efter Brylluppet havde jeg hørt Alt, hvad han havde at sige mig, og jeg maatte ud af Huset for at faae en ny Tanke at høre. — Lotting? Han vilde dræbe mig med Sarkasmer. Spot og Kjærlighed kunne ikke trives i een Sjæl. — Fosber? Han er forstandig, klog, men man kan ikke lade være at lee af ham, og han er desuden en Nordamerikaner, jeg vilde for Alt i Verden ikke til Nordamerika, intetsteds paa Jorden herster der et værre Aristokrati, end netop der." — Hun standsede et Øieblik ved Kammerjunker Pind, hendes Læber fortrak sig til et Smiil, derefter bevægede hendes Øine sig videre. „Rosen? Han er en ret elskværdig Fusentast, men han er alt for indtaget af sig selv. — Den gamle Legationsraad, — Diplomatiken i Træsnit, næsten

i Forstening! .... Det er en forfærdelig Kedsommelighed, der kan herske paa et animeret Bal. — Der staaer Ditmar — Ditmar — " gjentog hun endnu engang for sig selv, og faldt atter i Tanker. Hun gjennemgik deres første Mode, de enkelte Glimt af et indre Liv, hun havde iagttaget hos ham. Hendes Ansigt udtrykkede en veemodig Tilfredshed, idet hun betragtede den unge Mand, som netop talede med Baron Rosens Søster, og som paa Grund af sit Venskab for Broderen talede med mere Liv, end han ellers forraadte i Samtale med Damer.

„Han kan endogsaa smile," sagde Grevinden ved sig selv, som om hun havde antaget det for en Umulighed. „Det klæder ham smukt at smile, det er ikke meer denne engelske Kulde, som næsten kan gjøre den Stue, han er i, et Par Grader koldere end alle andre Værelser. Men det er kun øieblikligt, det er strax igjen det gamle Alvor. Han keder sig ogsaa, ligesom jeg .... Er denne elendige Kedsommelighed da Verdens Bestemmelse? Skulde der ikke gives nogen anden Lykke, end denne afmaalte Følesloshed?" —

Vicomte Flavine havde allerede i nogle Minuter conversert Grevinden, uden at hun mær-

kede det; han talede om Drapperierne omkring Vaabenerne og om Marschalinde Monsignes smukke Toilet. Da Fru Corsel endelig bemærkede hans Nærværelse, spurgte hun med en Mine, som kun alt for meget røbede, hvor langt hendes Tanker havde været fraværende, og som ganske forvirrede den stakkels Vicomte: „Kjender De Baronesse Rosen? Er hun forlovet? Det er et ganske charmant Bal iaften.“

Flavine udtomte sig i Gisninger, men da Grevinden vedblev at være adspredt, forlod han hende med en forhøiet Agtelse for hendes Genialitet; han vidste, at Distraction er et Kjendetegn paa Genialitet. Baron Salla havde jo Lov til at træde sig selv og hele Verden paa Fødderne, til at svare i Øster, naar man spurgte i Vester, til at gjøre Alting forkeert med eet Ord, og hele Corps diplomatique sagde om Salla, at han var et Geni.

Grevinden sank atter hen i sine forrige Betragtninger, idet hendes Blik ofte faldt paa Ditmar, som dog ikke kunde møde et eneste af hendes Øiekast. At han saa tidt saae hen til hende, fornærmede hende, hendes Ansigt antog efterhaanden et Udtryk af fornem Ligegyldighed,

thi hendes Tanker afmaalte med Stolthed den Afstand, der var imellem dem. Omsider reiste hun sig, og gav en Herre, der engagerede hende, Haanden, for at dandse den ubehagelige Følelse bort, som denne Afmaalen havde foraarsaget hende. Ditmar dreiede sig om i det samme, og forsvandt iblandt de Herrer, som spærrede Døren; han var ked af at vente paa et Blik, „som man forsætlig unddrog ham, for at krænke ham".

Overalt den samme forvirrede Sværm af Diplomater og Hofkavallerer, som stode i Grupper og talede sammen eller trængte sig imellem hverandre for at komme til at see, eller omringede Prindsernes Spillebord og toge Deel i Paréerne, og af Tjenere, som løb om med Forfriskninger. Damerne havde næsten udelukkende besat Balsalen og de nærmest til den stødende Kabinetter. Ditmar standsede ved en Dør, hvorfra han af og til kunde see Forvirringen i dens fulde Udstrækning. Her havde flere Herrer samlet sig. De talede om en af de danske Ministre, som til deres Forundring endnu holdt sig paa sin Post. Men da hans Navn ikke blev nævnt, var det mørke Taler for ham; han havde endnu ikke lært den Kunst, at sammensætte af Brudstykker. Til

sin store Forbauselse hørte han, at disse fremmede Herrer talede som en Flok Hovmestre, der afhandle deres Elevers Evner og Forhold.

„Det er et mærkeligt Exempel paa Regjeringens Vedholdenhed ved de Valg, den engang har gjort," sagde en Herre. „Men Popularitet gjør ikke meget til Sagen i Danmark."

„Man har i Danmark næsten den samme thibetanske Vedhængen ved Personer, som i Østerrig ved Systemer," sagde Fosber; „thi ligesom der i Thibet igjennem Aarhundreder bestandig har regjeret den samme Dalai-Lama, saaledes har ogsaa igjennem Aarhundreder den samme Minister regjeret i Østerrig. I Danmark er en Minister en Mand, om hvem man kan sige: il ne peut sombrer. Lykkelig den, som først er kommen saa vidt."

Ditmar, der var ked af at høre de bestandige Udfald paa Danmark, som disse Herrer ikke holdt tilbage, fordi de Alle antoge ham for en Udlænding, begav sig nogle Skridt videre til en anden Gruppe. Her var det Damerne, det gik ud over.

„Det er en ganske net Maade, Comtessen der slaaer Øinene ned paa," sagde Liskow; „hun

gjentager det regelmæssig hvergang hun figurerer med Flavine, det maa have Noget at betyde"

„Det vil sige saa meget som: jeg kunde være meget aimabel imod Dem, hvis jeg ansaae Dem for værdig dertil," sagde en Herre.

„De danske Damer vise for meget af deres smukke Skuldre," sagde en Anden; „see engang den Dame, som dandser med Grev Priben, Kjolen er ikke meget langt fra at falde af hende."

„I en vis Klasse skal man kunne gjøre Affairer her tillands," sagde en ung, nylig ankommen Udlænding; „man har sagt mig, at det skal være meget let at slutte Connaissancer i Kjøbenhavn."

„Saa meget er vist," svarede en Anden, „at de danske Damer løbe paa Gaderne fra Morgen til Aften. Intetsteds paa hele Jorden seer man saadanne Skarer af Damer, som paa Kjøbenhavns Gader."

„Det kan give Anledning til Intrigue," sagde den Første. „Man har sagt mig, at naar man kun selv er en Smule entreprenant, kan man let komme i Liaisons."

Meningerne herom vare deelte. Prinds Poppi traadte hen til dem, og for at afgjøre

Spørgsmaalet sagde han med sin Fistelstemme: „Næsten alle danske Damer ere kokette, og man kan gjøre brillante Affairer her — efter min Erfaring," tilføiede han med Selvtilfredshed.

Ditmars onde Lune var nær ved at bryde ud ved at høre denne Samtale. Han vendte sig om imod Prindsen med et langtrukket: „Saa?"

Neapolitaneren antog det for en Opfordring, og fortalte en vidtløftig Historie om et Bekjendtskab, som han uden synderlig Uleilighed havde stiftet i Kongens Have, med en „udmærket smuk Dame". Ditmar meente, at det derfor ikke var afgjort, at hun hørte til de bedre Klasser. Ogsaa det var Tilfældet, sagde Prindsen, og nu fortalte han mange nærmere Omstændigheder, som Beviis for sin Paastand. Ditmar saae skjødesløs til ham og sagde: „Det er en utrolig Historie."

Ved disse Ord maalte Prindsen den Talende, og gjenkjendte den Herre, der engang tidligere havde gjendrevet hans Beretning om Cap Scague. Han blev opbragt over saa megen Dristighed, og sagde: „Men jeg siger, at det forholder sig saaledes. Jeg siger det, hører De?" Og i Følelsen af den Værdighed, han repræsen-

terede, bestræbte han sig for at give sig en kongelig Holdning.

I den Stemning, Ditmar var i, kom en Strid ham netop meget tilpas. Han betragtede Prindsen, smilte og rystede paa Hovedet. Prinds Poppi blev rød som Blod, han kunde neppe fremføre de Ord: „Mine Herrer, jeg giver Dem mit Æreford, det kan vel opveie denne Herres Tvivl. Historien er bogstavelig saaledes, som jeg har fortalt den."

Paa Alles Ansigter læste man tydelig, hvor ubehagelig denne Strid var Diplomaterne. Naturligviis havde de erklæret sig imod Ditmar, hvis ikke hans bekjendte Renommee for at være en farlig Modstander havde bundet deres Tunger. Men deres Miner forraadte nokſom, at de gave Prindsen Ret. Dennes Harme gav Ditmar hans Rolighed tilbage, han følte Nødvendigheden af at bevare koldt Blod. Han maalte endnu engang Prindsen med det samme ligegyldige Blik, og sagde derpaa med et Smiil, som indeholdt en blodig Satire, og bragte hans Modstander til at forstumme: „Da det altsaa ikke er Prinds Poppis Spog, som jeg troede, maa jeg takke Hans Høihed i Deres Alles Nærværelse, mine

Herrer, for den Compliment, han har gjort min Charakteer, ved at meddele mig dette Eventyr, hvorved Damen naturligviis har havt en ubetinget Tillid til hans Discretion. Min Prinds, De har viist mig en Tiltro, som visselig ikke skal blive skuffet. Jeg veed i Sandhed ikke, hvorledes jeg skal takke Dem for en saa smigrende Tillid til en Dansk." Ditmar bukkede dybt for Prindsen og forlod ham. I Døren mødte han Grev Tesch, som rækkede ham Haanden og hviskede: „Bravo, min Ven. Der har De paa eengang tugtet en Sladderhank og skaffet Dem en halv Snees Fiender paa Halsen, thi alle disse Herrer beundre Dem nu, og Beundring kan ikke forenes med Venskab. At glimre er det Samme som at saare Andres Egenkjærlighed, og Egenkjærlighed er den hævngjerrigste af alle menneskelige Følelser." — Ditmar vidste ikke ret, om han skulde tage Grevens Ord for Roes eller for Dadel; han smilte, thi det kunde gjælde for Svar i begge Tilfælde.

Grevinde Corsel havde siddet i en Sopha bag Døren og ikke tabt en Stavelse af denne Samtale; uden at see de Talende, havde hun gjenkjendt alle Stemmerne. Hun reiste sig et

Øieblik efter; Ditmar stod atter i Døren til Balsalen. Grevinden gjorde en Omvei, for at komme igjennem den samme Dør. Da hun stod lige for Ditmar, hos hvem en bitter Følelse imod Alt, hvad der omgav ham, i dette Øieblik havde afløst den forbigaaende Selvtilfredshed, heftede hun sine Øine paa ham med en uimodstaaelig Velvillie, og sagde: „Grev Ignazi vil blive meget ulykkelig, hvis han seer een af sine Gjester med et saa alvorligt Ansigt. — Deres Mine, Herr Ditmar, er næsten en Satire paa Festen. — Min Gud, De forskrækker mig," tilføiede hun, da Ditmar endnu ikke gjorde Mine til at svare, „har De begaaet en Misgjerning, som De nødvendigviis maa angre?"

„Deres Naade mener, at jeg atter har begaaet Noget, som er inconvenable," svarede Ditmar med et Buk, idet han rødmede halv af Glæde halv af Fortrydelse.

„Tvertimod," sagde Grevinden, og hendes Ansigt blev i det samme alvorligt, „jeg troer netop, at De forstaaer at vurdere dette Ords sande Betydning." Ditmar betragtede hende saa stivt, at det nødte hende til at slaae Øinene ned. Hun taug et Øieblik, derpaa sagde hun med

mere Livlighed: „Jeg bilder mig ind, at De betragter denne Fest med samme Øine som jeg; er det ikke paafaldende, at man ved alle vore Festligheder kun træffer melankolske Ansigter? Det er ligesom om al Glæde var banlyst fra disse Forsamlinger, hvor dog alt det Udvortes er tilstede, som udkræves til en Fest. Det er kun den indvortes Deeltagelse, der mangler. Hvorfra skriver al denne Melankoli sig?"

Grevindens lette Tone smittede ogsaa Ditmar. Han vilde intet Besynderligt finde i at hun, den almindelig Forgudede og Tilbedte, saae Ulykkelige rundt om sig. „En saa fad Compliment havde jeg ikke ventet af Dem," sagde hun, „i det mindste ikke som Svar paa en dybsindig Bemærkning. Kan De da ikke føle, hvor sandt det er, at Adspredelse er en Datter af Kummer? Lykken behøver ikke denne rastløse Bevægelighed. Kunde De virkelig faae i Sinde at gaae i Soiree, naar der var hændet Dem noget meget Lykkeligt?"

„Jeg forsvarer Soireerne," sagde Ditmar, „thi jeg har tilbragt de lykkeligste Øieblik i mit Liv i Soireer."

„I München maaskee," sagde Grevinden, „fordi De var forelsket i Prindsesse Theodolinde. Jeg hørte Noget derom — jeg troer det var paa Dampskibet, da jeg kom hertil; — jeg havde ikke Andet at bestille end at lytte til alle de Samtaler, der bleve førte rundt om mig, saaledes fik jeg ogsaa det at vide."

„Paa Dampskibet" — gjentog Ditmar langsomt. — „Og formodentlig fandt Fru Grevinden det meget inconvenable, at jeg tillod mig at.... at være .... engang at have været forelsket — for at bruge Deres eget Udtryk — i en Prindsesse?"

„Tvertimod, jeg bifaldt Deres Valg. Thi jeg forudsatte, at Deres Følelse var bygget paa noget Bedre end Forfængelighed. — Men disse Betragtninger føre os for vidt fra vort Bal. De dandser ikke?"

„Jeg er kun forestillet for meget faa af disse Damer," sagde Ditmar undskyldende.

„Saa dands med dem, De er forestillet for," svarede Grevinden smilende. „Jeg er for Exempel iblandt de Lykkelige, men De vil maaskee ikke dandse med mig."

„Fru Grevinde!"

„Herr von Ditmar, hvortil denne høitidelige Tone? Dersom De ikke skynder Dem at engagere mig, kommer Poppi Dem i Forkjøbet. — Der seer man, hvad Misundelse kan udrette," vedblev hun, da Ditmar førte hende til Quadrillen, „det er denne smukke Følelse, jeg kan takke for den Ære at dandse med Dem." De sidste Ord sagde hun næsten med Spot. Men Ditmar var i dette lykkelige Øieblik ikke stemt til at finde nogen Braad i hendes Ord.

Til Trods for sit ubehændige Legeme havde Prinds Poppi virkelig i Sinde at engagere Fru Corsel. Da Ditmar førte hende bort, ligesom han vilde tiltale hende, stod han et Øieblik stille og saae efter dem, inden han ret kunde fatte, at Kongen af begge Siciliernes Repræsentant to Gange paa een Aften maatte finde sig i at lade sig overvinde af en saa obscur Person. Derpaa arbeidede han sig igjennem Quadrillen og stillede sig bag ved Grevinden, som uden at bemærke ham fortsatte Samtalen med Ditmar.

Der er en Maade, hvorpaa man ustraffet kan hævne sig, da den allerede i sig selv indeholder Umuligheden af at blive krævet til Regnskab derfor. Denne anvendes ofte i den store

Verden, og Prinds Poppi fandt det dennegang overensstemmende med sin Værdighed at tage sin Tilflugt dertil. Han forfulgte Ditmar med et vist hovmodigt Blik, medens denne talede med Grevinden, et Blik, som hurtig blev kastet paa andre Gjenstande, saasnart Ditmars Øie mødte hans, men som hvergang paa sin Flugt var ledsaget af et Par optrukne Øienbryn og et Smiil, der meget lignede Spot. Ditmar bed sig i Læben, thi han følte, at heri var Prindsen hans Overmand, og indsaae, hvor vanskeligt det er at kræve Regnskab for hans Smiil. Grevinden bemærkede det ogsaa, hun bad Ditmar at bringe hende et Glas Gelee, og da han kom tilbage med det, havde hun imidlertid forandret sin Stilling, saa at han kunde unddrage sig Prindsens Blik, uden at det lod som om han flyede for det. Baron Rosen traadte hen til dem og blandede sig i Samtalen, men med sin sædvanlige Flygtighed opholdt han sig kun et Øieblik; da han havde engageret Fru Corsel til den næste Française, og Ditmar til at være sin Vis-à-Vis, forlod han dem, uden at agte paa Ditmars Indvending, at han aldrig dandsede Françaiser. „Hvorfor ikke?" spurgte Grevinden, „De

kan umulig have saa slet en Smag, at foretrække denne forcerede Løben, som man kalder Valts, for en ordentlig Contradands."

„Jeg foretrækker Valtsen," sagde Ditmar; „det er den eneste Dands, i hvilken man kan sige, at man udelukkende dandser med sin Dame. Valtsen giver Rettigheder, som i mine Øine hæver den over alle Dandse."

I det samme traadte Prinds Poppi frem og bad Grevinden om at turde dandse med hende. „Dersom min Kavalleer tillader det," svarede hun smilende, og nødte saaledes Prindsen til i det mindste at vende sig til Ditmar, som besvarede det med et stumt Buk. Den kolossale Neapolitaner havde ikke beregnet, at Valtsen var for hurtig for en uovet Dandser; denne Anstrengelse overgik næsten hans Kræfter, og han førte aandeløs Grevinden tilbage til hendes Plads. Prindsen dandsede ellers aldrig. Dette første Forsøg vakte almindelig Opmærksomhed, og Rosen bad Anføreren for Orchestret om at sige ham Navnet paa den nye Orpheus, der havde componeret Valtsen med samme Held som den gamle Orpheus, hvis Musik fordum bragte Fieldene til at dandse.

Grevinden var den Eneste, som ikke smilte, da denne besynderlige Dands var tilende. Hun fortsatte Samtalen med Ditmar, som om den slet ikke var bleven afbrudt. „Og Grunden hvorfor De ikke vil dandse Française?“ spurgte hun.

„Jeg har egentlig ikke nogen anden Grund, end at jeg engang har forsvoret det,“ sagde Ditmar. „Det er af de Eder, som man holder, indtil man faaer en god Undskyldning til at bryde dem.“

„Dersom det er Tilfældet, vil jeg give Dem en Undskyldning. De kan jo bilde Dem ind, at jeg har forlangt det af Dem. Men det er maaskee ikke nogen tilstrækkelig Grund til at overvinde en Samvittighedsskrupel.“

„En fuldkommen tilstrækkelig Grund, Fru Grevinde; jeg frygter kun, at min Indbildningskraft ikke er tilstrækkelig for at tilveiebringe saa store Indbildninger — eller at Klogskab paalægger mig at kæmpe imod dem, hvis Deres Naades smigrende Godhed skulde vække min Phantasi af den Dvale, som nu er dens hele Lykke.“ De sidste Ord tilfoiede han hurtig, fordi det forekom ham, at et Smiil paa hendes Ansigt stod i Modsætning til hendes Ord.

„De er meget mistænksom, Herr von Ditmar," sagde hun. „Det var virkelig min Mening, ikke at befale Dem det, men derimod at bede Dem derom. De er meget mistænksom."

„Nei, tilvisse ikke imod Dem," udbrød Ditmar med Varme. Grevinden vendte sig i det samme til sin Naboerske, og sagde nogle Ord til hende, idet hun rettede paa hendes Pynt.

„Selskabet er meget blandet iaften," sagde Prinds Poppi til Baron Salla, som stod lige bag ved Ditmar. „Her er alle Slags Folk, endogsaa Privatsecretairer, — maaskee Kammertjenere med, naar man seer sig ret om. Jeg holder ikke af denne soi-disant liberale Sammenblanding. Jeg begriber ikke, hvorledes saadanne Folk bære sig ad, for at trænge sig ind iblandt os; der hører dog en temmelig Portion Uforskammenhed dertil." Uagtet Prindsen talede sagte, var det høit nok til at høres af Ditmar.

„Hvad behager?" spurgte Salla. Prindsen gjentog sin Bemærkning i Udtog. Baronen taug og trak paa Skuldrene.

„Siig De mig engang: er Cap Scague et Bjerg eller er det en Dal?" vedblev Prindsen.

„Cap Scague? .... I Sandhed, jeg er ikke ganske underrettet derom; men jeg formoder at det maa være et Bjerg."

„Naturligviis; har man nogensinde hørt at en Dal hed Cap? Det er som om man vilde kalde Mont-blanc en Dal. Veed De hvad, man maa være saa uvidende som en Dansk, for at sige en saadan Urimelighed."

Det kogte i Ditmar af Forbittrelse. Han vendte sig hurtig imod Prindsen og sagde: „Hvad mener De dermed?"

„Jeg? Jeg mener at man ikke behøver at reise til Danmark, for at lære hvad et Bjerg er."

„De har altsaa ingen bestemt Hentydning villet lægge i Deres Ord?"

„Jeg lægger den Mening i mine Ord, som det behager mig at lægge deri," svarede Prindsen, og hans Stemme blev endnu mere pibende end sædvanlig, „men jeg indlader mig ikke paa at fortolke mine Ord for den Første den Bedste."

Ditmar vilde atter have svaret, men i det samme faldt et Glas klirrende paa Gulvet, og overøste Grevindens hvide Kjole. Hun gjorde et hurtigt Skridt til Siden og udbrød: „Min Gud, Baron Salla, De er ogsaa altfor distrait.

Hvor kan De nænne at lade min stakkels Kjole undgjelde for det afskyelige Cap Scague."

„Jeg, Fru Grevinde?" udbrød Salla forskrækket.

„Det er besynderligt med disse genialske Mennesker," sagde Grevinden leende. „Jeg tor vedde paa at De ikke engang veed, at De af Iver for Cap Scague stødte Glasset ned af Consolen med Albuen. Ak, min Gud, hvilket Nederlag! Men det er Deres Skyld, min Prinds, hvorfor er De saa vantro. Cap Scague er ikke noget Bjerg, det forsikrer jeg Dem. Herr Ditmar, Deres Arm, De maa tillade mig at træde ud af Quadrillen."

Medens Baron Salla gjorde mange Undskyldninger for sin Mangel paa Behændighed, og Tjenerne samlede Skaarene op, førte Ditmar Grevinden til et Sidekabinet, hvorfra hun strax forsvandt igjennem Døren til de indre Værelser. Salla maalte endnu engang Afstanden fra Consolen til Albuen, og kunde ikke ret begribe dette Uheld. „Jeg maa have staaet nærmere end jeg troede," sagde han til Prindsen, men denne hørte det ikke, thi han forfulgte sin Rival med et harmfuldt Blik og en endnu harmfuldere Tanke.

Ditmar kastede sig i Sophaen, i det længst bortliggende Værelse, og overlod sig til sine Tanker. Den samme Valts, som han havde dandset med Grevinden paa hendes egen Opfordring, blev endnu bestandig spillet; denne Afvexling af brusende og smeltende Toner forekom ham som en Skildring af hans Liv. Han glemte den stolte Prinds Poppi og det hele forsamlede Selskab, han tænkte kun paa Grevinden. — „Hun er ikke vred paa mig, hun ringeagter mig ikke. Hvormed har jeg fortjent saa megen Godhed? Hun, den smukkeste Dame paa hele Ballet, den elskværdigste, som er en Gjenstand for almindelig Hyldest, som staaer saa høit over alle dem, der omgive hende!" — Hans Egenkjærlighed var smigret, han glemte den sørgelige Rolle, han selv havde tildeelt sig, den tilsidesatte Underordnedes. Den gamle Legationsraad satte sig ved Siden af ham og vilde absolut indlede en Samtale; men Ditmar, som ikke vilde opgive eet Minut af sin Lykke, bragte ved Omveie Talen paa Grevinde Corsels Familie. Legationsraaden var en ivrig Heraldiker, og som saadan bevandret i alle adelige Familiers Historie; han fortalte, at Familien Corsel nedstammede fra en af

Carl den Stores Generaler, og at den bestandig havde udmærket sig, saavel i Krigen som i Diplomatiken. En Corsel havde taget Deel i Korstogene med et Compagni Landser, han var, efter mangen tapper Daad, bleven fangen af Tyrkerne og levende flaaet, derfor forte Greven endnu et blodigt Hoved i sit Vaaben. Henrik den Fjerde havde foroget Skjoldmærket med en gylden Spore, til Erindring om, at en Grev Louis de Corsel, ved et fortvivlet Ridt igjennem den fiendtlige Leir, havde bragt en Efterretning, der havde frelst hele Armeen. Denne Louis Corsels Moder havde med egen Haand dræbt en utro Page, som havde skjult sig bag hendes Gemals Seng, for at myrde ham, naar han var falden i Sovn. En Corsel havde indledet alle Underhandlingerne, fra fransk Side, til den store Fred i Utrecht, „et uhyre diplomatisk Værk, som jeg engang skal fortælle Dem mere om," sagde Legationsraaden. Grev Corsels Moder havde som ung Pige to Gange reddet sin Faders Liv under den franske Revolution, og havde kun ved et Tilfælde undgaaet at blive myrdet tilligemed ham, da hun ikke vilde forlade ham. Han havde været en Tilhænger af Folkepartiet, men det kunde ikke redde ham, og Danton

lod ham myrde saa godt som i Armene paa hans Datter. „Det er en hoihjertet Familie," vedblev Legationsraaden, „som kan støtte sig paa ærefulde historiske Erindringer. Den nulevende Grevinde er ikke vanslægtet, men det føler hun ogsaa; hun er stolt af sit Navn, som hun har antaget igjen og foretrækker for et fornemmere spansk Navn, der dog tilkommer hende med Rette, og som nok kunde begrunde Successionsfordringer engang i Tiden. Men hun er lige saa uegennyttig som stolt — à la bonne heure, hun er rig nok dertil, uagtet jeg mener, at man aldrig bør gjøre noget Skridt, hvorved man definitiv opgiver en Pretension; det er upolitisk." —

Ditmar slog Armene overkors og saae ned. „Det er den uhyre Overvægt, de have over os Andre, hvis Familier have opgivet deres Historie," sagde han ved sig selv. „De kunne leve i en Fortid, der ogsaa hører dem til, og som hæver dem langt over de Hverdagstanker, der sysselsætte os Andre og binde os til det jammerlige Øieblik, hvori vi leve. — Og de have ikke nødig at gjøre deres Livsophold til en Hovedgjenstand for deres Tænkning og forbittre ethvert lykkeligt Øieblik med et Regnestykke over det Kom-

mendes sparsomme Indtægter. — Hun er rig nok dertil — hvorfor er jeg ikke blot saa meget uafhængig, at jeg kan gaae en eneste Aften paa Bal, uden at maatte anstille Betragtninger over min Fattigdom. — Dette underordnede Afhængighedsforhold til Grev Tesch forbittrer mig mit Liv; hvor venlig han end er imod mig, forekommer det mig dog altid som Naade. — Naade .... det er det afskyeligste Ord i hele Sproget." —

Ditmar var saa fordybet i sine Betragtninger, at han neppe mærkede, at Grevinde Corsel og nogle Damer traadte ind i Værelset. Han sprang op, Grevinden tog Afsked med Damerne; da hun gik forbi Ditmar, standsede hun og sagde: „Om Forladelse, min Herr Philosoph, vi forstyrrede Dem i Deres dybsindige Spekulationer. Tør man vide, hvad der atter var Gjenstanden for saa alvorlige Betragtninger, medens hele Verden rundt om Dem hengiver sig til Glæden."

Ditmar var træt af at pine sig selv; af Stolthed tilstod han aabenhjertig hvad han tænkte paa. Grevinden betragtede ham med et Smiil, som var en Blanding af Venlighed og Veemodighed. Ditmar blev rød, idet han talede om sin Armod til En, der var saa rig; men han hæ-

vede Panden, for at tilkjendegive, at han havde Mod til at bekæmpe det Misforhold, Skjebnen havde stillet ham i. Fru Corsel bemærkede ved sig selv, at hun aldrig havde seet Nogen smukkere, end Ditmar var i dette Øieblik. Idet hun kastede sit Shawl om sig for at gaae, sagde hun: „Jeg antog Dem tidligere for at være mistænksom, men nu tager jeg mine Ord tilbage; thi jeg troer, at Stolthed er Deres Hovedpassion, maaskee Deres eneste Passion."

„Min Hovedpassion," gjentog Ditmar, „min eneste Passion. De har Ret, Fru Grevinde, jeg har kun een Passion, og den er langtfra ydmyg. Men dersom jeg er stolt, er det Dem, der har bevirket det. Deres Godhed, Deres Overbærenhed har gjort mig stolt — for stolt til at lade mig ydmyge for Den, som har hævet mig langt over mig selv. Men med al min Stolthed er jeg kun en Slave af ...."

„Og ikke desto mindre maa De beflitte Dem paa Ydmyghed," afbrød Grevinden ham. „Jeg vil sætte Deres Selvbeherskelse paa Prøve, og derfor beder jeg Dem at undgaae Prinds Poppi. Han har i Sinde at fornærme Dem, hans Stilling letter ham denne Hensigt ...."

„Og min noder mig til at taale det," afbrød Ditmar igjen Grevinden.

En let Rødme foer over hendes Ansigt idet hun vedblev: „Og Deres bør hæve Dem over en saadan Mangel paa Opdragelse, der sætter en Prinds paa samme Trin som hans Kammertjener. De bør ikke glemme, at en saadan Strid ikke kan være vort Kjøn behagelig — mig vil den være personlig ubehagelig," tilføiede hun halv sagte.

Ditmar bukkede taus. „Jeg har altsaa Deres Ord, min stolte Herre, og venter, at De løser det paa en værdig Maade. Jeg tiltroer Dem at kunne gjøre det. — Det fornøier mig ret, at tænke mig Prindsens Hensigt tilintetgjort; der hører fiint Spil til, men De har engang iaften viist hvad De formaaer, naar De ikke lader Dem henrive. Vær altsaa koldsindig, thi jeg har ikke hvergang et Glas Limonade ved Haanden for at afværge en Skandal." Ditmar betragtede hende spørgende.

„Troer De da, at den stakkels Salla virkelig var saa distrait som jeg beskyldte ham for?" vedblev hun. „Den stakkels, uskyldige Salla, han forfølger mig endnu med Undskyldninger for sin

Ubehændighed, og hans hele Feil bestaaer i at han stod saa beleiligt. Lad Dem aldrig forlede til at blive distrait, jeg giver Dem dette Raad, fordi jeg synes at De ikke er ganske fri for at falde i Tanker paa urette Tid og Sted. Den, der er distrait, er en Voldt for Enhver, som ikke er det, mærk Dem det; og da jeg nu har givet Dem Regler nok at grunde paa, vil jeg sige Dem Farvel, thi min Vogn venter."

Grevinden neiede hurtig for ham, trak Shawlet sammen om sig og forlod Salen; i det Øieblik hun var i Døren, foer Ditmar op som af en Bedøvelse, nu blev det ham først klart, at hun forlod ham. Han gjorde et hurtigt Skridt efter hende, greb, næsten uden at vide af det, den flagrende Flig af hendes Shawl, og førte den til sine Læber uden at sige et Ord. Grevinden vendte sig halvt imod ham, trak sagtelig Shawlet ud af hans Haand og lukkede Døren efter sig. Ditmar tumlede tilbage paa Sophaen. I det samme traadte Prinds Poppi og den gamle Legationsraad ind af den modsatte aabne Dør. Ved Synet af sin Modstander foer Ditmar op og flygtede ud af

Salen. Forværelset var tomt, Grevinden var allerede borte; han styrtede ned ad Trapperne, men i det samme rullede hendes Vogn ud af Porten. Ditmar standsede et Øieblik, indtil den sidste Lyd af de rumlende Hjul havde tabt sig i det Fjerne; da slog han Kappen om sig og gik langsomt hjem. —

Saasnart Ditmar, den følgende Dag efter en søvnløs Nat, havde endt de mangfoldige Forretninger, Skjebnen i Skikkelse af Grev Tesch havde faaet i Sinde at bebyrde ham med, og som aldrig før vare forekomne ham saa besværlige, ilede han til Grevinde Corfels Bolig. „Grevinden var visibel". Da Tjeneren førte ham igjennem de forreste Værelser, standsede han flere Gange, det var som om hans Fødder klæbede fast ved Gulvet, men det var kun øieblikkelig, og han fortsatte atter sin Vandring. Hans Phantasi udmalede ham, hvorledes Grevinden nu sad alene i en eftertænksom Stilling; enten skulde hendes Bog eller, hvis hun ikke havde læst, hendes Haandarbeide hvile ved Siden af hende. Den ene Haand maatte være støttet til Kinden, den anden — Tjeneren aabnede Døren, inden Ditmar

havde endt denne Udmaling, som maaskee havde sluttet med et Knæfald for den eensomme Gudinde. Men hvor langt er Virkeligheden som oftest fra Phantasiens Dromme!

I den store Sal, som var Grevindens Dagligstue, vare to Væsener, som man med al god Grund kunde antage for Dovstumme. Den Ene, en Herre paa nogle og tyve Aar, høi og smækker, med sort Haar og sorte Øine, sad med det ene Been strakt langt ud paa Gulvet over det andet, og morede sig med at betragte sine smalle Pariserstøvler fra alle Sider. I den høire Haand holdt han sin Hat, den venstre hang ved Tommelfingeren fast i Ærmegabet af en karmoisinrød Floiels Vest, oven over hvilken han bar en Guldkjæde med en Lorgnet, som hang frit uden paa Vesten. Ditmar havde aldrig seet ham før. Den Anden var den engelske Attaché, Herr Swinton, som Ditmar flere Gange havde seet i Soireerne, en ung Mand med et blond, ægte engelsk Ansigt; hans yderst elegante Paaklædning-robede en studeret Skjødesløshed. Ogsaa han foretrak den halv liggende for den siddende Stilling; han havde taget sin Plads i en Sopha og stablet forskjellige broderede Puder op rundt

om sig. Ankelen af hans venstre Been laae paa det høire Knæ, den høire Haand hvilede, uden Hensyn til den hvide Alunshandske, paa Bristen af Stovlen, og holdt saaledes Benet i dets Leie. Hatten laae i Sophaen ved Siden af ham, med den venstre Haand holdt han en Bog, hvori han læste. Da Ditmar traadte ind af Døren, besvarede han kun dennes Hilsen med et næsten umærkeligt Nik med Hovedet, idet han saae op over Randen paa Bogen og strax vedblev sin Læsning. Herren i Lænestolen gjorde en meget dyb Bøining med hele Legemet, men uden at forlade sin Stilling, derpaa greb han Lorgnetten og rettede den paa Ditmar, som følte sig ret ilde tilmode lige over for disse to stumme Personer. For at skjule den mismodige Stemning, skuffet Forventning havde sat ham i, bladede han i de forskjellige Digte og Memoirer, som laae paa en af Consolerne, og vendte næsten Ryggen til de to uselskabelige Herrer.

Omsider hørtes Damestemmer i det tilstødende Værelse, hvilke kom nærmere. Ditmar lukkede sin Bog og reiste sig, Herren i Lænestolen trak Benet til sig, men bevarede for Resten sin skjødesløse Stilling. Englænderen rørte sig

ikke, forend Damerne allerede vare i Døren. Det var Grevinde Corsel og Marschalinde Monsigne. Den ubekjendte Herre blev modtaget med megen Hjertelighed af Grevinden, der forestillede ham for de Tilstedeværende som sin Fætter, Marquis de Cantal, der samme Dag var kommen directe fra Paris for at gaae til Stockholm, hvor han var ansat som Legationssecretair. Derpaa vendte hun sig til Ditmar og gjengjeldte hans meget dybe Hilsen med en lignende, saa aldeles i de diplomatiske Former, at han ønskede sig mange Mile borte. Og det var den samme Kone, der tolv Timer før med et eneste Ord havde lægt alle de blødende Vunder, som truede med at myrde hans Sjælefred! —

Samtalen dreiede sig om politiske Nyheder, om de sidste Parisermoder, og om de nydelige Smaating, Marquien havde medbragt til sin smukke Cousine, og som han allerede tidlig om Morgenen havde fundet Leilighed til at overlevere hende. Altsaa havde han været her før Ditmar, han havde sandsynligviis seet Grevinden alene, i Morgendragt — Ditmar følte, hvorledes Skinsygen greb ham med langt større Magt, end den havde anvendt for at pine ham, naar Prinds Poppi nær-

mede sig Grevinden. Det var en forbittret Hævngjerrighed, der i dette Øieblik gjennemfoer hans Hjerte med en isnende Kulde: thi at hun havde talt venlig med Ditmar om deres forskjellige Fædreland, at hendes Øie havde mødt hans ved et smukt Sted i en Concert, at hun havde opfordret ham til hellere at dandse, naar han var paa Bal, end spille en Statists Rolle, og at hun havde væltet et Glas over sin Kjole, for at forebygge et uanstændigt Klammeri, — det havde i hans Øine allerede begrundet Eneret paa hendes Elskværdighed, og at skulle dele denne med en Fremmed var ham utaaleligt. Denne Fremmede var oven i Kjøbet hendes Slægtning, et tidligere og nøiere Bekjendtskab, ung, smuk, rig og fornem. Medens Ditmar sad hensunken i disse Betragtninger, overhørte han, at Grev Corsel blev nævnte som Deeltager i Morgensamtalen, at Grevinden spøgede med sin Fætter over den Cour, han havde gjort til en bekjendt Dame i Paris, som hun troede at han var forlovet med, og at han blev omtalt som altfor flygtig til at være farlig. Alle disse Oplysninger, der vilde have virket saa velgjørende paa hans oprørte Sind, undgik hans Opmærk-

somhed, og han maatte langsomt, ad Fornuftens og Forsagelsens knudrede Vei, tilkæmpe sig en roligere Stemning. Da han atter henvendte sin Opmærksomhed paa Samtalen, berørte denne Personer i Paris, der vare ham aldeles ubekjendte, men den overtydede ham om at den store Verden er eens overalt.

„Onkel Matthieu er kommen ind i Finantserne," fortalte Marquien, „Danaidernes Guldregn falder altsaa stærkt paa den venstre Green af Familien. Han gjorde i en heldig Tid Restaurationen med Polignac og Chateaubriand, derfor har han nu Congregationen i Ryggen. Han har kastet sin Paryk for at komme ind i Kammeret, thi han mener, at en høi Pande og forsvarlige Organer ere en bedre Anbefaling til Deputeret, end den bedste Paryk med sentimentale Lokker. Sentimentalitet er heller ikke Noget, som passer for en Financier. Sin Lognagtighed har han derimod bevaret, thi den kan bruges i alle administrative Forhold. Han er virkelig en mærkelig Løgnhals, thi det generer ham slet ikke at have en ordentlig Generallogn for enhver især af sine femhundrede Venner, og han bevæger sig i dette Archipelagus af Usandheder med en Færdighed, som

er misundelsesværdig. Da vort Finantsvæsen er een eneste stor Løgn, er det begribeligt, at en saadan Mand gjør Lykke i sit Fag; han driver det maaskee engang til Portefeuillen."

„Og Tante Matthieu?" spurgte Grevinden leende.

„Hun spiller Madam Lætitias Rolle og sanker til Bunke, thi hun troer ikke Freden. Den Kone bilder sig ind at være klogere end det hele Ministerium, derfor har hun ogsaa protegeret Cousine Eugenie i hendes Mesalliance, til Trods for hele Familien. Cousine Eugenie hedder nu Madam Commun og er givt med velmeriteret Herr Commun, Strompefabrikant og Capitain i Nationalgarden." Marquien udtalte disse Navne med en pedantisk Høitidelighed.

„Hvorledes?" udbrød Marschalinden. „Comtesse Matthieu givt med en Strompehandler? Hun, som den unge Hertug af Tonnerre friede til, da jeg var i Paris, og som en Søn af Marineministeren, Baron Haussez, var saa indtaget i? Mon Dieu!"

„Min kloge Tante siger, at naar man har een Datter, der er formælet med en Legitimist som Grev La-Force, er det godt at have den

anden givt med en Nationalgardist som Herr Commun. Konen er endog gaaet saa vidt, at hun i den Anledning har gjort den første Calembourg i sit Liv. Hun siger nemlig, at Strømpehandleren staaer sikkrere end Marineministeren, og at det nok kan komme dertil, at le Tonnerre maa være glad ved ikke at blive ringere end commun. Hendes Svigerson, La-Force, vilde sætte hende i Rette derfor, men hun viste ham glat væk af, og meente, at det ikke var umuligt at det, som nu var Familiens force, engang kunde blive dens saiblesse. Kort sagt, hun er saa forgabet i sine egne politiske Ideer, at hun siden den Tid næsten bestandig taler i Borgere."

Marschalinden beloe Tante Matthieus Politik og beklagede hendes stakkels Mand, som havde maattet give sit Samtykke til denne Mesalliance.

„Fru Matthieu er dog selv af god Familie, saavidt jeg erindrer fra mit Ophold i Paris," bemærkede Herr Swinton med en fornem Mine.

„Jo, ganske rigtig," sagde Marquien, „hun er en Acquisition, som min Onkel gjorde i England under Emigrationen. I et betænksomt Øieblik trak han en Meelsæk over sit Skjold, for

de gode Guineers Skyld, som laae paa Bunden af Sækken; hendes Fader var nemlig en Meelhandler fra City, der senere blev Alderman og gav Familien en mere aristokratisk Retning efter at han havde ophævet Meelhandelen. Hun hed Swin — Swiintown — Swinten, eller saadan Noget, forend hun blev Grevinde Matthieu. Desuagtet er hun i Grunden en forstandig og dannet Kone, men bandsat excentrisk, som De nok kan mærke."

„Jeg kan ikke komme mig af min Forundring," sagde Marschalinden. „Den lille nydelige Matthieu er Madam ..... hvad er det nu, hun hedder?"

„Madam Commun, til Deres Raades Tjeneste."

„Madam Commun," gjentog Marschalinden med en særegen Betoning. „Men hvad siger De til Fætter Commun, min Bedste?"

„Jeg siger, at i vore Dage gives der ingen fødte Mesalliancer meer," svarede Grevinden smilende. „Den eneste Mesalliance, der nu kan tænkes, bestaaer i Opdragelsen, og maaskee endnu for en kort Tid i Formuen. Men Fødselen — ils sont passés ces jours de fête."

„De er en extravagant Sværmerinde, min Bedste," sagde Marschalinden.

„Tante Matthieu vilde blive opbygget ved at høre disse Ord af en født de Corsel, som kan vise sit Stamtræ fra Carl den Stores Tid," sagde Marquien, idet han igjennem Lorgnetten betragtede de smukke Zwibler, som bedækkede Blomstertrappen. Herr Swinton skjenkede ikke Samtalen synderlig Opmærksomhed, men bladede atter i sin Bog.

„Finder De da at Prindsessen af Portugal har gjort en Mesalliance ved at formæle sig med Marquis Loulé?" sagde Grevinden. „Formodentlig ikke. Hvorfor? Fordi han er En af vore Egne. Hvor er altsaa Grændsen? — Lad os ophæve denne Contumaz-Cordon, som vi dog ikke kan forsvare, og lad os gjøre det med det Gode, inden vi blive tvungne dertil. Cousine Matthieu har gjort Ret, thi jeg forudsætter, at hun elsker Herr Commun og troer at blive lykkelig med ham. Saa stor en Udvidelse vil i det mindste jeg indromme den gamle Sætning, at Kjærlighed adler."

Da Grevinden sagde disse Ord, der faldt som en lægende Balsom paa Ditmars saarede

Følelse, saae hun til den modsatte Side, som om hun dermed vilde antyde, at de vare sagte i Almindelighed og intet Hensyn havde til ham. Samtalen tog en lidt forandret Retning; fra Mesalliancer berørte den Noget, som endnu angik ham nærmere, nemlig den Forskjel, der er paa en Dames Stilling af de høiere Klasser i Selskab med borgerlige Herrer, og en borgerlig Dames i Selskab med meget fornemme Herrer. Naturligvis var Talen kun om den store Masse i Almindelighed, og ikke om de enkelte Undtagelser. Grevinden opstillede den Sætning, at aristokratiske Damer som oftest befinde sig langt bedre ved at være en Gjenstand for borgerlige Herrers Opmærksomhed, end de borgerlige Damer befinde sig i det omvendte Tilfælde ved de aristokratiske Herrers Cour. Hun forsvarede den ved at paastaae, at fornemme Herrer tillade sig at behandle borgerlige Damer med en skjødeslos Letheid, som ubetinget maa saare disses bedre Følelse, medens borgerlige Herrer behandle aristokratiske Damer med fordoblet Opmærksomhed, deels som en Tribut til disses Stilling, deels fordi de ikke ville staae tilbage for deres aristokratiske Medbeilere. Men dette gjør igjen, at de ofte

stikke de fornemme Herrer ud, og derfor er en borgerlig Herres Cour en meget farlig Sag for en aristokratisk Dames Rolighed. I Comtesse Matthieus Historie vilde hun see et nyt Bevis for denne Paastands Rigtighed. Ditmar vovede ikke at see op; han frygtede for at den Salighed, der i dette Øieblik straalede i hans Øine, skulde forraade ham for de Tilstedeværende. Grevinden turde lige saa lidt lade sine Øine falde paa Ditmar; for at undgaae det, reiste hun sig og talede om sine Blomster. Lidt efter tog Ditmar Afsked, thi det var ham umuligt at tage Deel i en ligegyldig Samtale. Grevinden hilsede ham med al mulig Fornemhed, men det krænkede dennegang ikke hans Forfængelighed, saa lidt som at de Andre næsten ingen Notice toge af hans Bortgang. Marquien rettede Lorgnetten efter ham, men da han Intet fandt at bemærke ved hans Gang, og Ditmar slap ud af Døren uden at støde imod med Hatten eller Skulderen, lod han Lorgnetten atter synke og nøiedes med at spørge, hvem den Herre var.

„Herr von Ditmar, en ung Dansk, som er en intim Ven af den østerrigske Minister," svarede Grevinden, der ønskede at hæve den

Bortgaaende i de Tilbageblevnes Øine og vidste, at dertil var kun eet Middel.

„Ah, en ung Dansk, det kan jeg begribe," sagde Marquien, „derfor var han saa stum. Der er en forbausende Overeensstemmelse mellem Tobenede og Firbenede her tillands, begge Arter ere umælende. I Paris saae jeg, kort forend jeg reiste, et Slags Hunde, der vare ret smukke, men som ikke kunde gjøe; man sagde mig, at det var ægte danske Hunde. Denne Herre er det første Exemplar af en ægte dansk Kavalleer, som endnu er forekommet mig, men han var næsten ikke mere ved Stemme end hans langhaarede Compatriote i Paris."

„Herr Marquien har bevaret sin gamle Uforskammenhed," sagde Fru Corsel med en let Rødme.

„Pardon, ma Cousine, jeg vidste ikke, at jeg rørte Deres Hjerte ved denne Sammenligning."

„Ingenlunde, men det er mit Princip at forsvare de Fraværende. Dersom min Herr Cousin har Tid til at opsætte sin Dom, indtil han veed, hvad han dømmer om, vil han neppe deeltage i den Spot over hvad der er Dansk,

som er saa almindelig i vor Kreds. Men det er næsten et ubilligt Forlangende til en Pariser."

„Point du tout, Madame. Paris er nu Høiskolen for Dybsindighed, ligesom den for har været det for Letsindighed. Vi unge Folk fra Paris, vi tænke meer i een Dag, end vore Forfædre i deres hele Liv. Men al denne Tænken gjør os kedsommelige, og vort Aarhundrede vil engang par excellence blive kaldet le siècle en nuyé. Det er denne Aand, jeg stræber at modarbeide hos mig selv, og jeg kan sige, at det hidtil er lykkedes mig. Hvad fører vel den fordomte Tænken til? Til Revolutioner, det er jo klart; derfor detesterer jeg den af ganske Hjerte. Il faut s'amuser, Mesdames, il n'y a que cela de réel dans la vie."

Grevinden loe; hun følte, at hendes Forsvar nær havde vakt Marquiens Opmærksomhed, og hun frygtede ham som en skarp Jagttager. —

Cantals Ankomst til Kjøbenhavn gjorde en vienfynlig Forandring paa Grevinden. Langt fra at give Ditmar nogen Anledning til at tiltale hende, undgik hun det meget mere ved bestandig at omgive sig med en Kreds af Damer, som gjorde det umuligt for ham at henvende et eneste

Ord til hende. Lige saa lidt var han nogensinde istand til at møde et eneste Øiekast, som kunde sige ham, at han ikke ganske var glemt for den Nyankomne. Grevinden frygtede for sin Fætters skarpe Blik, og det var ikke undgaaet hendes Opmærksomhed, at han betragtede Ditmar med Mistanke. Marquien vilde træde frem i Kjøbenhavn paa en Maade, som strax kunde sætte ham i Anseelse, dertil var hans nære Slægtskab med den smukkeste og meest yndede diplomatiske Dame ham meget velkomment. Som Fætter kunde han bestandig være om Grevinden, og den forfængelige Fætter forstod netop at lægge saa Meget i sin Opmærksomhed, at Fremmede i ham maatte see den begunstigede Tilbeder, uden at Grevinden havde den ringeste Anledning til at beklage sig over hans Opførsel; denne havde tvertimod et Anstrog af en meer end almindelig Jagttagelse af Formerne, men netop derved gav Cantal det et Skin af, at der var et Forhold imellem dem, som skulde skjules. Foruden den Oval, det var for Ditmar, selv at anstille disse Jagttagelser, maatte han endnu døie den, at høre de mange ofte bidende Bemærkninger, Herrerne tillode sig over den nyankomne Marquis,

hvem de misundte den Erobring, han i saa kort Tid havde gjort, og som de Andre i saa lang Tid forgjæves havde anstrenget sig for at gjøre.

„Bah, bild mig ikke det ind," sagde Lis-kow, „det er en gammel Forbindelse. Man erobrer ikke Fru Corsel paa een Maaned."

„Den Marquis er en ufordragelig, indbildsk Person," fistulerede Poppi. „Der er noget saa Umandigt ved hans spinkle Figur, jeg begriber ikke hvorledes en saadan Jomfru, som han er, kan gjøre Lykke."

„Figuren er rigtignok spinkel," sagde Grev Tesch, „men han har et smukt Organ, og det er en stor Anbefaling hos Damerne."

„Figuren er Hovedsagen, Organet er kun en Biting, — i det mindste efter min Erfaring," svarede Prindsen, og uagtet det slette Humeur, Ditmar var i, kunde han neppe bare sig for at lee af Prinds Poppis Erfaringer. Ogsaa de andre Herrer trak lidt paa Smilebaandet.

„Det er ganske vist, at Grev Corsel gjerne vil formaae Søsteren til at gifte sig igjen," sagde Flavine. „Han protegerer Cantal."

„Men en Marquis er intet passende Parti for en Enke efter en Grand af Spanien," sagde Poppi; „der maa mere til, en Duc for Exempel."

„Som dog ikke maa være caduc, min Prinds, thi ellers er det kun en saa meget større Attrape," sagde Lotting. De Andre loe; Poppi, som ikke vidste hvad man loe af, fulgte Strømmen og loe med for Selskabs Skyld. Lotting vedblev: „Min Mening er, at Fru Corsel bryder sig lige saa lidt om Cantal, som om .... som om Dem Allesammen, mine Herrer, maaskee med Undtagelse af en Eneste." Ved disse Ord saae han flygtig hen til Poppi, som smilte lidt overrasket ved at høre sit sødeste Haab bekræftet af en fiin Jagttager. Den Mine af overlegen Sikkerhed, hvormed han den hele Aften betragtede Marquien, var en fuldkommen Erstatning for den Smule Ulejlighed, Lotting havde anvendt paa at bilde den forfængelige og forliebte Neapolitaner ind, at han var elsket. —

Nogle Dage efter kom Possel til Ditmar, hvem han traf omtrent i samme Stilling som hiin Morgen, for meget længe siden. Alt omkring ham vidnede om at Lykkens udvortes Goder imidlertid vare blevne ham til Deel, men det

mismodige Udtryk i hans Ansigt forraadte nokſom, at den indvortes Lykke manglede. „Naa," udbrød Posſel, „jeg kan da ſee paa det erbarmelige Ansigt, Du ſætter op, at der ikke er megen Lykke at hente i Grevindernes ſaliggjørende Nærhed. Siig mig engang ærlig og oprigtig, om Du er blot det mindſte Gran lykkeligere ved at være kommen iblandt alle de fornemme Skabninger, end Du var for den Tid. Nei, Du behøver ſaamænd ikke at ſvare; ſiig mig hellere, hvor Du nu har iſinde at ſøge Lykken, ſiden Du abſolut vil gaae paa Jagt efter den og ikke er tilfreds med hvad Du kan opnaae paa en almindelig Vei? For at tage Tingen fra Grunden af, gad jeg nok vidſt, hvad Du egentlig forſtaaer ved Lykke."

„Det er et vanſkeligt Spørgsmaal," ſagde Ditmar, „ſom jeg helſt vil overlade til en Viſere at beſvare. Men viſt er det, at det, man i Almindelighed kalder Lykke, kan ikke tilfredsſtille mig. Lykken er for det Første ikke noget Materielt."

„Naa, og for det Andet?"

„For det Andet er den maaſkee ſlet ikke til, ikke engang i en ideal Tilfredsſtillelſe."

„Det var Fanden til Lykke. Hvortil skulde man vel bruge den, om jeg maa spørge?"

„Dersom der virkelig var Lykke til, har jeg engang hørt sige, da havde Vor Herre ikke givet os Drømme. Lykken er en Drøm — saasnart man vaagner, er den forbi. Min Lykke bestaaer i den høieste Grad af Attraa, som ganske beherskер min Aand og mit Legeme, blandet med en lige saa høi Grad af Vished om at faae denne Attraa tilfredsstillet. Men dette Moment maa udeblive, thi Haab er uadskilleligt fra Lykke, og naar man bytter Haabet bort for Tilfredsstillelsen, har man allerede forringet Lykken."

„Efter din Theori gjorde man altsaa den, der havde vundet en Qvaterne i Lotteriet, den største Tjeneste, ved at slaae ham for Panden, naar Collecteuren havde sagt ham, hvormeget han havde vundet, men inden han fik Pengene udbetalt. Det er en egen Maade at gjøre Folk lykkelige paa."

„Nei, Pengene skal han holde i sin Haand; men slaa ham kun for Panden inden han har følt, at denne længselsfuldt attraaede Skat alligevel ikke er tilstrækkelig til at kjøbe ham Tilfredshed for. Lad ham døe i den salige Bevidst-

hed, at han er en uhyre rig Mand, og at han nu kan faae ethvert Ønske opfyldt; et længere Liv, om det saa kun var et Øieblik, vil overbevise ham om det Modsatte."

„Vor Herre bevare mig for Lykke, hvis det hænger saaledes sammen," sagde Posfel. „Du er den største Fantast, jeg nogensinde har truffet paa. Men, for at tale om andre Ting, maa jeg dog fortælle Dig, at jeg ogsaa har søgt at blive anbragt i Diplomatiken. Ja, gjør Du kun store Øine, men det var rigtignok i den Forudsætning, at det er et materielt Gode at gjøre Lykke i den Karriere. Det var forleden Dag, jeg kom just gaaende her igjennem Gaden, da Marschal Monsigne kom kjørende som om han havde stjaalet baade Heste og Vogn. Han sad selv paa Bukken og kjørte, hvilket var meget nedladende, og dobbelt nedladende fordi det var hans Frue og Herr Walstein, han kjørte for. Det maa, per Parenthese, være en besynderlig Fornøielse at kjøre Tour for sin Kone og hendes Elsker; men saadan er nu hans Lykke. Saa tænkte jeg: hvem ved, om han ikke er kjørt ud for at lede om en Secretair. Jeg stillede mig lige midt i Gaden; men der er nok ingen Plads ledig

ved den franske Legation, thi han kjørte uden om mig med stor Behændighed, smeldede med Pidsken og sagde: „Foudre!" Saa opgav jeg den Plan og har nu andre Jern i Ilden — Vor Herre holde sin Haand over dem."

„Hver har sin Tro — og sin Lykke," sagde Ditmar.

„Meget rigtig bemærket. Forleden hørte jeg en Tænker sige, at Lykken forekom ham som en engelsk Lord, der reiste mageligt i sin egen Vogn; naar Bønderdrengene havde lukket Ledet op for ham, løb de ved Siden af Vognen, med Hatten i Haanden og Tungen ud af Halsen, indtil han kastede en Skilling i Grams, som de saa sloges om. Men lige saa godt som Lykken kan være Lord og Minister og Collecteur og Rakkeren, som slaaer Folk for Panden, kan den være Brændeviinsmand og have en smuk Datter. — Vil Du gaae med til Prices iaften, de spille den gode gamle Harlekin-Skelet."

„Jeg har engang læst i en Reisendes Dagbog," sagde Ditmar uden at svare paa hans Spørgsmaal, „at det lykkeligste Menneske, som han havde truffet i de tre Verdensdele, han havde bereist, var en Kretiner. Den stakkels

vanskabte, lykkelige Djævel laae paa en dampende Modding og tyggede paa en Skraa, mens han betragtede sin egen uhyre Hage, der hang ham langt ned paa Brystet; han havde aldrig seet en deiligere og en rigeligere Hage. Paa den ene Side af Moddingen filede en Saugskærer sin Saug op, paa den anden Side sleb Gaardskarlen en Lee. Kretineren laae og frydede sig inderlig. Det var fire fuldstændige Nydelser paa engang, og vi Andre jubilere allerede over Fjerdeparten af een eneste. Englænderen bød ham Penge, og mange Penge, for at forlade Moddingen og Skraaen og Leen og Saugskæreren, men Kretineren lod sig ikke narre — det var hans Lykke."

„Velbekomme ham! Det er en Smagssag, man skal lige saa lidt disputere om Lykken som om Smagen. Jeg spurgte Dig ellers om Du vilde gaae med mig til Prices iaften og see Harlekin-Skelet. Istedet for Svar fortæller Du mig en Baggaards Anecdote, som formodentlig er Logn oven i Kjøbet."

Ditmar vilde undskylde sig med Mangel paa Tid og paa Lyst, men Possel lod ikke disse Undskyldninger gjelde. „Tid har man altid naar

man forstaaer at indrette sig fornuftig," sagde han. „Der er Intet længere end Tiden, veed Du nok; og Lysten kommer af sig selv, naar Du først er der. Forleden saae jeg Finantsministeren derude, han loe saa det klukkede i ham, og det maa Du tilstaae mig, at naar han ikke kan bare sig for at le af de Hundekunster, saa maa det være morsomt; tænk engang over hvad der skal til, for at faae ham til at glemme Finantserne. Men lad det blive imellem os, ellers blive de andre Statsministre misundelige paa ham. Jeg skylder ogsaa Sandheden at tilstaae, at han havde iagttaget Decorum og var taget incognito derud i Overkjole. — Jeg har Billetter til os begge To." — Ditmar maatte love at gaae med.

Det var i det tidlige Foraar, da Dagen begyndte at længes, at de begave sig ud til Morskabstheatret paa Vesterbro. Ved Indgangen dvælede Posse1 og betragtede den brogede Mængde af Tilskuere, som i deres bedste Stads stimlede sammen uden for Billetcontoiret. De Fleste af dem vare søndagspæne, og det op over begge Øren. Inde i Theatret stred Dagslyset, som faldt ind igjennem Sprækkerne, med

Lamperne om Overmagten. Denne Blanding af Belysning blændede de Indtrædende, og Ditmar lod Possel vælge Pladserne. Først da han var kommen til Sæde, paa en af de forreste Bænke i Parterret, og monstrede sine Naboer, mærkede han, at der var Plan i Possels Adfærd, thi tæt ved dem sad den tykke Brændeviinsmand fra Philosophgangen, og Possel havde vidst at snoe sig saaledes, at han sad ved Siden af Datteren. Paa den anden Side af Ditmar sad to unge Fruentimmer, som vare for pyntede til at være Tjenestepiger, men for simple i deres Udtryk til at være Damer, og hvis hele Udseende var temmelig tvetydigt. Selskabet var ham ligegyldigt, ja det morede ham endogsaa, at Brændeviinsmanden fik en Samtale igang med hans to Naboerfker, tvers over Possel og Ditmar. Den gode Mand havde foresat sig at more sig ganske fortrinligt, og denne Glæde vilde han meddele til Alt, hvad der omgav ham. Possel slog i med, for at gjøre sig yndet af Faderen, og Ditmar var nødt til af og til ogsaa at sige et Par Ord, for ikke at gjelde for storagtig. Men det var kun til Datteren han rettede sine Ord, og hun gjengjeldte dem hvergang med et Blik, som

tydeligt viste, at hans Opmærksomhed ikke var hende ligegyldig.

Da Forestillingen begyndte, og Brændeviinsmanden fik Die paa Bajads, slog han en vældig Skoggerlatter op, og det gjentog han hvergang denne vorte sig. Alt dette var meget godt, indtil Ditmar pludselig slaaer Øinene i Veiret og opdager Marschalinde Monsigne og Grevinde Corsel foran i en Loge, som var fuld af diplomatiske Damer og Herrer. Alle Lorgnetter vare rettede paa Publikum, thi i dette Øieblik havde Bajads begivet sig ud paa den skraae Linie, med Ballanceerstangen i Haanden, og gjorde mangfoldige Loier med den glade Brændeviinsmand, der loe saa det dundrede i Huset hvergang Bajads rystede med Stangen og lod som om han faldt ned paa Tilskuerne. Ditmars Naboerske hviskede til ham for at betroe ham sin Skræk, og da Bajads gjorde det altfor naturligt, kastede hun sig næsten over i hans Arme og loe ogsaa af fuld Hals.

Den almindelige Glæde smittede den fornemme Loge, ikkun Grevinden loe ikke, hendes Ansigt udtrykte derimod kold Ligegyldighed. Da Ditmar saae op, og hans Blik mødte hendes, vendte

hun Hovedet til Siden og saae hen paa Scenen, hvor der i dette Øieblik Intet foregik. Med eet eneste Øiekast havde han overseet hele Logen: Alle havde kjendt ham, Marschalinden vendte sig til Poppi, og pegede med Lorgnetten ned paa Parterret, Poppi hviskede hende nogle Ord i Øret og saae med et spodsk Smiil ned paa Ditmar, Liskow nikkede ned til ham og gjorde Geberder, for at udtrykke hvor morsomt han fandt det; de andre Herrer loe og talede sammen. Ditmar var nær ved at forgaae af Harme, han bandede i sit Hjerte Posfel, som havde faaet ham derud og taget Billetter til en saa ringe Plads, han bandede Brændeviinsmanden, som loe saa uopdragent, Datteren, som var saa smuk, og fremfor Alt sin ubekjendte Naboerske, som endnu ikke gjorde Mine til at forandre Stilling. Marquis Cantal var ogsaa tilstede, han hældede sig over til Grevinden og sagde: „Regardez, Madame. Er det ikke denne Herr ..... Herr .... hvad er det nu han hedder, jeg har seet ham hos Dem? Nei, der nede, til Høire, ved Siden af Grisetten, midt i den agtbare Familie, som giver Gjæsteroller med Polichinello." Grevinden blev nødt til at kaste Øiet flygtig til

det betegnede Sted, for at gjøre Ende paa Marquiens Pegen, men hun vendte sig strax tilbage igjen uden at svare. Ditmar sad som paa Naale. Bajads veg ikke fra Stedet, hans Øier fandt en altfor stor Opmuntring i denne vældige Latter; tilsidst endte han med at vrænge efter Brændeviinsmanden og efterabe den forskrækkede Jomfru ved Siden af Ditmar. Hele Huset jublede over denne Scene, og Possel, som under den almindelige Glæde havde fundet Leilighed til ubemærket at tale med den smukke Datter, puffede med Albuerne til Ditmar, for at opmuntre ham til endnu at sige et Par Ord til Faderen, for at forlænge denne Lystighed. — Det var meer end han kunde holde ud. Saasnart Bajads havde forladt dem, reiste han sig og forlod sin Plads, uden at sige et Ord. Idet han gik bort, kastede han et frygtsomt Blik til Logen, Grevinden saae ufravendt til den anden Side, hun havde støttet Hovedet til Haanden, som om hun af den vilde danne en Skjerm imod Parterret. Han stillede sig for Enden af Bænken under Logen, og overlod sig til sine harmfulde Betragtninger; men her havde han den Ærgrelse at bemærke, hvorledes baade Brændeviinsmandens smukke Dat-

ter og de to ubekjendte Jomfruer forfulgte ham med Øinene, saa at vistnok Enhver i Logen maatte troe, at han netop havde valgt denne Plads for ufeet at kunne kokettere med dem.

I denne Nød kom det ham meget tilpas at Liskow, da Akten var forbi, hældede sig ud over Logen og sagde til ham: „De studerer Folkelivet iaften — kom op til os, og fortæl os nogle af Deres Observationer." Disse Ord gave Ditmar hans Fatning igjen, og han betraadte den diplomatiske Loge med en fuldkommen Erkjendelse af at det nu kun beroede paa hans Færdighed i at fortælle, at snoe sig fra dette Nederlag.

Grevinden vendte sig ikke om; Herrerne, der vare begjærlige efter Stof til at dræbe Kedsommeligheden med, som forfulgte dem overalt, bestormede ham med Spørgsmaal. Ditmar fornægtede sit Kjendskab til een Eneste af det hele Parterre, „som han havde blandet sig i ene af Lyst til Forandring". Det er utroligt, hvor gyldig denne Grund er, netop i den diplomatiske Kreds. Han fortalte, høit nok til at det ogsaa kunde høres af Grevinden, at saavidt han havde opdaget vare Damerne til Venstre et Par impertinente Kammerpiger, Selskabet til Høire bestod

af en agtbar Skipper, der glædede sig usigelig over at see hvor velbefaren Bajads var paa sit Toug; den unge Pige gjorde han til en halv romantisk Person, som kæmpede med Undseelsen over den Opmærksomhed, hendes Faders Glæde tiltrak dem, og Lyksaligheden over at være trufsen sammen med hendes Elsker, den unge Student, som bestandig hvisker hende i Øret saasnart Skipperen bryder. „Hun har fattet Mistanke til mig," tilføiede han, „hun veed ikke ret om jeg har opdaget hendes hemmelige Kjærlighed, eller ei, derfor er hun forlegen, det stakkels Barn, for hvor hun skal gjøre af sine Øine." — Alt dette fortalte Ditmar med en Naturlighed, som forbausede ham selv, og bragte ham til at velsigne det franske Sprog, thi han havde neppe kunnet frelse sig med saa megen Færdighed i sit Modersmaal. Liskow fik den største Lyst til at fortsætte Opdagelsen, han vilde opmuntre Ditmar til at tage sig med, men denne undskyldte sig med den ubehagelige Risiko, at blive nødt til at give Scenen med Bajads, hvilket han ikke oftere vilde udsætte sig for. Han lagde Mærke til at Grevinden hæftede Lorgnetten provende paa de omtalte Personer, medens han fortalte

sit Eventyr. Noget efter vendte hun sig, i Samtalens Gang, tilbage i Logen, og lod et venligt Blik streife forbi Ditmar, som om hun derved vilde afbede ham den hæslige Mistanke, at han var kommen her i Selskab med de to afskyelige, paatrængende Fruentimmer.

Herrerne forsvandt efterhaanden, de skulde soupere hos Marschal Monsigne, Marschalinden vilde tilligemed sin Datter tilbringe Resten af Aftenen hos Fru Corsel. Ditmar fulgte Damerne tilvogns; da de stege ind, tilbod Grevinden ham den fjerde, ledige Plads. Det fortnede næsten for hans Øine, da Jægeren slog Karreetdøren i og han sad i det snevre Rum lige overfor Grevinden, saa tæt ved alle disse fornemme Damer, at han næsten ikke kunde undgaae at berøre dem. Det var ham ikke muligt at sige et Ord; til Lykke frelste Marschalinden ham.

„Jeg er Dem ret taknemmelig, min Bedste, for den Idee, det var jeg ikke engang falden paa. Herr von Ditmar skal fortælle os ret mange Ting iaften; De fortæller fortræffeligt. Saa døer jeg da ikke af Kedsommelighed over Deres gamle Grev Lublinsky, som ellers havde været vor sidste Tilflugt. Om Forladelse, min Bedste,

men De veed, at jeg ikke kan undvære Wolstein, og alligevel skal han soupere hos min Mand; jeg paaskjønner ret meget, at De vil tage Dem af mig i min forladte Tilstand. Herr Ditmar, De maa endelig være uhyre morsom iaften."

„De glemmer, Mama, at De selv udtrykkelig har opfordret Grev Lublinsky til at fortælle os Noget af sit Liv," sagde Froken Monsigne.

„Men jeg vidste dengang ikke, at Herr Ditmar besad dette Talent i langt høiere Grad, mit Barn! Lublinsky morer mig ikke meer." — Marschalinden kaldte bestandig sin vorne Datter mon enfant, naar der var Herrer tilstede.

„Det er ingen Undskyldning, min bedste Veninde," sagde Grevinden. „Iaften maa De nøies med hvad Lublinsky vil fortælle Dem; men til næste Herresouper lover jeg Dem, at Herr Ditmar skal adsprede Dem med sit Talent — forudsat at han ikke vil foretrække Herrernes Selskab for os forladte Stakler."

„For Guds Skyld, Herr Ditmar! Nei, det maa De love os. Det er altfor rædsomt at kede sig. Folk kan ikke hver Dag opoffre Livet for os, men de kan more os, og den, som gjør det, er vor største Velgjører."

Vognen fløi hen ad Steenbroen. For første Gang i hans Liv paatrængte den Tanke sig Ditmar, at han havde Lykken med sig. Et Tilfælde, som havde kunnet ødelægge hans Reputation lettere end noget Andet, havde bragt ham i en nærmere Berørelse med denne aflukkede Verden, det havde forberedt ham de salige Timer, han nu skulde tilbringe uforstyrret af Alle dem, der ellers forbittrede ham ethvert lykkeligt Øieblik.

Den gamle Grev Lublinsky havde opholdt sig saalænge i Kjøbenhavn, at han næsten var at anseе som et Inventariestykke til Hovedstaden. Hans Liv havde været meget æventyrligt, han talte selv gjerne derom, men forstod at indhylle alle Hovedmomenterne i et saa uigjennemtrængeligt Slør, at han i alle de mange Aar havde vedligeholdt Nyhedsinteressen usvækket. Man fortalte hverandre Historier om Bortførelser og Fængslinger, som han havde været Helten i, om Kongekroner, som han havde været nær ved at trykke paa sit Hoved, om Revolutioner, som han havde oplevet; men Ingen vidste ret Besked om alt Dette. Mange trak paa Skuldrene og ansaae ham for en Avanturier, de Fleste troede, at der laae en sørgelig Sandhed til Grund for

disse æventyrlige Fortællinger, og Damerne, især de unge, troede paa Alt hvad han sagde, som om en Guddom havde aabenbaret sig for dem. Saa meget er vist, at den gamle Mand kunde være meget behagelig, og at han tog sig godt ud imellem alle de bestjernede og behængte Diplomater, i den zirlige sorte Dragt, uden den ringeste Udmærkelse, med de kloge, skarpe Træk og en i Sandhed kongelig Næse, og med hvide, krollede Haar, som tittede frem under en Kallot af morkegrønt Fløiel med en lille Guldqvast i. Han var meget gammel, men Alderens Skrøbeligheder havde endnu intet Herredømme over ham; denne uforstyrrede Sundhed tilskrev han sin Vanddrikken og at han aldrig deeltog i nogen Souper, men vist er det, at hans lette, sorgløse Sind havde den største Deel deri, thi det havde hævet ham over Begivenheder, som hver for sig vare tilstrækkelige til at drukne et dybere Gemyt, uden at have efterladt andet Spor end en forøget Menneskekundskab og et Par Anekdoter. Men dette skjottede han ikke om at høre, thi han koketterede med sin Skjebne, og vilde udgive det for moralsk Styrke, som var et Resultat af den physiske.

Greven havde allerede længe ventet paa Damerne, han havde ladet Theebakken bringe ind og indrettet Alt, for at spille Vertens Rolle; han havde med egen Haand skaaret Franskbrød i Skiver og ristet det paa en Gaffel ved Kakkelovnsilden, thi deri var han en stor Mester; nu vilde han ogsaa skjenke Thee, men Froken Monsigne havde allerede udbedet sig dette Departement. I den Strid, som derover opstod imellem dem, toge Alle Deel, Enhver vilde hjelpe til at indrette den lille Kreds ret hyggeligt, uden Tjenernes Hjelp, Marschalinden hentede Sophapuder til sig selv, Grevinden rullede Lænestolen frem til Lublinsky. Ditmar vilde hjelpe hende, derved kom hans Haand til at røre ved hendes Haand, hun trak den ikke tilbage, og næsten knælende bragte Ditmar hende en Skammel, som han stillede under hendes Fødder. Froken Monsigne fortalte Greven Brudstykker af Pantomimen, men da hun nævnte Harlekin og Columbine, blev den gamle Mand alvorlig og sagde: „Harlekin og Columbine have engang kostet mig mange Taarer. Det er længe, længe siden, dengang var jeg endnu ung og kunde fælde Taarer. Det var min første Kjærlighed, mine Da-

mer, men endnu kan Erindringen derom bringe mit Hjerte i Bevægelse."

„Var De meget ulykkelig?" spurgte Marschalinden. „Det er fortræffeligt. Er det den Deel af Deres Historie, De har lovet at fortælle os iaften? Jeg har ret glædet mig til at høre Dem fortælle. Jeg haaber, at De bringer mig til at gyse."

„Hvor vil De hen, Fru Marschalinde! Jeg skulde fortælle Dem min første Kjærlighed, og det i en fremmed Herres Nærværelse? Det er desuden ikke den Historie, jeg har lovet Dem, men det faldt mig pludselig ind ved Deres Datters Fortælling."

„Betro De os kun Deres første Kjærlighed, Herr Greve," sagde Fru Corsel smilende. „Marschalinden vil endelig ikke more sig over Andet iaften, end det, som har kostet Taarer, og den fremmede Herre er discret, det indestaaer jeg for." Ditmars Hjerte bankede ved at høre denne venlige Dom udtalt af elskede Læber.

„Jeg beder Dem ogsaa, Herr Greve, dersom Erindringen ikke er Dem altfor smertelig," sagde Froken Monsigne. „Jeg skal faae Ilden til at brænde saa smukt, det kan De jo saa

godt lide, og jeg skal lave Dem et stort Glas Sukkervand med Appelsin i."

„De er uimodstaaelig, min Froken," sagde Lublinsky og kyssede hendes Haand, som allerede var sysselsat med at tilberede Sukkervandet. „Velan da, det er til Dem, jeg offrer dette Afsnit af mit Liv. Det er til min sidste Kjærlighed, jeg helliger Fortællingen om den første," tilføiede han galant, idet han rullede Lænestolen nærmere hen til Ovnen, som Froken Monsigne havde kastet Brændet i. Derpaa begyndte han sin Fortælling med en Mine, som en Mand, der er vant til opmærksomme Tilhørere.

„Jeg var et ganske ungt Menneske paa henimod tyve Aar, da min Fader sendte mig til en stor By, — det gjør jo Intet til Sagen hvor den laae — med nogle vigtige Papirer, som han ikke turde betroe nogen Fremmed. Jeg reiste i hans egen Vogn med fire Heste og min Tjener paa Bukken, og for et ungt Menneske, som bestandig har været under Hovmesterens Varetægt og ført et meget afhængigt Liv, gjør det Epoche, paa eengang at blive Herre over sig selv og Andre. Jeg var ikke daarlig kry af at kunne ligge

i det ene Hjørne af Karreten og spille le grand Seigneur i alle Kroer. Men da vi havde reist et Par Dage, begyndte denne eensformige Storhed at kede mig, og den uafbrudte Skumplen i Vognen var mig trættende. En Aften kom vi til en lille By, hvor vi skulde skifte Heste. Imens vi bedede, fortalte Kromanden mig, at en reisende Liniedandsertrup vilde give en stor Forestilling af diverse Kunster, og at Directeuren ydmygst anholdt om at jeg vilde bære Selskabet med min høie Nærværelse. En saa fornem Herres Interesse for Kunsten vilde trække hele Byen med sig, meente han. Det var første Gang at man beilede til min Naade, jeg forekom mig yderst vigtig, og bevilgede Ansøgningen, til stor Ærgrelse for min gamle Tjener, der hjemme fra havde faaet den udtrykkelige Befaling at paaskynde Reisen Nat og Dag. Uagtet alle hans Indvendinger imod Opholdet, som vilde nøde os til at passere en stor Skov midt om Natten i Mulm og Mørke, maatte Hestene alligevel spændes fra igjen, og jeg indtog med en uendelig Tilfredshed Hædersplatsen i en gammel skrøbelig Lænestol, som var anbragt paa Theatret selv, saa at jeg egentlig sad som paa Forundringsstolen

for det forsamlede Publikum. Dengang forekom det mig slet ikke latterligt.

Efter en heel Deel elendige Kunster, hvorved Liniedandserne oftere faldt ned end de bleve staaende, og hvorved Bajads næsten sled sin hele Vittighed op, for at finde paa Undskyldninger, opførte de en af de almindelige Pantomimer med Harlekin og Columbine, som endelig beseirede alle Hindringer og modtoge Cassanders og Pierrots Velsignelse. Harlekin var en smuk ung Mand, med en rask Figur, meget adret og genial i sine Leier; Columbine derimod var et halvgammelt Fruentimmer, feer og klodset, og med et Par Been i det mindste som Ottinger. Det Hele var ynkeligt. Saasnart det var forbi, og jeg rigelig havde offret paa Kunstens Alter, kastede jeg mig igjen i Vognen og fortsatte Reisen.

Det havde ikke været saa ganske uden Grund at min erfarne Tjener havde været bange for Skoven; det var bælmørkt, vi maatte kjøre Fod for Fod, Veien var ganske infam, og for at gjøre det fuldstændigt, begyndte det at regne. Den stakkels Fyr sad paa Bukken og bandede Komedien og Liniedandserne ved hvert Stød i den hullede Vei. For at gjøre en Ende paa denne

Ugudelighed, som i Begyndelsen havde moret mig, men som i Længden kedede mig, lod jeg ham sætte sig ind i Vognen hos mig, og overlod mig ganske til Postillonens Forelse. Det gik godt i et Par Timers Tid, men endelig kom vi i et Hul, som Vognen blev siddende i. Jeg var falden i Søvn, Tjeneren ligeledes, vi mærkede først, at det var galt fat, da vi laae i Grøften, Vandet løb ind til os igjennem det ituslagne Vindue, han laae oven paa mig, og begyndte strax at bande de nederdrægtige Liniedandsere, som vare Skyld i al vor Ulykke. Uagtet den Smerte, det voldsomme Stød foraarsagede mig, bad jeg ham dog ganske venlig at staae op, thi for kunde jeg ikke røre mig: det var bedre, at han hjalp mig, som maaskee havde brækket baade Arm og Been, end bandede sine uskyldige Medmennesker. Det forholdt sig tildeels virkelig saaledes; han havde, ved at falde oven paa mig, knækket mit ene Been tæt ved Ankelen. Nu var det forbi med denne Udenlandsreise for det Første. Vognen var gaaet itu, Postillonen maatte ride til det nærmeste Huus for at hente Hjelp, og det var høi lys Dag, inden jeg var bleven bragt ind til en Forstbetjent, der for gode Ord og bedre

Betaling var villig til at huse mig og min Bagage, indtil jeg kunde komme videre.

I det Land ere Skovene langt større end i andre Lande. Jægerhuset laae midt inde i Skoven ved en stor Plaine, og det var en heel Reise til den nærmeste Stad, som var saa stor, at der var en Læge. Forstbetjentens Moder gjeldte for at være en „klog Kone", til hende maatte jeg betroe mig. Man kan ikke let være modbydeligere end hun var, det var Walter Scotts Meg Merrilies op ad Dage, men desuagtet skylder jeg Sandheden at sige, at hun helbredede mig saa godt, at ingen Doktor kunde have gjort det bedre. Den gamle Hex tog paa mit Been, som om det kunde have været af Jern, og uagtet mit faste Forsæt, kunde jeg ikke tilbageholde et Smerteskrig; jeg besvimede. Da jeg kom til mig selv igjen, laae jeg paa en Seng og var forbunden, Benet var badet, og Smerterne vare næsten forbi. Min Faders Papirer, som jeg bar indsyede i et Bælte om Livet, havde Ingen seet, jeg skjulte dem omhyggelig, thi meer end eet Hoved var afhængigt af de Hemmeligheder, de indeholdt."

— Greven saae ved disse Ord paa Tilhørerne med en Mine, som forraadte, at hans da-

værende Vigtighed endnu smigrede hans Forfængelighed. Efterat han havde nippet til Sukkervandet og sagt Froken Monsigne et Par forbindtlige Ord for dets Tillavning, vedblev han sin Fortælling.

„Der var nu ikke Andet for mig at gjøre end at sende Tjeneren, som var en af min Faders gamle troe Vasaller, tilbage med Underretning om mit Uheld, for at indhente Befalinger for dette uforudseete Tilfælde. Papirerne beholdt jeg. At jeg i Nødsfald skulde brænde dem, vidste jeg nok, men hvor jammerlig min Forfatning endogsaa var, kunde jeg dog ikke sige, at de vare i Fare. Da Tjeneren var borte, og jeg følte mig ganske alene og forladt, bandede jeg rigtignok Harlekin og Columbine saaledes, at Haarene maatte reise sig paa Hovedet af den, der havde hørt det; men Ingen forstod mine Eder, thi for at vise mig som en rigtig Adelsmand, bandede jeg paa Fransk midt i en Skov i Polen.

Forstbetjentens Familie bestod ikke af ret mange Mennesker, og Huset var næsten altid tomt. Jægeren selv, en ubehovlet Drukkenbolt med et Ansigt som en Hyæne, var sjelden hjemme; han laae bestandig paa Tog mod Kryb-

skytterne eller svirede i de nærmeste Landsbyer; med ham fulgte en ung, rødhaaret Jæger, der ikke var meget bedre end Forsteren. Konen var død for mange Aar siden, og hans Moder, den omtalte Meg Merrilies, bestyrede Huset. Den eneste Datter var opdraget hos en Møller i den lille By, som vi Aftenen for vare komne igjennem, hun skulde nu forskrives hjem, for at deeltage i min Pleie, som den gamle Kone den ene Gang efter den anden forsikkrede mig var meget byrdefuld. En gammel glasøiet Hest, en hæs Lænkehund og et Uhyre af en fed Favoritkat vare foruden mig de eneste levende Væsener i det hele Huus, naar Meg Merrilies gik bort for at passe Koerne eller samle Brænde. Jo, det var et Herreliv for en ung Kavalleer med mine Fordringer!

En Aften var jeg falden i Sovn strax efter at Meg Merrilies var gaaet ud for at malke, — thi sove var min eneste og kjæreste Beskæftigelse. Det var en varm Aften efter en qvalm Dag, den milde Luft strømmede ind igjennem Vinduet, som jeg havde overtalt Heren til at lade staae aabent, og den førte den deilige Skovlugt med sig, som fylder Lungerne med kraftigt Liv. Jeg

laae og dromte noget forvirret Tøi om en Fee, som kom ind til mig igjennem Vinduet, og om min Moder, som var reist efter mig for at pleie mig; men strax efter var det ikke meer min Moder, det var den tykbenede Columbine, og Directeuren for Liniedandserne stod ved Siden af hende med Tallerkenen i Haanden, og Pierrot gjorde lang Hals og slog Munden paa vid Væg, saa at hele Ansigtet forsvandt i et eneste uhyre Gab; Bajads havde taget min Tjeners Livree paa, og Harlekin havde trukket min Kjole oven paa sin brogede Dragt. Men ved enhver Bevægelse, de Andre gjorde, smertede mit Been mig. Endelig vaagnede jeg, og den hele Trup var forsvunden; men ved Foden af min Seng sad et ubekjendt Væsen og støttede Hovedet med Haanden og saae op i de store Vogetræer, som stode uden for Vinduerne. Jeg kunde kun see hendes Nakke, som næsten var skjult af sorte Lokker, der hang ned under det smagfulde Hovedtøi, som de polske Fruentimmer bære. Det var min Fee. Jeg vovede ikke at røre mig, af Angest for at Synet skulde forsvinde; thi det maatte jo være et Syn, saa luftigt, saa gjennemsigtigt, saa lidet jordisk var det. Da jeg endelig hørte Lænkehunden rasle

med sin Kjæde og Meg Merrilies slæbe med Toflerne, lukkede jeg Øinene, for ikke at see det forsvinde.

„Hvor er Du kommen ind?" spurgte den Gamle med den sædvanlige vredladne Stemme.

„Igjennem Vinduet, Bedstemoder," svarede Aanden, „jeg var træt og trængte til at hvile mig, jeg har gaaet den hele lange Vei. Er det den Fremmede, som er kommen til Skade?" Og nu hørte jeg Lyden af et Kys. Det gjøs uvilkaarligt i mig, jeg kneb Øinene tættere sammen, jeg blev saa varm som Ild. Men lige saa hurtig fornam jeg en kølende Viften, det var som om Noget blev trukket forbi mit Ansigt. Den unge Pige sagde: „De afskyelige Fluer! De maae ret pine ham. I have endnu lige saa mange Fluer som for et Aar siden."

„Luk Vinduet," svarede den Gamle. „Den Nar, han lod mig ingen Ro have for jeg havde faaet det smækket op. Saadan en Mossio veed ikke hvad han vil finde paa af lutter Lediggang."

„Den friske Luft er dog saa deilig, Bedstemoder. Vi ville sætte en Vegegreen ved Hovedgjerdet, saa plage Fluerne ham ikke saa meget." Et Øieblik efter stod den duftende Green ved

Siden af mig, jeg kunde ikke mærke den ringeste Bevægelse ved min Hovedpude, da hun stak den ned. Jeg tænkte paa den Voldsomhed, hvormed den Gamle daglig forbandt mit Been, og sukkede. Den unge Pige blev staaende, jeg kunde mærke, at hun bukkede sig ned over mig: det var en ganske egen Følelse, det foraarsagede mig, at vide hun var mig saa nær.

„Han sover," sagde hun. „Hvor han trækker sit Veir stærkt. Er han farlig syg, Bedstemoder? Han seer dog saa frisk ud."

„Han har brækket Benet, ikke Andet, det er ikke Stort at gjøre Væsen af. Men han er omskindet, naar man kun rører ved ham med en Finger, skaber han sig strax som om det gik paa Livet løs. Var det ikke for den Betaling, han har lovet, havde vi aldrig taget imod ham."

„Du har saa tidt sagt, at jeg skulde lære at kurere," sagde Pigen med sagte Stemme. „Troer Du ikke, at jeg ogsaa burde lære hvorledes man forbinder et Been — dersom det ikke er altfor svært, og Du vil lære mig det, lille Bedstemoder."

Det var mig ikke muligt længere at ligge stille. Jeg slog Øinene op og udstødte et dybt

Suk, men det var intet Smertesuk, det var mig en Salighed at sukke saaledes.

Den gamle Kone kom slæbende hen til min Seng, jeg saae hendes skidne, rynkede Ansigt, som de stride graae Haar gave et dyrisk Udtryk; hun støttede sig paa Krykkestokken, der var hendes tredie og bedste Been, med en Knokkelhaand, der saae ud som en Rovfugleklo, hun gloede paa mig med to graae, skjelende Øine — Gud, hvor hun var hæslig; jeg blev stiv og kold ved dette Syn, og vendte mig bort fra hende. Paa den venstre Side stod den unge Pige, smuk, rank, fyldig, frisk, sortøiet, blomstrende, — min Fee. Hun tog med de runde Fingre Vogegrenen tilside, der omskyggede mit Ansigt, og betragtede mig bekymret — jeg saae ind i hendes deilige, sorte Øine, ogsaa de forstenede mig, men jeg vendte mig ikke bort, jeg blev liggende og stirrede paa hende. Jeg havde Feber, Varme og Kulde paa eengang; imens min venstre Side brændte som Ild, frøs den høire til Is. — Hun hed Warla .... i disse fem Bogstaver var al jordisk Velklang indesluttet. —

Jeg sov ikke den hele Nat. Et tyndt Bræt skilte min Seng fra Warlas, som stod tæt op

til Væggen, jeg kunde høre hendes Aandedrag, jeg kunde følge den svulmende Bevægelse af hendes Bryst, som nu ikke meer var holdt i Tomme af det røde Snorebaand. Mit Blod foer igjennem Aarerne, jeg væltede mig frem og tilbage — og næste Morgen vare Skinnerne gledne af Foden, og otte Dages pinefulde Møie tilintetgjort.

Den gamle Kone forbandt mig. Ærgerlig over den spildte Umage snørte hun Skinnerne saa fast, at jeg ikke kunde bare mig for at skrige. Meg Merrilies blev vred, og kastede Benet fra sig med de Ord: „Gjør det da selv bedre!" Jeg bed Tænderne sammen af Smerte og saae bønligt til Warla. Uden at sige et Ord satte hun sig paa Kanten af Sengen, lagde min Fod i sit Skjød og løsnede Baandene. Allerede det blide Leie i hendes Skjød dulmede Smerterne, Warlas lette Haand foer umærkelig frem og tilbage, og Baandene vare atter befæstede, uden at jeg havde følt det. Den Gamle blev i Begyndelsen vred, og sagde arrig: „Nu skal man see, at Ægget vil lære Hønen," men da Warla sagde: „Alt hvad jeg veed har jeg jo lært af Dig, Bedstemoder; er det saaledes rigtigt?" — kunde hun ikke modstaae Lysten til at docere, og Warla var med

det samme udnævnt til hendes bestandige Ammanuensis. Jeg gjorde den stakkels Warla megen Uleilighed, thi nu lod jeg mig altid forbinde to Gange om Dagen.

Imod Slutningen af September kunde jeg endelig stotte paa Foden. Warla, som havde pleiet mig, forbundet mig, læst for mig om Dagen i Husets eneste „Æventyrbog", og talt med mig om Natten igjennem den tynde Brædevæg, naar jeg bankede paa Skillerummet og klagede over at jeg ikke kunde sove — den utrættelige Warla var endnu ikke ked af at opoffre sig. Jeg stottede mig paa hendes Arm, og vi vovede os uden for Huset, endogsaa tvert over Plainen til det store Bøgetræ, som jeg endnu seer for mine Øine, naar jeg tænker paa den lykkelige Tid. Det var et gammelt Træ med en uhyre Krone, Rødderne slyngede sig halv over Jorden, og dannede mosbegroede Bænke; det stod ved Siden af en lille Sandgrav, der efterhaanden næsten havde udhulet Grunden — nu maa det for længe siden være styrtet om. Derfra tog Huset sig bedst ud, naar Solen var ved at gaae ned og kastede en gylden Illusion over de fattige Ruder. I otte Uger havde jeg levet midt inde i den polske Skov,

uden at høre det Ringeste til den Verden, som var paa den anden Side af de mørke, skyggefulde Træer. Jeg forekom mig undertiden selv som en fortryllet Prinds, der var bleven forhexet af en elskelig Fee. Ikke det fjerneste Ønske opstod hos mig om at forlade Skoven — jeg vilde gjerne glemme Verden og al dens Pragt og al dens Ærgjerrighed, hvis den vilde glemme mig og lade mig have min Skov og Warla i Ro. Vi loe sammen og fortalte hinanden Æventyr, hun vidste de fleste og de bedste. Jeg støttede mig paa hendes Arm og laae ret tungt paa den, hun tog Huen af, fordi jeg bad hende derom, de sorte, krollede Lokker klædte hende langt bedre end den smukke Hue, og for at nøde hende til at gaae med det lange Haar kastede jeg Huen op i Grenene af vort Bøgetræ. Hvor havde vi siden ondt for at faae den ned igjen, da vi skulde gaae hjem og Warla var bange for at faae Skjænd af den vrantne Bedstemoder! Hvor mange Forsøg maatte vi ikke gjøre, hvor tidt maatte hun ikke hoppe i Veiret for at slaae den ned med min Stok — hvergang var det forgjæves, i Springet faldt de blode Lokker ned over hendes Øine, og hun slog iblinde, ligesom man gjør i

den italienske Fastelavnsleg, naar man med tilbundne Øine slaaer efter en Krukke, som enten er fyldt med Confekt eller med Sand. — Der er en Tillokkelse og en Ynde ved saadanne Børnelege naar man er forelsket, som al Livets Alvor siden ikke kan erstatte.

Ja, jeg var forelsket i Warla, det tilstod jeg mig snart selv; men jeg var lige saa snart enig med mig selv om den Plan, jeg vilde følge for min Fremtid. Jeg var uafhængig, et lille Gods tæt ved den østerrigske Grændse var min personlige Eiendom, derhen vilde jeg drage med min unge Hustru, vi vilde leve et idyllisk Liv i landlig Lykkalighed, tilbedede af vore Undergivne, som vi gjorde lykkelige, og i endnu høiere Grad tilbedende hinanden. Mine Forældres Samtykke ængstede mig ikke synderlig, min Uafhængighed maatte, naar det kom til Stykket, medføre det tvungent eller frivilligt. Min Fader var meget ærgjerrig, men hans Planer kunde gaae over paa min yngre Broder; jeg vilde være tilfreds med en forglemt Krog af Jorden, naar Warla deelte den med mig. Paa hendes Gjenkjærlighed tvivlede jeg ikke mere, hun var i den sidste Tid bleven stille og eftertænksom, hun gik ofte alene

ind i Skoven og var borte i flere Timer, og disse Timer forekom mig aldrig lange, thi ogsaa jeg behovede Ensomhed, for at kunne tænke paa Warla, uforstyrret af Warla selv.

En Dag havde vi siddet længe under Vogetræet og sladdret sammen, Warla havde fortalt mig om sin Barndom, da hendes Moder endnu levede; jeg havde beskrevet hende den smukke Natur i mit Hjem. Solen brændte temmelig varmt, jeg hældede mig tilbage til Stammen og lukkede Øinene, for ret at lade den kjære Efteraarssol beskinne mig. Vi havde gaaet en lang Tour om Morgenen, jeg var endnu temmelig mat, og Søvnen trykkede mine Øine fastere til, uden at jeg mærkede det. Da jeg vaagnede, var Warla forsvunden, jeg saae paa mit Uhr at jeg havde sovet temmelig længe. Jeg var egentlig misfornøiet med mig selv derover, ikke desto mindre skjændte jeg paa Warla, da hun kom tilbage, fordi hun havde forladt mig. „Du bryder Dig ikke mere om mig, nu mener Du, at jeg kan skjøtte mig selv, Du er ked af at være hos mig — jeg har ogsaa plaget Dig længe nok, det tilstaaer jeg, men derfor er det alligevel tungt at blive glemt."

Nu først saae jeg, at Warla stod med nedboiet Hoved, og at hun havde grædt; der hang endnu en Taare i hendes Øie. „Du har grædt, Warla? Er Du syg, hvad feiler Dig? Er der nogen Sorg, som trykker Dig, og som Du ikke vil betroe mig?"

„Jeg har ikke glemt Dem," sagde Warla, „jeg har næsten hele Tiden tænkt paa Dem. Men jeg har ikke grædt," tilføiede hun, og idet hun vilde benægte det, trængte en ny Taare sig frem i Øiet.

Jeg havde reist mig og stod ved Siden af hende. „Warla," sagde jeg og lagde min Haand om hendes Liv, „betro mig, hvorfor Du er bedrøvet. Jeg kunde ikke være bedrøvet uden at betroe Dig det — jeg er kun bedrøvet, naar Du forlader mig. Er jeg ikke din Broder — din Ven? — Hvor Du er smuk, Warla. Hvor Du ligner min Søster." Og paa denne falske Regning trykkede jeg hende op til mig og kyssede hende paa Skulderen. Det var ikke sandt, men det faldt mig ikke ind i dette Øieblik, Warla lignede slet ikke min Søster, og var meget smukkere. Det var første Gang, jeg havde tilladt mig en saadan Frihed.

Warla snoede sig ud af mine Arme, og jagede efter en Sommerfugl. Fra den dybeste Bedrovelse kunde hun ofte pludselig gaae over til en overgiven Lystighed, da loe hun uden Ophør, og gjorde tusinde Narrestreger, og Glædestaarerne kunde lobe hende ned ad Kinderne, som neppe vare torre af de Taarer, Tungsindigheden havde afpresset hende.

Jeg kunde ikke sove om Natten, det forekom mig, at Warla laae og græd stille. Jeg bankede paa Væggen, men det varede længe inden hun vilde svare mig, omsider skeete det, men med en ynkelig Stemme. Jeg blev ganske vemodig derved. „Betro mig nu, hvad Du er bedrovet for, lille Warla, nu kan vi tale uforstyrret sammen."

„Jeg vil ikke tale, jeg vil sove. Hvorfor vækker De mig ogsaa?"

„Det er ikke sandt, Warla, Du sov ikke, Du ligger og græder. Troer Du, at jeg kan sove, naar Du er bedrovet? Dersom jeg nu var inde hos Dig, vilde jeg kysse de Taarer bort af dine smukke Øine."

Warla taug, maaskee hun var lige saa forundret som jeg over denne dristige Tale.

„Nu græder Du igjen, Warla. Er Du syg? Jeg vil staae op og kalde paa din Bedstemoder. Jeg vil komme ind til Dig."

„Nei, for Guds Skyld ikke, jeg er ikke syg, jeg feiler ikke det Ringeste — Jeg er kun saa umaadelig angest."

„Angest? Hvorfor? Hvem skulde gjøre Dig Noget?"

„Ak, jeg veed det ikke, men jeg kan ikke gjøre ved det."

„Du er en Nar, Warla; hvor kan Du være angest saa nær ved mig? Jeg skal nok forsvare Dig, stol Du kun paa mig."

„Det gjør jeg ogsaa, ellers troer jeg at jeg maatte dee af Angest hver evige Nat. Det er ligesom det skulde qvæle mig. Men jeg sætter alt mit Haab til Dem."

Det er i Sandhed ingen ubehagelig Følelse for en Elsker, at høre hvor meget hans Elskede stoler paa hans mandige Beskyttelse.

„Naar jeg blot kunde falde i Sovn," sagde hun.

„Jeg vil ikke forstyrre Dig, Warla, læg Dig kun til Ro. Men for at Du kan være ganske tryg, vil jeg af og til banke sagte paa Væggen, saa veed Du, at jeg vaager for Dig."

„De er saa god, saa kjærlig imod mig," sagde Warla.

„Søde Warla, hvor tidt har Du ikke vaaget over mig, da jeg var syg? Sov nu trygt, nu vaager jeg over Dig igjen — Og drøm om mig, Warla, lov mig det. Vil Du?"

„Det gjør jeg saa tidt om Natten, uden at De har bedet mig om det," sagde Warla. Jeg bøiede mig om til Væggen og trykkede et Kys paa de kalkede Bræder. Hele Natten laae jeg som en tro Skildvagt, og knipsede af og til sagte paa Væggen. Det var en lykkelig Nat.

Den næste Morgen kom min gamle Tjener tilbage. Min Fader havde været meget forskrækket ved at høre mit Uheld; han vilde strax have sendt ham tilbage for at trøste mig, men han var selv bleven syg, og det havde foranlediget det lange Ophold. Jeg skulde snarest muligt fortsætte Reisen og aflevere Brevene, det var nu vigtigere end nogensinde, at de kom hurtig til deres Bestemmelse. Vognen var istand, og dersom jeg var af samme Mening, kunde vi allerede næste Dag tiltræde vor Reise. Hvorledes dette satte mig i Bevægelse, kan jeg ikke beskrive.

Jeg betænkte mig naturligviis intet Øieblik paa at udføre min Faders Ærinde, men derefter vilde jeg vende tilbage til Skoven og afhente Warla, for at føre hende til min Borg. Endnu idag vilde jeg tale med hende. Hun elskede mig, det kunde jeg sætte sammen af mange Ord og Bevægelser og af de tusinde talende Smaating, der raabe langt høiere til vort Hjerte, end noget Ord er istand til. Tjeneren blev sendt tilbage til den nærmeste By for at bestille Heste, han skulde holde Alt færdigt til den følgende Morgen. Derpaa begyndte jeg paa et Brev til min Fader, som med sønlig Ærbødighed skulde forberede ham paa min uigjenkaldelige Beslutning, at føre Skovens Nymphe med tilbage i hans faderlige Arme. Jeg var lykkelig ved denne Beskjæftigelse.

Om Formiddagen tog jeg Warlas Arm og trak hende med mig ind i Skoven. Vi gik længe tause ved Siden af hinanden. Hun havde taget Huen af, som jeg havde vænnet hende til, og bar den i Haanden. Jeg vilde aabne mit Hjerte for hende, men jeg havde ikke Mod dertil, thi sand Kjærlighed gjør frygtsom, og det var min første Kjærlighed. Vi fordybede os i Skoven, uden at mærke, at Skyerne trak sammen over vore

Hoveder. Endelig begyndte det at regne, vi ilede hjemad, men endnu havde Ingen af os sagt et Ord. Jeg standsede under et Træ, hvor jeg vilde lade Bygen gaae over, og saae nu først, at Warla hele Tiden havde Huen i Haanden; jeg tog den fra hende og sagde: „Kom, Warla, lad mig pynte Dig. Dit smukke Haar bliver vaadt. Jeg vil hellere see Dig med Huen paa, end unde Regndraaberne den Fryd at kysse Dine Lokker." Jeg stillede mig foran hende og satte Huen paa hendes Hoved, strøg Haaret fra hendes Pande, bandt Hagesløifen, og løste den atter op igjen, for at begynde forfra og sætte den lidt mere til Venstre. Warla loe. Min Gud, hvor var hun smuk! De deilige, sorte Øine saae saa kjærligt til mig; hun havde lagt den ene Haand paa min Skulder, med den anden legede hun med de nedhængende Blade paa en Vogegreen. Hun havde taget sit lille Forklæde af, for at tage det om Halsen for Regnen, jeg trak i det, for at faae det til at falde af, hun truede ad mig med Fingeren, endelig faldt det og tog det lille Silketørklæde med, som var gledet uden for Snorebaandet. Warla rødmede som en Rose — ja, som en Rose, jeg siger det og gjentager

det, uagtet denne Lignelse er bleven saa skjændig misbrugt. Hun slap Grenen og lagde begge Hænder foldede om Halsen for at bedække den, idet hun med en Blanding af Spog og Uvillie sagde: „Naa da!“ — Jeg kan ikke beskrive, hvor nydelig disse to Ord klædte hende. Jeg tog hende i mine Arme, bad hende om Tilgivelse og trykkede et langt Kys paa hendes Læber. Det var det første — og eneste. Warla kjendte ikke til Koketteri, hun gjengjeldte mit Kys, og idet hun rødmende tog Forklædet og kastede det om Halsen, sagde hun: „Jeg var jo ikke vred paa Dem — jeg holder altfor meget af Dem.“ — Jeg troede, at jeg skulde forgaae i Salighed.

Vi gik tause hjemad, jeg holdt hende endnu bestandig omslynget med min Arm. Da jeg saae det fredelige Huus, Warlas rolige Hjem, greb Tanken om Skilsmissen mig med en frygtelig Kraft. Jeg udbrød: „Og dette Huus skal jeg allerede nu forlade!“ Warla blev forskrækket over mit Udraab, men da jeg havde sagt hende, at jeg allerede skulde reise næste Morgen, blev hun fortvivlet, hun græd og gjentog, den ene Gang efter den anden, at hun var ulykkelig. Saa egoistisk er Manden, at disse Taarer mere glæ-

dede end bedrøvede mig. Vi ere forfængelige Skabninger! —

Warla lod sig ikke stille tilfreds, hun hørte neppe de kjærlige Navne, jeg gav hende. Omsider rev hun sig los fra den Omfavnelse, hun ligesom havde taalt i Bedøvelse, og sagde: „Jeg maa tale med Dem før De reiser. Jeg maa, men alene. Nu ikke, nu er det mig umuligt, nu er jeg altfor ulykkelig; men iaften naar Solen gaaer ned — naar den sidste Gang gaaer ned over mit Hjem, imens De er her, vil De saa komme ved det store Bøgetræ der inde i Skoven, hvor jeg tabte mit Forklæde idag, der kan vi tale uforstyrret sammen — jeg har en Bøn til Dem. Lad mig nu være alene."

Der var Noget saa Bestemt, saa Ophøiet hendes hele Udtryk i dette Øieblik; det var ikke meer det spøgende Barn, det var den unge Pige, som kæmpede med sin Kjærlighed, og som vidste hvad hun kæmpede med. Jeg kyssede hendes Haand og slap hende. Hun gik langsomt tilbage i Skoven. Jeg saae efter hende, indtil hun hun var forsvunden imellem de tætte Stammer; da gik jeg ind i Huset, fuldendte Brevet til min Fader, talede med den gamle Bedstemoder om

min pludselige Reise og om snart at komme igjen, — og var lykkelig.

Om Aftenen var jeg den Første ved Træet. Solen var endnu langt fra at gaae ned, men min Utaalmodighed tillod mig ikke at blive hjemme. Det kjære Træ, som havde været det stumme Vidne til Kjærlighedens første Kys! Med min Kniv skar jeg vore Navne ind i Barken, og da Solen endnu ikke ganske var gaaet ned, forbedrede jeg Trækkene og skar et Hjerte uden om, der indfattede dem begge. Da det var fuldendt, gik Solen ned, dens sidste Straaler faldt paa den gamle Bøgestamme og gave de friske Træk et Afskedskys, derpaa forsvandt den bag Skoven. Men fra den modsatte Side stod min Sol op, thi Warla kom mig langsomt imøde. Jeg trak Torklædet fra hendes forgrædte Øine, og viste hende hvad jeg havde gjort. „De er saa god, saa naadig imod mig," sagde Warla hulkende.

„Fy, Warla, naadig er et hæsligt Ord, det maa Du aldrig bruge. Men hvorfor græder Du? Det klæder Dig saa smukt at lee. Lee engang, Warla, ellers gjør Du mig ganske bedrøvet. Er Du allerede angest, tøsede Pige, fordi Solen gaaer ned, det er jo endnu ganske

lyst. For var Du aldrig bange for at gaae i Mørke; kan Du huske hvor tidt vi to har siddet under Vogetræet, indtil det var saa mørkt, at vi ikke kunde see tre Skridt fra os. Dengang var Du ikke saa angest."

„Ja, dengang," svarede Warla. „Men nu, nu da De skal reise, nu er det en anden Sag."

„Dersom Du bliver ved at græde, Pige, saa kysser jeg Dig virkelig Kinderne tørre, som jeg truede med inat. Kan Du huske inat? — Du kan ikke troe, hvor jeg elsker den tynde Væg. — Men hvad er det, Du vil bede mig om, Warla? Du bede! Jeg har ogsaa Noget at bede Dig om, søde Warla — Du maa ikke sige Nei til mig, men først skal Du unde mig den Glæde at sige Ja til Dig."

„O, Gud, naar jeg turde haabe det," sagde Warla, og hendes Taarer flode endnu stærkere.

Jeg slog min Arm om hendes Liv og trykkede hende til mig. Vi sadde ved Foden af Vogetræet, som bar vore Navne. Warla lænede Hovedet til mit Bryst. Jeg løste hendes Hagesløife, tog Huen af hende, og slog det lange sorte Haar ud over hendes Ansigt, saa at det

skjulede det, ligesom et Slør. Den yderste Spidse af de silkeblode Lokker trykkede jeg til mine Læber. Da jeg saaledes havde tildækket hende, sagde jeg: „Tal nu, Warla, nu kan hverken jeg eller Aftenstjernen see hvor stærkt Du rødmer ved at tilstaae mig din Kjærlighed.“

„O Gud, De veed det allerede,“ udbrød Warla overrasket. „Og De er ikke vred? — Hvor De er god og naa... og kjærlig imod mig. Nu tør jeg nok tale.“ Hun tog min Haand, trykkede den og holdt den inden i sin.

Og hun talede. Det varede længe, inden jeg ret forstod hvad hun meente, men hvad jeg dengang først seent kunde fatte, lader sig nu fortælle med faa Ord.

Warla elskede — men ikke mig. Hun elskede en ung Kunstner, og han elskede hende igjen; Faderen vilde gifte hende med sin fordrukne, rødhaarede Jæger, Regjeringen vilde gjøre Elskeren til Soldat, uagtet han var Kunstner. Det var Indledningen til Romanen. Den eneste Udvei, de havde, var Flugt. Men det var umuligt at komme over Grændsen uden Pas; bleve de grebne, vare de begge ulykkelige. Jeg reiste over Grændsen, i min Vogn vilde de være sikkre, jeg kunde

altsaa forene dem og skabe dem en lykkelig Fremtid. I Preussen var der ikke mere nogen Fare for dem, og en duelig Kunstner kunde tjene sit Brod overalt. Det var Oplosningen paa Romanen. Jeg horte den i en Bedovelse, som næsten grændsede til Apathi. Jo længere Warla talede, jo mere veltalende blev hun, og jo mere livlos blev jeg. Da hun horte op at tale, havde jeg taget min Arm tilbage og reiste mig op. Jeg lovede Alt, hvad hun forlangte, derpaa forlod hun mig for at træffe sin Elsker, som ventede hende i Skoven. Der havde hun modt ham hver Dag — og jeg Daare havde bildt mig ind, at hun søgte Ensomhed for at tænke paa mig. —

Da jeg var ene, greb jeg Kniven for at tilintetgjore vore Navne, men jeg havde ikke Kraft dertil, og mit var det eneste, som blev udslettet. Endnu den Dag idag staaer Warlas Navn paa en gammel Bog midt inde i en Skov ved den polske Grændse; men det er kun omgivet med et halvt Hjerte, — den anden Halvdeel er borte. —

Det var en fortvivlet Nat. Warla sneg sig paa Hosesokker om i sit lille Kammer og beredte sig til Flugten. Jeg væltede mig utaalmo-

dig paa den Seng, der havde skjenket mig saa mange lykkelige Nætter, men jeg kunde ikke sove. Hun hørte mig, bankede paa Væggen og sagde: „Jeg sover ikke."

„Jeg ikke heller."

„Jeg er saa glad, men tillige saa angest."

„Jeg har Tandpine," sagde jeg; „nu vil jeg forsøge, om jeg kan sove. God Nat, Warla."

„God Nat. — Glem ikke imorgen — ved Korsveien."

Lidt efter sagde hun, ligesom for at rette en Forglemmelse: „God Nat. God Bedring med Tandpinen. Jeg skal bede for Dem, inden jeg falder i Søvn." — Jeg troer, jeg græd den hele Nat igjennem. Da Solen stod op, havde jeg endnu ikke lukket et Øie. —

Tidlig næste Morgen kom min Tjener med Vognen. Jeg betalte den gamle Bedstemoder rundeligt, baade for hendes Pleie, og for det Barn, jeg berøvede hende. Meg Merrilies brummede over at Warla var gaaet saa tidlig ud, da hun dog vidste, der var Uleilighed i Huset. Jeg kastede mig i Vognen, trak Gardinerne til og kjørte bort; jeg vilde ikke see den Skov, som vi kjørte igjennem, men jeg kunde ikke lukke

mine Øren for Lænkehundens hæse Gjøen, som fulgte mig et langt Stykke paa Veien.

Ved Korsveien holdt jeg efter Aftale. Warla lagde en stor Bylt ind ved Siden af mig paa Vagsædet, og steg selv ind tilligemed sin Elsker. Mine Folk gjorde store Øine. Jeg med, thi ved første Øiekast gjenkjendte jeg min adrette Harlekin fra hiin Aften, der havde gjort mig saa ulykkelig. Det var altsaa den Kunst, han reiste paa. — De sadde lige over for mig paa Forsædet og holdt hinanden i Haanden. Gardinerne vare nedtrukne. Jeg svøbte mig ind i min Kappe, saa jeg hverken kunde høre eller see, og foregav, at jeg havde Tandpine. Omsider faldt jeg i Søvn af Sorg og Udmattelse.

Jeg vaagnede ved et Stød i Siden. Pakken, som laae paa Sædet hos mig, havde løsnet sig, Harlekins sorte Halvmaske grinede til mig med de hule Øine, den spidse graae Hat laae ved Siden af Warlas lille lyserøde Silketørklæde, som jeg saa tidt havde seet om hendes Hals, den brogede Kludedragt var svøbt ind i det Forklæde, hun havde tabt, da jeg gav hende det første og det sidste Kys. Den forsølvede Brik stak frem af dette Virvar og puffede mig imper-

tinent i Siden, som om den vilde hovere af den Seier, dens brogede Herre havde vundet over min Kjærlighed. Lige over for mig sadde de to Elskende, de vare ogsaa faldne i Søvn; Kunstneren havde slaaet sin Arm om Warlas Liv, hun hvilte sit Hoved op til hans Bryst. Sagte løsnede jeg Sloifen, for endnu engang at see hendes lange sorte Haar, men i det samme betænkte jeg mig igjen, stødte Vinduet op og raabte høit til Postillonen, at han skulde holde. Min Tjener blev noget forundret, da jeg befalede ham at bytte Plads med mig og selv satte mig i hans Sted paa Bukken; Postillonen troede, at jeg var gal, thi det regnede temmelig stærkt. Men mange af de Draaber, som han maaskee tog for Regn, vare Taarer. Vi kjørte alt hvad Remmer og Tøi kunde holde, og kom lykkelig over Grændsen. En stor Herres Vogn blev dengang aldrig undersøgt, og jeg var endnu bestandig le grand Seigneur, uagtet jeg sad paa Bukken, og en Nar havde taget min Kjæreste fra mig. I en lille By paa Landeveien til Berlin satte jeg de Flygtende af, og endte som en sand Romanhelt: jeg gav dem min Velsignelse og næsten alle de rede Penge, jeg havde hos mig. Warla vilde kysse

mig paa Haanden, men jeg var saa naadig ikke at tillade det; Harlekin gjorde en Compliment, som mindede mig om hans Kunst. Jeg sad igjen inden i min egen Vogn, og Tjeneren uden paa; Warla tog Pakken under Armen, Harlekin lukkede Karreetdoren, og jeg rullede igjennem Berlin som Coureer med et tomt Hjerte og et Læderbelte med Depecher om Livet — dengang gjeldte min Reise intet Mindre end en Krone, som jeg gjerne havde villet opoffre for at rivalisere med en privilegeret Harlekin." —

Froken Monsigne blinkede med Øinene og pillede paa sit Livbaand. Den gamle Greve saae hen for sig og taug nogle Øieblik. Han nippede atter til Sukkervandet og sagde: „Det gaaer ikke altid som der staaer i Romancen: On revient toujours à ses premières amours. Adskillige Aar efter kom jeg igjennem en By i det sachsiske Schweiz, hvor jeg blev opholdt ved et Tilfælde. I samme Vertshuus, hvor jeg boede, var en forarmet Skuespillertrup. Dør om Dør med mig bankede Manden sin Kone, og Børnene skrege. Jeg mødte hende siden paa Trappen, hun kjendte mig strax igjen, — det var Warla; men ikke den svageste Rost fra fordums Dage gjenlød

i mit Bryst, det var aldeles tomt. Hun havde forandret sig meget, men hun havde ogsaa to forsultne Børn og fik daglig Prygl af sin Mand, fordi hun ikke kunde lære at dandse paa Linie; det ældste Barn hed Alexander efter mig. Harlekin havde igjen forenet sig med sit gamle Selskab, og Warla var skinsyg paa den tykke Columbine, der havde et Par Been som to Ottinger. Og Warla havde de nydeligste Been og smaa bitte Fødder! — Hun meente at det gik saaledes, naar man giftede sig under sin Stand, og at en Harlekin dog havde været et meget daarligt Parti for en Forsterdatter. Jeg gav hende Penge — og flere Penge — og endnu en Dukat til den lille Alexander — og reiste bort. Men jeg var nu kommen saa vidt, at jeg havde uddraget den samme Moral af mit Liv, som Warla af sit, og Moralen, mine Damer, er den: Mesalliancer duer ikke." —

„For Guds Skyld, ingen Moral, om jeg tør bede," udbrød Marschalinden; „Moral er istand til at fordærve den bedste Historie."

„Om Forladelse," svarede Lublinsky, „det er saa *min* Maade. Jeg fortalte egentlig Deres Datter Historien, og det er til hende, jeg ligele-

des dedicerer Moralen. Den uerfarne Ungdom har godt af lidt Moral, den hører med til dens Illusioner. Siden bliver man hævet over Illusionerne som over Moralen — Dem, min naadige Marschalinde, fordrister jeg mig derfor ikke til at opvarte dermed."

Grevinde Corsel loe. Ditmar loe ikke, ham kom Moralen heller ikke tilpas, skjondt af en anden Grund. Froken Monsigne sagde: „Den stakkels, stakkels Warla, hvor jeg beklager hende!"

„Og for mig har De ikke en Taare, min Froken?" sagde Lublinsky. „Det er den bedragne Kjærligheds Skjebne i denne Verden," vedblev han, da hun loe af den pathetiske Tone, hvormed han gjorde dette Spørgsmaal. „Mesalliancer opvække Medlidenhed, men skuffet Kjærlighed derimod kun Spot. Og dog forekommer det mig, at hiin Hertuginde af Orleans var mere at beklage paa hendes Hjertes end paa hendes Rangs Vegne, da Grev Lauzun slængte sig i hendes Sopha lige saa tilsolet som han kom hjem fra Jagten, og raabte: „Louise af Orleans, træk mig mine Støvler af!" — Men skuffet Kjærlighed er

altid Følgen af Mesalliance; det er den aandelige Mesalliance, og den er af alle den værste."

Ditmar betragtede Grevinden, som stod ved et Bord og skrællede Appelsiner. Den argantiske Lampe kastede sit fulde Lys paa hendes marmorhvide Hud, og det morkeblaae Silkegardin, i Baggrunden af Værelset, hævede hendes smukke Profil endnu meer. — Disse tre Skridt, som nu ere imellem os, tænkte han, de ere en evig uoverstigelig Muur. Jeg tilbeder hende, hun gjetter maaskee mine Følelser — hun tilgiver mig maaskee i sit Hjerte at jeg tor elske hende, — men de uoverstigelige tre Skridt blive altid imellem os. — Mesalliance! — Inconvenable! — Jeg udvider min Ordsamling paa mit Livs Bekostning — Ingen veed, hvad det har kostet mig at lære Betydningen af disse to Ord, som hvert kun indeholder fem smaa Stavelser. Men hver af disse fem Stavelser er næsten istand til at rove mig mine fem Sandser. — Han sukkede dybt.

Grevinden saae i Veiret og sagde halv sagte: „Min Gud, hvilket dybt Suk, og hvilken mork Mine! — Hvad fattes Dem?"

Ditmar lænede sig til Stoleryggen og bøiede sig over imod hende. I dette Øieblik var han

ikke mere Herre over sig selv. Hvorfor gjorde hun ham ogsaa dette Spørgsmaal netop i dette Øieblik? — Han fæstede sine Øine paa hendes og sagde: „Veed De det da ikke?"

Grevinden blev endnu blegere, men pludselig foer en stærk Rødme over hendes Ansigt. Hun bøiede sig ned over Appelsinerne, og sagde næsten hvisken de: „Jo — jeg veed det. — Men dersom De ikke vil bedrøve mig, saa maa De heller ikke være bedrøvet. Veed De da ikke...." Hun afbrød pludselig sig selv; hendes Hænder rystede. Ogsaa Ditmar var i en Bevægelse, som paabød ham Taushed. Da Lublinsky i det samme talede til ham, greb han Glasset med Grevens Sukkervand og drak det ud, for at affectere en Hoste, der kunde undskylde, at han havde overhørt, hvad der blev sagt.

Det var allerede silde. Marschalinden var bleven søvnig, hun lod sin Vogn kjøre frem, og i Afskedens Tummel speidede Ditmar forgjeves efter et eneste Blik, der kunde fortolke den afbrudte Sætning. Det var omsonst. Grevinden var atter i den sædvanlige formelle Tone, og hun tog Afsked med Ditmar, som om der ikke var verlet et Ord imellem dem.

Men den afbrudte Sætning piinte Ditmar uophørlig. Den satte de andre Ord aldeles i Skygge, og uden denne afbrudte Slutning vilde disse Ord dog have været tilstrækkelige, til at gjøre ham afsindig af Glæde. „Veed De da ikke....?" — Hvilket? — At jeg elsker Dem igjen — At jeg er Grevinde — At Mesalliancer ikke due, det var jo Moralen af denne Aften — Eller: at jeg er hævet over Fordomme? — O, min Gud, jeg vilde give mit Liv til at denne Sætning var bleven fuldført — kun denne eneste Sætning, enten til Liv eller Død; men at tvivle — det er ikke til at udholde. —

Madam Schiott sad endnu oppe, for at sige ham, at der havde været en Tjener fra Grev Tesch, for at bede ham komme til Hans Excellence — men strax. Ditmar blev betaget af en ængstelig Anelse, han frygtede for at den gamle Mand var bleven syg. Klokken var næsten To. Han ilede ud til Greven. Der holdt en Reisevogn i Porten.

Grev Tesch gik op og ned ad Gulvet og ventede ham med Utaalmodighed. Han kaldte ham en Natteswærmer og en Sviregast, som gik i Seng, naar andre Folk stode op; den gamle

Mand gned Hænderne og var i usædvanlig godt Humeur. „Er De reisefærdig?“ spurgte han.

„Reisefærdig?“ gientog Ditmar forskrækket.

„En Diplomat maa altid være reisefærdig. Inden eet Qvarteer er De paa Veien til Wien. Dette Brev giver De til Fyrst Metternich, men i hans egne Hænder. Her er Deres Pas. Intet Menneske maa vide hvor De bliver af, det hedder i Deres Logis, at De er taget paa Landet; der hænger en Reisepels, her er Penge og Creditiver, Klæder behøver De ikke at tage med, De kan forsyne Dem underveis. Det gjelder om at vinde tolv Timers Forspring, min Ven. Lykkelig Reise.“

Ditmar stod som om han var falden ned fra Maanen. „Reise, Deres Excellence,“ gientog han, „til Wien? Og nu, øieblikkelig?“

„Lige i dette hellige Moment, min kjære Ven. De gaaer som Courcer, og en Courcer, veed De nok, har ikke Tid til at passiare.“

„Men for Guds Skyld....“

„Men for Guds Skyld, gjør mig ingen Indvendinger, men reis,“ afbrød Greven ham med Heftighed. Derpaa tilføiede han formildende: „Lad mig med to Ord sætte Dem ind i det Hele,

og reis saa med Gud. Den velsignede, snaksomme Pariser, den Cantal, har forsnabliseret sig iaften ved Soupeen, den længe gjemte Hemmelighed plapprede han ud, og nu gaaer den til Wien tolv Timer forend Corsel sender sin Courcer afsted. Det var en lykkelig Soupee, jeg har længe luret paa en saadan Leilighed." — Og i sin Glæde gjorde Greven sig skyldig i den samme Feil, som Marquien havde begaaet.

„Men, Deres Excellence, jeg er Dansk. Jeg forlanger Deres Æresord paa at jeg ikke begaaer noget Forræderi imod mit Fædreland ved at udrette Deres Ærinde — Deres Æresord som Grev Tesch, men ikke som Diplomat." Han var selv ganske stolt af denne Distinction.

Greven betragtede ham venlig, lagde Haanden paa hans Skulder og sagde: „De er en brav ung Mand, Ditmar. Jeg giver Dem mit Æresord paa, at dette Brev kun angaaer Frankrig og et Land, som ikke er Danmark."

Ditmar dvælede et Øieblik, derpaa sagde han med nedslagne Øine: „Deres Excellence vil tilgive mig, Frankrig er Grevinde Corsels Fædreland. Jeg ønsker heller ikke ... Det er maaskee at misbruge Deres Overbærelse, men..."

„Ah, saaledes! Ja saa! Ei ei! — Men ogsaa derfor kan jeg berolige Dem. Grevinde Corsel! Men jeg maa have været blind. Ja saa!"

Ditmar var i den dodeligste Forlegenhed. Greven sagde: „Det bliver derved, De maa forsvinde. Intet Menneske maa vide, at jeg har sendt en Courcer bort. Men man flyver hurtig til Wien og tilbage i vore Dage, og det vil være mig meget kjært at see Dem snart igjen. Vil De love mig at De vil skynde Dem?"

Ditmar smilte forlegen, den gamle Greve loe. „Jeg giver Dem ingen Regler med, hvorledes De skal passe paa Depecherne," vedblev han. „De har kun altfor tidt hort, hvorledes man skal bære sig ad for at miste dem. Gjor altsaa det Modsatte af hvad disse evig berommelige Mænd have gjort. Reis nu, Vor Herre være med Dem, og kom lykkelig tilbage. Deres Rygte kan De trygt overlade til mig i Deres Fraværelse, — i det mindste skal Frankrig ikke tænke ilde om Dem for Deres Flugt, det lover jeg Dem."

Ditmar greb taknemmelig hans Haand. Ministeren trykkede ham Depecherne i Haanden, hjalp

ham selv Reisepelsen paa og knappede den sammen i Halsen. Derpaa fulgte han ham ud af Døren og sagde høit paa Trappen: „Lykkelig Reise, og god Fornøielse paa Landet. Lad mig see, at De gjør gode Skud, hvis De kommer paa Jagt, og bliv saa længe borte som De morer Dem.“ — Vognen rullede ud af Porten, og Ditmar var allerede paa Veien til Wien. Klokken var halv Tre. Gaderne vare endnu tomme, han tog sit Pas og Depecherne frem og læste Titlerne; Brevet var til „Hans høifyrstelige Durchlauchtighed Clemens Wenzel Nepomuk Lothar, Fyrste af Metternich-Winneberg-Ochsenhausen, Hertug af Portella, keiserlig kongelig østerrigsk virkelig Geheimeraad og Minister for det udenlandske Departement, o. s. v. o. s. v., Ridder af“ — alle mulige store Ordener, kort sagt, det var et heelt Menageri; der var Ørne, Elephanter, Løn og Duer deriblandt. Paa Passet stod: „Kjøbmand Hans Smidt fra Kjøbenhavn“. Disse to Titler, der vare saa himmelvidt forskjellige, gav ham Anledning til mangfoldige Betragtninger, der for et Øieblik bragte ham til at glemme den Sætning, som han efterlod uopløst i Kjøbenhavn. — —

To Maaneder forlob, og det var først i Slutningen af Juni, at Ditmar henimod Aften steg i Land paa Toldboden. Dennegang havde han ikke tænkt paa at skjenke sine Medreisende nogen Opmærksomhed, og han havde neppe talet ti Ord efterat han forlod Kiel. Hans Tanker vare uophørlig deelte mellem Erindringen om den forrige Reise, han for næsten et Aar siden gjorde med Caledonia, og Forventningen om den endelige Slutning paa den uopløselige Sætning, som en dunkel Anelse sagde ham aldrig vilde blive fuldendt. I disse to evig lange Maaneder havde han været aldeles uden Efterretning fra sit Hjem. Han ilede strax til Grev Tesch, for at aflevere sine Depecher, men Greven var ude, han ventedes først silde hjem; Kammertjeneren meente, at han var paa Landet hos Marschal Monsigne. Det forekom Ditmar i dette Øieblik saare naturligt at lade sin Hest sadle og opsøge Greven; han vidste, at denne Jilfærdighed vilde glæde den gamle ivrige Diplomat. Medens Staldkarlen sadlede Hesten, udspurgte Ditmar Tjeneren, og erfoer snart de vigtigste diplomatiske Nyheder. Næsten alle Ministre vare bortreiste. Marschal Monsigne var i Paris, den russiske og den engelske Mini-

ster vare ligeledes borte; Marschalinden havde, i Forening med Grev Corsels Familie, leiet et Landsted ude paa Strandveien, hvor de tilbragte Sommeren; Marquis Cantal var reist til Stockholm, Prinds Poppi laae i Ordrup; Den spanske Legationssecretair, Herr Voleno, var bleven forlovet, og man sagde, at Grevinde Corsel skulde have Bryllup til Efteraaret med den rige Baron Rosen, som kom der i Huset hver evige Dag. Ved den sidste Efterretning foer Ditmar i Veiret, som om en Slange havde stukket ham, han kastede sig i Sadlen og jog ud af Porten, for at undgaae at høre mere. I den Bedovelse, som havde bemægtiget sig ham, gav han Hesten Tøilen, og den bar ham den lige Vei ud ad Strandveien. Men da han nærmede sig Landstedet, sagtnede han sit Ridt. Han kom atter til Besindelse, og lige saa naturligt det for var forekommet ham at opsøge Grev Tesch, lige saa urimeligt forekom det ham nu ved nærmere Overlæg. Han gav Dyret atter Tøilen og floi forbi, uden at see til den Side, hvor Landstedet laae. Hans Plan var snart fattet og bragt i Udforelse; han red omkring i den store Dyrehave, indtil det begyndte at blive mørkt; først da vendte han lang-

somt tilbage, for begunstiget af Skumringen at nærme sig Huset.

Ad en Omvei naaede han Stakittet ved en afsides Kant af Haven, bandt sin Hest fast og krob over Tjornehækken, som med sine spidse Torne vilde modsætte sig dette Indbrud i Helligdommen. Haven var anlagt paa Engelsk, med mange krogede Gange og vilde Buske, Huset laae paa en Bakke, fra alle Sider omgivet af Græsplet-ter, en lang, gron Mark strakte sig imellem per-spektiviske Trægrupper ned imod Veien, og paa den anden Side af denne saae man ud over Soens blanke Flade. Begunstiget af de bugtede Gange vovede Ditmar sig næsten lige op til Vaaningshuset, Dorene til Havestuen og Vinduerne stode aabne, for de sidste dannede gronne Jalousier en skinsyg Væg, som dog tillod Luftens frie Gjennemstrommen. Han kunde tydelig hore de forskjellige Stemmer, han troede endogsaa at gjenkjende Grevindens. Da var det ham ikke mere muligt at holde sig i Afstand; med et dristigt Spring overskred han den lyse Plads, der skilte Trægruppen fra Huset, og sneg sig i Skyggen af dette ind under Vinduerne. Men det var ham nu ikke nok at kunne hore, han maatte ogsaa see,

thi Menneſket bliver aldrig ſtaaende ved eet opfyldt Ønſke. Med bankende Hjerte og ſkjælvende Fod ſtod han op paa det fremragende Fodſtykke af Muren, og holdt ſig med Haanden ved Jalouſien. Det lykkedes ham endelig at overſee den ſtore Havеſtue.

Grevinde Corſel ſad ved Divanbordet, med Haanden under Kinden, og betragtede et Papir, hvorpaa Roſen, der ſad ved Siden af hende, af og til tegnede med Blyant. Hvergang han ſkjød Tegningen hen til hende, loftede hun Hovedet i Veiret, ſaa at det fulde Lys af Lampen faldt paa hendes Anſigt. Hun ſaae hen paa et beſtemt Punkt, der maatte være i ſamme Retning ſom det Vindue, Ditmar kiggede ind af; men hvergang loe hun høit, og denne Latter foraarſagede ham en ſmertelig Følelſe. Roſen loe ogſaa. Det var aldrig for faldet Ditmar ind, at det gav Roſens Anſigt et hæsligt, dæmoniſk Udtryk at lee, nu var det ham paafaldende. Corſel ſad i en Krog og ſpillede Piquet med Grev Teſch, den ene Diplomat anede ikke, at den anden i ſamme Øieblik hoverede i ſit Hjerte over at have forraadt ſin Modſpiller. Poppi ſad med Ryggen til Ditmar og fortalte en lang Hiſtorie, ſom In-

gen horte paa, men han loe selv af fuld Hals; Fru Monsigne kæmpede med Søvnen, hun havde kedet sig den hele Dag, thi Walstein var om Morgenen reist til Pyrmont for at bruge Badene. Hendes Datter sad ved et Spillebord og lagde Grande-Patience eller Napoleons Kabale, og brugte Kneb imod sig selv, for at faae det til at gaae op — hun vilde saa umaadelig gjerne have det til at gaae op, det skulde være et Varsel. To Tjenere vare sysselsatte med at tage af et Spisebord, som stod lige for Havedøren. Omsider sagde Grevinden med sin runde, dybe Stemme: „See engang, min Bedste, hvem ligner det? Er det ikke fortræffeligt?"

„Lad mig for Guds Skyld være i Ro," svarede Marschalinden. „Mine Tanker vare langt herfra, jeg var i Pyrmont."

Grevinden tog Papiret tilbage, betragtede det og loe atter.

„Saa lad mig da see, siden det er saa morsomt," sagde Fru Monsigne. „Er det Noget at lee af, det er jo elendigt. Den Ene er Poppi, men han er dog meget for tyk; den Anden kjender jeg ikke, det er jo mere et Dyr end et Menneske."

„Maa jeg see mig selv," sagde Poppi. „Det? Den der? Nei, det har ikke den fjerneste Lighed med mig. Den Anden, Dyret, ligner derimod meget godt; det er jo ham, denne Skriver hos Grev Tesch, hvad er det nu han hedder?"

„Ditmar?" spurgte Rosen og loe. „Dengang tog De feil, mon Prince; den Anden er Ingen Anden end Deres ærbødige Tjener Baron Rosen. Jeg bilder mig ind, at det ligner mig ganske ypperligt."

„Hvor er denne Herr Ditmar henne?" spurgte Marschalinden. „Det unge Menneske fortæller ret godt; man burde dog ikke negligere Folk af Talent, især naar alle Andre reise bort. Kan De huske, Grevinde, at De engang lovede mig ham?"

„Vor Herre veed, hvor han nu gjør sit Talent frugtbringende," sagde Grev Tesch; „han reiser Landet rundt for at skyde Vildænder, men jeg er næsten bange for at han selv er bleven skudt, paa den ene eller den anden Maade, siden han bliver saa længe borte. — Jeg melder fjorten Damer."

„Fjorten Esser," svarede Grev Corsel og pointerede. Grevinden saae ufravendt paa Ro-

sens Tegning og loe. Det var som om hun slet ikke havde hørt, at der blev talt om Ditmar. I sin Harme over at være saa aldeles glemt, gjorde han en ufrivillig Bevægelse, Foden gled ned af Muren, Haanden slap Jalousien, som med et stort Bulder fløi langt ind i Stuen; idet den styrtede, kom et Ansigt tilsyne i Vinduet, men forsvandt øiebliklig. Poppi skreg, at der var Tyve, Marschalinden daanede i Sophaen, Grev Tesch tabte sine Kort af Haanden, ligesom han netop vilde melde en Serten-Major, Rosen og begge Tjenerne fore ud af Døren og forfulgte den flygtende Ditmar.

Det var en Sommeraften paa den Tid, da Dagene ere længst og Nætterne ere lysest, det var altsaa ikke Forfolgerne vanskeligt at vedligeholde Sporet. Ubekjendt med Havens Gange forvildede han sig i Labyrinthen, og kom atter tilbage til Huset; til sin store Forfærdelse saae han, at han igjen maatte overskride den store Plaine hvor den var allerlysest, hans tre Forfolgere vare kun faa Skridt bagved ham. Han var ikke meget langt fra at grøde af Forbittrelse. Et Øieblik vilde han standse og give sig tilkjende for Rosen, men Knaldet af et Skud, som blev afskyret fra Huset, formodentlig for at indjage Ty-

vene Skræk og vidne om Beboernes Aarvaagenhed, bragte ham til at opgive denne Beslutning. Med et langt Spring satte han over den smalle Kanal, som gjennemskar Haven i bugtede Snoeninger, og forsvandt mellem Buskene. Den nærmeste af hans Forfølgere vilde springe efter ham, men den Forfulgte er altid den dristigste, han styrtede i den sumpede Grøvt, og dermed standsede Jagten. Ditmar opsøgte sin Hest og fløi som en Fortvivlet til Kjøbenhavn, med et Hav af sorte, bølgende Tanker i sin Sjæl.

Da Madam Schiøtt næste Morgen vilde fortælle ham alle Nabolavets Nyheder for de to sidste forløbne Maaneder, hørte han ikke derpaa; ja ikke engang den Efterretning, at hans Ven Possel „var paa det nærmeste til at blive forlovet" med den rige Brændevinsmands smukke Datter, var istand til at vække hans Opmærksomhed. — Greven modtog Depecherne med synlig Glæde; da han havde gjennemløbet dem, spurgte han, hvor han var redet hen igaar Aftes, strax efter sin Hjemkomst, og da Ditmar blev forlegen og nølede med Svaret, udbrød den gamle Mand i en lydelig Latter, og duttede ham ligefrem paa, at det havde været ham, der havde foraarsaget al

den Allarm, og tilsidst bragt Baron Rosen til at styrte paa Hovedet i den sumpede Kanal. Ditmar erfoer nu, at Grevinden havde været den Eneste, der ikke havde troet paa Tyve, men antaget det Hele for en Følge af Nysgjerrighed, og var bleven meget vred paa Prinds Poppi, fordi han med en Pistol havde skudt ud af Vinduet. Hvad Grevindens Forlovelse angik, da trak Ministeren paa Skuldrene, han antog den for meer end sandsynlig, imidlertid var den endnu ikke „officiel" og han raadede Ditmar selv at observere le champ de bataille. Men dette Raad var lettere givet end fulgt, thi Ditmar haltede allerede, han havde i Springet forstrakt en Sene i Foden, som inden Middag hovnede saaledes op, at han ikke kunde støtte paa Benet, og i hele fjorten Dage nødte ham til at holde sig hjemme. Og disse fjorten Dage forekom ham endnu længere, end de to Maaneder, han havde tilbragt paa den wienske Reise. Han var nær ved at fortvivle.

I denne Mellemtid besøgte Possel ham. Som sædvanlig tog han rask i Døren og aabnede den, men da han saae, at Ditmar virkelig var hjemme, lukkede han den igjen og bankede paa. Ditmar blev rød i Hovedet og sagde: „Endelig seer jeg

da et Menneske igjen af mine Egne. Tak, Possel, fordi Du kommer; jeg sad just og regnede efter, hvor længe det er siden jeg saae Dig. Hvorfor har Du ikke været her saa længe?"

„Og det sporger Du om? Det klinger mig rigtignok noget naivt," sagde Possel. „Men det hører vel med til bon-ton, at man skal begynde Klammeri, naar man har Uret. Idag er jeg nu af en Hændelse fredelig stemt, det kan Du takke din Gud for; men havde jeg truffet Dig for en Maaned siden, da Galden endnu ikke havde sat sig hos mig, saa havde jeg rigtignok vadsket Ørerne paa Dig. — Men hvordan hænger det sammen? Benet i Puder? Er Du syg, Ditmar? Nu seer jeg først, at jeg kan sige til Dig som Mercutio siger til Romeo: Ak, hvor dit Kjød seer fiskeagtigt ud! — Hvad feiler Dig?"

Ditmar fortalte, at han havde forvredet Foden ved at springe over en Grøft. Possel stoppede en Pibe, tændte en Fidibus og trak en Stol hen ved Ditmars Sopha. Derpaa sagde han godmodig: „Nu begynder Dommens Dag. Retten er allerede sat. Forsvar Dig nu, Du fornemme Vindbeutel, hvis Du ellers kan. Com-

parenten blev tilspurgt, hvor han var bleven af, hiin Aften i Prices Theater, da han pludselig skilte sig fra det Selskab, han var med, og som havde viist ham den Opmærksomhed at invitere ham, og hvad mere er: betale Entreen. Naa, hvad svarer Comparenten?"

Ditmar blev rød i Hovedet. „Jeg traf nogle af mine Bekjendte," sagde han.

„Det saae jeg, lutter pæne Notabiliteter. Men jeg havde rigtignok ventet, at Du var kommen tilbage igjen. Var Pladsen Dig ikke god nok?"

„De bad mig at blive," sagde Ditmar halv høit og saae ned.

„Det maa være slemt at være saa sogt," sagde Posfel spotsk og betragtede ham stivt. Ditmar taug et Øieblik, derpaa sagde han: „Nei, jeg vil skrifte ærlig for Dig, jeg kan ikke komme ud af at lyve. Hør nu min Bekjendelse, den er langt værre end Du tænker. — Da jeg opdagede den hele Loge fuld af de Folk, der bedomme Alt efter en anden Maalestok end vi, begyndte jeg at skamme mig ved .... ved at spille Komedie med Bajads, som jeg dog egentlig gjorde, og derfor ...."

„Nei stop lidt, lad os nævne enhver Ting ved dens rette Navn. Du begyndte at skamme Dig ved det Selskab af ærlige Borgerfolk, som Du var kommen med. Du syntes at det var krapült at sidde ved Siden af en simpel Mand, som var gemeen nok til at more sig for sine Penge."

„Og synes Du da at to saadanne Jomfruer, som de der sad ved Siden af mig, var et behageligt Naboskab at vise sig med?" spurgte Ditmar stodt.

„Lad gaae," sagde Possel, „saafremt Du for Resten siger Sandhed, vil jeg indromme Dig, at Zwickler er Zwickler."

„Jeg vil være fuldkommen ærlig. Det piinte mig, at vise mig for disse Folk paa en Plads, der kun kostede tre Mark; det var ligesom en offentlig Deklaration over min Smag eller min Fattigdom, jeg veed ikke selv Alt, hvad der i det Øieblik faldt mig ind. Først da jeg sad imellem de Andre i Logen, forekom det mig at jeg ikke meer var dem underordnet. Jeg vilde heller ikke for Alt i Verden have at Fru Corsel skulde troe, jeg havde Bekjendtskab til mine to Naboerske.

Du vil sige, at det er Usselhed og at det kun slet harmonerer med min sædvanlige Stolthed, at krybe i Skjul for det blotte Skin. Jeg svarer Dig herpaa, at jeg nu veed af Erfaring, at jeg besidder Stolthed nok til at vedkjende mig hvad maaskee alle Andre vilde skjule, enhver virkelig Feil eller Mangel; men at jeg ikke har Kraft nok til at kæmpe mod det Jammerligste af Alt i Verden — imod Skinnet. Det er den falske Ambition, jeg foler det meget vel, men den er en Goliath, som jeg ikke kan staae mig imod. Den bragte mig endogsaa dertil, at jeg fornægtede, ligesom Petrus. Ja, Possel, jeg har fornægtet Dig for disse Mennesker, Dig, som er min trofaste og oprigtige Ven, for disse Mennesker, der i Grunden ere mig lige saa ligegyldige, som jeg er dem — for dem har jeg fornægtet Dig, thi det havde været nok at fornægte mine Naboersker, for at redde min Ære i Grevindens Øine. Seer Du, jeg har Mod til at fornærme Dig og vort Venskab ved min Oprigtighed, men jeg havde ikke Mod til at sige Sandhed og vedkjendes Dig for dem — det er Resultatet af mit Liv, saa vidt er det endelig kommet med mig."

Ditmar taug. Possel rakte ham Haanden og sagde: „Jeg havde en dunkel Anelse om alt Dette, og det har krænket mig. Men nu er det glemt og tilgivet af et godt Hjerte. Du havde dog aldrig givet Een af den hele Clique den Satisfaction, Du nu har givet mig. — Men Du har Ret, Ditmar, falsk Ambition er det fælleds Kjendingsflag for den hele fornemme Klasse, — og den er desværre et sikkert Tegn paa at man har taget imod Haandpengene og er hvervet. Bestræb Dig da for at tjene din Tid ud med saa faa Offere til denne Moloch, som muligt, og nu, da jeg kjender ogsaa denne Fold i dit Hjerte, som jeg kjender alle de Andre, nu kan jeg frit give Dig den Forsikkring, at den ikke skal blive til nogen Grovt, som vort Venskab skal forvride Benene i. — Men sig mig nu, hvor i al Verden har Du været i samfulde fire Uger? Det hed bestandig at Du var paa Landet, men jeg kjender jo nok de Steder, hvor Du har dit Tilhold, og der var Du sgu ikke. Jeg troede tilsidst, at Du var løbet af Landet."

„Det var jeg ogsaa," sagde Ditmar, og fortalte ham, under Tausheds Løfte, at han havde

været i Wien i et hemmeligt Ærinde for Grev Tesch.

„Og lagt Veien over München, for at see Prindsessen endnu engang, ikke sandt?“ spurgte Possel.

Ditmar forsikkrede ham om det Modsatte, denne flygtige Tilbøielighed var ganske uddød i hans Hjerte. De to Venner talede længe sammen om Wien, om Metternich, som Ditmar havde havt Audients hos, og om mange andre Ting. Derved ledtes Samtalen hen paa Diplomaterne i Almindelighed, og Ditmar sagde, at efter hans Erfaring gik det med Diplomaterne som med Middelalderens Hierarchie, der snart isolerede sig fra det øvrige Samfund og ikke erkjendte nogen anden Overherre end Paven, eller noget andet Fødeland end Rom. Diplomaterne tilbede Alle een og den samme Afgud, og derfor ere de ogsaa omtrent eens over hele Verden.

„Men finder Du da denne Klasse Mennesker elskværdig?“ spurgte Possel. „Da Du nu selv hører med til Corporationen og saa længe har drevet omkring imellem dem, kan Du vel svare mig nogenlunde tilfredsstillende.“

„Jeg svarer baade Ja og Nei. Jeg finder de gamle Diplomater næsten uden Undtagelse elskværdigere end de unge, men jeg antager at elskværdige gamle Diplomater engang have været elskværdige unge Mennesker, som imidlertid have gjennemgaaet en lang Krisis af Uelskværdighed, der endogsaa har varet i flere Aar, inden de hævede sig til det nuværende Standpunkt. Der er saa Meget i Diplomatiken, som blot er Form, Representation, slet og ret Forfængelighed og intet Andet, og det qvæler nødvendigviis Elskværdigheden hos et ungt Menneske, og overtrækker efterhaanden hans Hjerte med en Skal, som kan klinge huult nok, naar man banker paa den. Meget af det, som netop gjør ham til et elskværdigt Menneske, vilde gjøre ham til en slet Diplomat, og da der ligger en større Opfordring i vor syndige Natur til at forsage det Bedre for det mindre Gode, i det mindste for en Tid, er det saa naturligt, at den unge Herre stræber at gjøre sig duelig i sit Fag, og af bare Iver rykker han næsten al Hveden op og lader Klinten blive staaende, fordi Klinten blomstrer tidligere og seer bedre ud end den beskedne Hvede."

„Du antager altsaa, at den hele diplomatiske Ungdom er Ukrud?"

„Langtfra. Der er uendeligt meget Godt deriblandt; men den Form, hvori alt dette Gode bevæger sig, er saa eiendommelig, saa kold og saa gold, at jeg kunde fristes til at ligne den med den Plante, man almindelig kalder Stolten-Henrik, og som overalt rager frem paa en saa vederstyggelig Maade, at et ungt Ved med de sjeldneste Blomsterplanter egentlig slet ikke tager sig ud, naar der blot er et Par Stolten-Henrikker deriblandt. Siden bliver den indskrænket inden for mere moderate Grændser, alt som de andre Planter vore til og udvikle deres Værd, og tilsidst bliver Vedet maaskee saa meget bedre, fordi Planterne have faaet Lov til at udfolde sig i Ly af Stolten-Henrik, og Insekterne have suget af den, som stod høiest, og imidlertid skaanet de ædle Spirer. Saaledes udvikler Alt, hvad der er godt, sig til noget virkeligt Godt, i hvilken Stand eller Stilling det end kommer."

„Saa meget er i det mindste vist, at Du ikke antager Diplomatik for et Drivhuus for Elskværdighed," sagde Possel. „Det kan jeg nok mærke paa dine Krumspring."

„Det er ganske vist. Men det antager jeg ingen af de Stillinger for, der ere begunstigede med Lykkens Goder. Jeg troer for Exempel, at det maa være allersværest for en Prinds at blive til et elskværdigt Menneske, fordi der er saa Meget, der modsætter sig denne Udvikling af hans Charakteer. Derfor mener jeg, at det er billigt at antage en nogenlunde elskværdig Prinds for et meget ædelt Menneske. Og det er man ogsaa let tilbøielig til. Folk, der ere fødte i Rigdom og Lykke, have Hindringer nok for deres Elskværdighed at kæmpe imod, men unge Diplomater have endnu flere, thi de staae ofte i en halvprindselig Stilling, som kan undskylde mange af deres Feil. Den modnere Alder sliber Formen imidlertid til og giver den mere Lighed med alle andre Former, og da forsvinde disse Kanter efterhaanden."

„Jeg vil ikke sige Dig imod, thi det lader til at Du har tænkt mere derover, end jeg. Men sig mig oprigtig, om Du antager Grev Tesch for at være en virkelig ædel Mand," spurgte Possel, „for en Mand, der er lige saa god som enhver anden brav Mand, der ikke er Diplomat?"

„Det antager jeg," svarede Ditmar, „og hvad mere er, det er jeg overbeviist om. Men ogsaa han har bevaret et Anstrog af denne umiskjendelige Form, som gjør at den flygtige Jagttager skærer dem Alle over een Kam. Han forekommer mig som en Mand, der tidligere havde Rigdom af Hjerte, men som var odsel dermed og maatte spille Fallit. Efterhaanden har han arbeidet sig op til sin forrige Velstand, men han frygter for anden Gang at blive bankerot, og derfor er han Oekonom, og kniber maaskee ved enkelte Leiligheder vel meget. Men det Slags Husholdere ere aldrig bange for at gjøre en ordentlig Udbetaling til ædelt Brug, de ville kun være visse paa at de ikke kaste Pengene ud af Vinduet. Man seer saa sjeldent Diplomaterne inden for deres fire Vægge, i huuslige Forhold; der bliver Representationen lagt bort som en Gallakjole, og det hidtil skjulte Gemyt bliver da synligt. Men det skeer aldrig i Selskabet, blandt Beaumonden, det er vist. Jeg har tænkt meget derover paa min wienske Reise, thi en Coureers censomme Stilling opfordrer til Eftertanke. Jeg mener, at enhver Stand, der er nogenlunde afpælet, — og det er jo egentlig kun Prindser,

Diplomater som deres Repræsentanter og Præsterne som Guddommens, — har sin eiendommelige Form at bevæge sig i; men jeg troer, at Mennesket er Menneske, enten han hører til den ene eller til den anden Stand, og at der gives ædelt Metal og braadne Kar overalt."

Possel loe og sagde: „Man behøver da endelig ikke at reise til Wien og tilbage igjen, for at udfinde Moralen af salig Wessels gamle Vise."

„Nei," sagde Ditmar; „men man behøver at tænke sig om, for ret at tilegne sig denne som enhver anden Moral; og det er det, jeg har gjort underveis."

„Naar jeg altsaa sporger Dig paa din Samvittighed: Carl Ditmar, Studiosus juris utriusque og Secretair pro persona! Foler Du Dig kaldet til at være Diplomat, og vil Du nogensinde gavne Andre i den Stilling meer end Du kan skade Dig selv, hvad vil Du saa svare mig med din bekjendte Ærlighed?"

Ditmar betænkte sig et Øieblik, derpaa sagde han smilende: „Ludvig Possel, o. s. v. o. s. v., dine Titler udelades som yderligere Beviis for Rigtigheden af mit Svar — jeg troer ikke, at jeg duer til at være Diplomat — men jeg veed heller

ingen anden Ting, som jeg er mere skikket til — jeg troer i det Hele taget ikke, at jeg duer til Noget, naar jeg skal være ganske ærlig."

„Og jeg troer, at Du var bedst skikket til at være Prinds, og det oven i Kjøbet en honet, elskværdig Prinds," sagde Possel. „Hvem veed hvad Du kan blive til, hvis Du bliver ved som Du har begyndt; thi hvad enten Du nu har Kald dertil eller ikke, saa vil jeg dog raade Dig til at gaae frem i Toiet, og see hvor langt Du kan trække Læsset. Men imellem os skal det ikke oftere vække Misforstaaelser, Ditmar. Ikke sandt, Du siger jo som en vis Apotheker sagde til sin Ungdomsven, der var Lieutenant: Kjære Ven, jeg er rigtignok bleven Assessor, men det er kun for Verden, mellem os bliver det ved det Gamle."

Ditmar loe. Possel fortalte ham, at han gjorde „en styrtende Cour efter alamodiske Regler", til den smukke Brændevinsmandsdatter, og at han stod sig temmelig godt med Faderen, som egentlig ikke havde Andet at indvende imod ham, end at han studerede til latinsk, istedet for til dansk-juridisk Examen. „Min tilkommende Svigerfader er Patriot, skal jeg sige Dig. For at bøde paa Latiniteten, har jeg ladet ham vide at

jeg foretrækker dansk Brændeviin for Aquavitæ, og nu drikker jeg Fusel, som river mig i Halsen. Men hvad gjør ikke Kjærligheden!"

Ditmar kunde ikke undertrykke en Sammenligning imellem denne Følelses forskjellige Maader at yttre sig paa, men han fortaug den. Da Possel gik, standsede Madam Schiott ham paa Trappen, for at bede ham ret snart besøge Ditmar, som nok var farligere syg end det lod til, ellers — meente hun — vilde han ikke være saa mismodig. „Han tænker ikke paa Andet end paa sit Been," sagde hun; „det er ikke gode Tegn, bare det ikke bliver Beenædder eller saadan Noget, det er jeg saa bange for. Han hører neppe paa mig, og jeg fortæller ham dog alt det Nyt, her passerer i Gaden."

Possel beroligede hende og lovede snart at komme igjen. Det afholdt imidlertid hans Forretninger ham fra, thi paa den senere Tid var han flittigere end sædvanlig. Den stakkels Ditmar hensank atter i sine mørke Grublerier, og Tiden blev ham uendelig lang. Den uopløste Slutning var den idelige Gjenstand for hans Tanker, men han var ikke engang stemt til at tage den lykkeligste Fuldstændiggjørelse for tilfreds-

stillende. „Kjærlighed er skabt til Livets Oval," gjentog han ofte for sig selv; „ulykkelig Kjærlighed fortærer al Kraft, den gjør Livet tomt og øde; — og den lykkelige? — Er den vel mindre fortærende? — Dersom jeg var lykkelig .... gift for Exempel, vilde ikke det daglige Samliv og de uundgaaelige Smaaforhold med alle de menneskelige Svagheder, de fremkalde, alligevel snart blege den Elskedes tilbedte Træk? — Den jordiske Tilværelse er ikke skabt for Kjærlighed. De maae sige hvad de vil, disse kloge Folk, som forstaae sig saa godt paa Følelser — Kjærlighed er en Ild, som fortærer sig selv tilligemed det Alter, den brænder paa, og bliver der Noget af dette tilbage, da er det den vandede Lykke, som har frelst det — ved at slukke Ilden." —

Saasnart Ditmar var istand til at gage ud, blev han kaldet til Ministeren, som imidlertid havde faaet et Anfald af sin Podagra, der forhindrede ham i — eller i det mindste gav ham et anstændigt Paaskud til at fritage sig for — at arbeide med Grev Corsel i en kedsommelig Sag, der lod til aldrig at ville faae Ende. Den angik Intet mindre end de utallige Reclamationer, østerrigske Undersaatter fra den franske Revolutions

Tid havde at gjøre, deels hos Bourbonnerne deels hos Private i Frankrig, for Understøttelser, som i hiin Tid vare ydede dem under Emigrationen. Grev Corsel var Agent for den franske Regjering og blev sendt Verden rundt for at slutte Freden underhaanden, saa fordeelagtigt som muligt, og for i ethvert Tilfælde at trække Sagen i Langdrag, under Skin af at paaskynde den. Dette System havde han fulgt saa længe, indtil Grev Tesch var bleven ked af at underhandle med ham og nu sendte Ditmar i sit Sted, forsynet med de nødvendige Fuldmagter og lange Lister paa Navne paa de Lettroende, som havde meent at offre til den gode Sag, og nu indsaae, at de kun havde frelst en Hob Utaknemmelige fra at dø i Ørkesløshed af Sult.

Grev Corsel var den vidtloftigste Mand under Solen, og en Sag, som han fik under Hænder, kom aldrig videre, uagtet der idelig blev arbeidet paa den. Han var altsaa fortrinlig skikket til den Post, han beklædte. Over den mindste Bagatel var han istand til at skrive hele Bøger Papir fulde, og lige saa vidtloftig, som han var i sin Tale, var han i sin Stiil; de uhyre lange og indviklede Perioder fik næsten aldrig

Ende, de stode inden i hverandre, ligesom chinesiske Æsker, og man maatte lukke enhver af dem op med den største Nøiagtighed, for ikke at tabe Traaden. Som oftest lønnede denne Umage sig kun slet. Disse Egenskaber havde gjort ham til en Skræk for de andre Diplomater, der ved alle Leiligheder stiklede paa det hollandske Blod, der absolut maatte flyde i hans Aarer. Lotting havde givet ham det Tilnavn: „Herr von Aber", og vist er det, at han altid havde en Indvending paa rede Haand.

Dette fik Ditmar snart at føle. Efter en uhyre Indledning, hvori Greven beraabte sig paa alle mulige Menneskerettigheder saavelsom tidligere Conventioner og Tractater, som han samtligen havde iſinde at overtræde, kom de endelig til Underhandlingen selv, der imidlertid i samfulde ser Dage ikke kom eet Skridt videre, men derimod et betydeligt Skridt tilbage, fordi Greven imidlertid havde fundet paa en væsentlig Indvending, som Ditmar ikke forstod at gjendrive. I sin Fortvivlelse herover løb han til Ministeren, men denne modtog ham som en gnaven Podagrist, der ønsker at være fri for at høre tale om kedsommelige Forretninger. „Det maa

De jo snart kunne komme ud af — det er jo let at gjendrive — man seer jo nok, hvor han vil hen med det," — disse og lignende Svar var Alt, hvad Ditmar kunde tiltvinge sig; men hvergang gjentog Ministeren, at hans Lykke var gjort, dersom han bragte Sagen til et nogenlunde godt Resultat.

Ditmar løb hjem igjen, han vendte og dreiede den sidste Note, Grev Corsel havde givet ham, og besaae den fra alle Sider, men det var ham ikke muligt at udfinde Grevens Mening. Forbittret kastede han den fra sig og sendte Bud efter sin Hest. Jeg er en Nar, tænkte han, at jeg vil pine mig med dette Nonsens, tilsidst bliver jeg lige saa forskruet som alle de Andre. Jeg har i ser Dage næsten ikke tænkt paa Grevinden, og i ser Dage ikke været i den frie Luft, og i alle disse ser Dage har det ikke været min Fod, men de fordomte østerrigske Reclamationer, som have holdt mig fængslede til Kjøbenhavns Steenbro. Hvad kommer alle de Regninger mig ved? — Nu begriber jeg først ret, hvorfor disse Diplomater ere saaledes som de ere. Det er denne bestandig afveiende, smaalige Politik, der qvæler al Dybde hos dem og tilintetgjør deres Sjæl.

Selv have de ingen Indbildningskraft, og den meest glødende Phantasi er ikke istand til at hæve dem en Tomme fra Jorden. Derfor er saa Meget dem ligegyldigt, som udgjør andre Menneskers Lykke; de leve i en død Verden af Former og formelle Nydelser, men viis mig en Diplomat, som bryder sig om at see Solen gaae ned, som kan glæde sig over en smuk Sky, over et bladrigt Træ eller over en stjernefuld Himmel. Maaskee dog det Sidste, men saa er det par comparaison, fordi Stjernerne spille en saa betydelig Rolle i Ordenskapitlerne. Væk med Diplomatiken! —

Det var næsten blevet mørkt, og medens Ditmar holdt denne Tale for sig selv, sad netop Grev Tesch i sit Vindue og betragtede de forbifarende Skyer, som efterhaanden mistede den gyldne Kant, den nedgaaende Sol havde smykket dem med. Den gamle Diplomat glædede sig ret inderlig over den smukke Himmel, saavidt som han kunde overse den fra et Vindue paa Garnisonspladsen, og hans Phantasi gav Skyerne de forskjelligste Skikkelser. Han tænkte i dette Øieblik lige saa lidt paa de østerrigske Reclamationer som Ditmar, der imidlertid red ud af

Byen og lod sin Hest gaae i Skridt, for at nyde den smukke Natur, der overalt duftede i en Sommeraftens Friskhed.

Der er neppe nogen Vei smukkere end Strandveien, naar Duggen om Aftenen ligesom har bundet Støvet, og alle Blomster og Blade drage Aande igjen efter Dagens trykkende Hede. Overalt er det stille, Støien af Vognene er ophørt, Lysene blinke venligt fra de mange Lyststeder, hvor der drikkes Thee, og spises til Aften for aabne Døre. Det runde Speil, som næsten almindelig hænger lige for Døren over Sophaen, fordobler Lysenes Antal og giver denne huuslige Scene et Anstrog af Festlighed, som uvilkaarlig bringer Vandreren til at standse. Til Høire ruller Sundet sine smaa, krusede Bølger imod Strandbredden, de enkelte Stjerner, som titte frem mellem Skyerne, speile sig i Vandfladen og see ud som gyngende Lygtemænd, den milde Aftenvind blæser imod Landet, men den er neppe stærk nok til at føre den hvislende Lyd til vort Øre, som Vandet frembringer ved at rulle over Smaastenene ved Stranden. Det er mørkt, men kun saa mørkt, at Omridsene blive blødere, utydelige og hemmelighedsfulde; Phantasien sættes i Bevægelse,

den laaner Omgivelserne alle mulige Former og Farver, og Strandveien, som er smuk i Virkeligheden, bliver til een eneste, endnu smukkere Drom.

Af denne Drom blev Ditmar snart vækket ved Støien af flere Vogne, der kom ham imøde. De fløi ham forbi, hans skarpe Syn gjenkjendte Grev Corsel og Lotting indhyllede i deres røde, skotske Kapper; Greven tog ind iaften, for tidlig næste Morgen at arbeide med Ditmar paa de ulyksalige Reclamationer. Efter en Landauer med Damer og Herrer, kom en Gig, hvori Prinds Poppi sad. Den store Attrape fyldte den næsten, og der blev kun en meget snever Plads tilovers for hans lille Jockey; det hele Selskab kom sandsynligviis fra det Landsted, som Grevinde Corsel og Marschalinden beboede.

Det var næsten en Maaned siden hiin uheldige Aften, da Ditmar havde seet Grevinden igjennem Vinduet, og det var tre Maaneder siden han havde talt med hende. Og alle disse Mennesker see hende hver evige Dag, og tale med hende, tænkte han. Med hvad Ret gjør de det? Mon en Eneste af dem har ventet tre Maaneder efter Slutningen af en Sætning — Og hvorfor

har jeg ventet i tre Maaneder derefter? — Imorgen, imorgen vil jeg forlange Slutningen af hende, af hende selv; denne sygelige, ubestemte Venten skal der en Ende paa, og det imorgen den Dag. — Denne Beslutning gav Ditmar ligesom et nyt Liv, Naturen forekom ham endnu engang saa smuk, og han loe, da han tænkte paa de Qvaler, som forestode ham imorgen, naar han skulde kæmpe sig igjennem Stromme af overflødige Ord, for at frelse en stakkels Reclamant de Skillinger, hans Godtroenhed engang havde lokket ham af Lommen.

„Men dersom denne Slutning knuser mig, dersom den tilintetgjør mig?" — spurgte han sig selv. — „Det er dog en Vished. Saa veed jeg i det mindste, til hvilken Skjebne Resten af mit Liv er fordomt." —

Alle Lysene vare slukkede i hele Huset, kun et eneste brændte i en Sidefløi. Ditmar kunde ikke modstaae Fristelsen til at betræde Haven, men han vilde ikke nærme sig Huset, for ikke at blive seet. De Gange, Grevinden havde betraadt, vilde han besøge; dersom han fandt en Bænk paa et smukt Sted, vilde han sidde paa den, thi der maatte hun have siddet. Han bøiede ind ad en

Sidevei, fandt et Sted ved Stakittet, hvor han kunde binde sin Hest i Skjul af nogle store Buske, og nu stod han allerede i Haven.

Det var stille rundt om ham, Vinden bevægede ikke engang Bladene, der hang tunge og dugfulde, og den mindste Berørelse kunde høres i lang Afstand. Sagte sneg han sig igjennem de bugtede Gange, hans Hjerte bankede med en Kraft, som han ikke længe havde følt, da han langt borte øinede en hvidmalet Bænk, som halv var skjult af blomstrende Buske. Han nærmede sig Huset; for at komme til Bænken, maatte han gaae saa tæt forbi det, at kun en smal Hække skilte ham fra den frie Plads, hvor han sidst havde været saa uheldig; men dennegang vare hans Trin saa lydløse, at han ikke selv kunde høre dem. Fra denne Bænk, som kun stod faa Skridt fra Bygningen, var en vid Udsigt over en Deel af Haven, over Veien og ud over Soen, hvis blanke Flade begyndte at lysne i den opgaaende Maanes Skin. Det lykkedes; han bøiede om Hjørnet af Busken og udstrakte allerede Haanden efter Bænken, da han med Et stod som naglet fast til Jorden. I den Fordybning, en stor, blomstrende Jasminbusk dannede, sad

en qvindelig Figur med Haanden stottet til Kinden og Albuen hvilende paa Armen af Bænken. Hun havde ikke seet ham endnu, hendes Øine vare heftede paa Jorden, eller maaskee lukkede. Hun var ganske hvidklædt, og lignede en Marmorfigur, jeg engang har seet, forestillende Sorgen hældet til en Sarkophag. Det var Grevinde Corsel. Ditmar kjendte hende ved det første Øiekast.

Det uventede Møde overvældede ham. Det var ham ikke muligt at gjøre et Skridt for at flye. Sagte, næsten segnende knælede han foran Bænken, greb hendes Lommetørklæde, som var faldet paa Jorden, og trykkede det til sine Læber. Denne Bevægelse vækkede Grevinden af hendes Tanker, hendes første Følelse var Skræk, men i samme Øieblik gjenkjendte hun Ditmar; Nymaanen kastede sit usikkre Skin igjennem Busken, og dens Straaler belyste de frygtsomme, bønlige og dog modige Træk, som saa tidt havde været indvævede i hendes Drømme. Hun tvivlede, om hun ikke drømte med aabne Øine. Hendes Taushed gav Ditmar Mod.

„Fru Grevinde," sagde han sagte og bønligt, „tilgiv en Vanvittig, som i tre Maaneder har

grublet over en ufuldfort Sætning, som kun De kan oplose — der i mange Maaneder, fra det forste Øieblik han saae Dem, kun har levet for at tilbede Dem. Tilgiv mig, at jeg har været affindig nok til at onske Dem paa Havsens Bund, fordi jeg da var død med Dem — tilgiv mig, at jeg elsker Dem saa høit, og at jeg vover at sige Dem det."

Grevinden tang og holdt Haanden for Øinene, hun lænede sig tilbage paa Bænken, og Armen sank ned, hvormed hun vilde betyde ham, at han skulde gaae. Ditmar greb den nedhængende Haand og bedækkede den med sine Kys. Hun gjorde en sagte Bevægelse, som for at unddrage ham den, men lod ham dog beholde den. Ditmar trykkede den til sine Øine og til den brændende Pande, han vidste ikke selv hvad han gjorde; han udstrakte begge Armene imod hende, og hun rækkede ham Haanden, uden at have taget den anden Haand bort, hvormed hun bedækkede Øinene. Ditmar reiste sig, han hældede sig sagte og fuld af Ærefrygt over hende og trykkede et flygtigt Kys paa den Haand, hvormed hun skjulte de deilige sorte Øine; Haanden sank, Øinene udovede deres magnetiske Kraft, —

han omfavnede hende og heftede sine Læber til hendes Læber, idet han mere hviskede end udtalte det Navn, der var ham kjærest af alle Navne i Verden: „Susanna!“ — —

— „Kjære, kjære Susanne!“ sagde Ditmar siden, da han sad paa Bænken ved Siden af Grevinden, „sig mig endnu engang, at det er for seent, hvis jeg nu vilde flye Dig, lad mig endnu engang høre det af din egen Mund, at Du har været adspredt i Selskab, naar jeg ikke var tilstede.“

„Har Du da aldrig følt, min Ven, at min Sjæl omsvævede Dig, at mit egentlige Jeg var hos Dig og ikke kunde losrive sig fra Dig? — O, Du Kortsynede! — Men sig mig nu, hvad er det for en ufuldendt Sætning, Du har ventet efter i tre Maaneder?“

„Husker Du den Aften, Susanna, da den gamle Lublinsky fortalte os et Ungdomseventyr; Moralen faldt som glødende Kul paa min Sjæl. Det var den tidt gjentagne aristokratiske Sætning, at Mesalliancer ere forkastelige. Du kan ikke troe, hvor det Ord Mesalliance har martret mig.“

„Hvor tidt har jeg ikke sagt Dig, at Mesalliancernes Tid, Himmelen være lovet, er forbi, — og at de kun existere som Spøgelser. Ingen troer mere paa dem, man kan endnu en kort Tid bruge dem til at kyse Børn med. Og dog tilstaaer jeg, for at være ganske ærlig imod Dig, at Lublinskys Fortælling ogsaa gjorde et hæsligt Indtryk paa mig."

„Søde Susanna, erindrer Du, at Du spurgte mig, hvad der fattedes mig....?"

„Og Du sagde: „Veed De det da ikke" — Jo, jeg vidste det, og jeg havde længe vidst det. Men det tilstod jeg Dig ogsaa — og alligevel reiste Du bort, og blev saa længe, længe borte."

„Da sagde Du: „Men De, veed De da ikke" — Og i det samme afbrød Du Dig selv.

„Det var maaskee Lublinskys Fortælling Skyld i; men Du spurgte mig heller ikke mere, og reiste bort."

„Kjære Susanne, Du veed ikke, hvad jeg led paa denne Reise, og hvorledes jeg daglig fuldførte din Sætning saaledes, at den ret kunde pine mig."

„Min Ven," sagde Grevinden, „hvorfor spurgte Du mig ikke strax? Slige Ord sige vi

ikke uopfordret, de maae aftvinges os, men vi lade os gjerne tvinge til at udtale dem. Denne Sætning kunde have været fuldført for tre Maaneder siden."

„Fuldend den nu, Susanna, jeg beder Dig. Der mangler nu kun Eet i min Lykke, Susanna, og det er denne Slutning; Du veed ikke, hvorledes denne hovedløse Sætning forfølger mig. Lad mig tvinge Dig til at fuldende den, siden det skal gjøres med Tvang."

Ditmar tog hende i sine Arme og kyssede hende. Derpaa sagde han: „Men De, veed De da ikke....? Veed De da ikke....?"

„At jeg længe har elsket Dem," sagde Grevinden sagte og hældede Hovedet til Ditmars Skulder, som om hun vilde skjule sit Ansigt idet hun gjentog denne Tilstaaelse.

„O Gud, Susanna, hvor jeg er lykkelig," udbrød Ditmar. „Hvor jeg er lykkelig, at jeg først hører disse Ord nu, i denne Aften, og ikke for tre Maaneder siden. Hvor kunde jeg dengang have taget Dig saaledes i mine Arme og kjælet for Dig — jeg var gaaet fra Forstanden, hvis Du da havde fuldendt denne Sætning, og

jeg skulde have hørt den med Rolighed, og uden at omfavne Dig." —

— „Gaae nu, min Ven, det er silde. Jeg pleier aldrig at sidde saa længe i Haven, uagtet jeg tilbringer nogle Timer her hver Aften, naar Alle ere gaaede til Ro. Mine Folk kunde blive opmærksomme, og søge mig."

„Ak, Susanne, Du jager mig allerede bort. Og naar seer jeg Dig igjen saaledes?"

Grevinden betænkte sig, derpaa sagde hun: „Min Kjærlighed til Dig maa hele Verden vide, det kan den læse i mine Øine, men Ingen maa vide, at jeg seer Dig hemmeligt og ene, saa silde, at man næsten kunde kalde det Nat. Det er letsindigt, man vil hudflette mit Rygte derfor, og nu er det mig dobbelt dyrebart, fordi jeg betragter det som Noget, der ogsaa hører Dig til."

„Ja, det hører ogsaa mig til," sagde Ditmar, „det er min kostbareste Skat. Jeg vil undvære den Lykke at see Dig, jeg vil noies med et Blik; et enkelt Ord, sagt midt i Sværmen, skal være mig nok — jeg har jo din Kjærlighed."

„Nei, min Ven, jeg maa see Dig, og tale med Dig. — Vie lidt! — Naar Du seer et Lys i

det Vindue hist henne ved Siden af Steentrappen — det skinner langt ud, det kan tydelig sees fra Veien — saa er jeg alene i Haven; her, paa denne Bænk, træffer Du mig, paa denne Bænk, som saa tidt har været Vidne til de stille Tanker, jeg sendte til Dig, da Du var borte, og Ingen vilde vide hvor Du var. Her træffer Du mig; men kom ei, naar Lyset ikke er der. Det skal være vor Kjærligheds Aftenstjerne, og kun naar Stjernen skinner, ere vi sikkre. Gaae nu, min Elskede!" —

Ditmar omfavnede hende. Grevinden talede om den Fryd, det vilde være hende, naar de mødtes i Selskaber, og et ligegyldigt Ord af hans Mund vilde have en Betydning for hende, som Ingen anede. „Alene Lyden af din Stemme, min Ven, er mig nok; da veed jeg, at Du er mig nær, og at vore Tanker mødes."

„Og naar jeg vover mig saa nær, at jeg kan berøre den yderste Fold af din Kjole med den yderste Spids af mine Fingre — Nei, Susanna, saa nær vil jeg aldrig vove mig, thi da vil jeg ikke kunne skjule, hvad der gjør mig saa usigelig glad."

„Gaae nu, jeg beder Dig derom. Jeg bliver siddende her, indtil jeg har hørt de sidste Hovslag af din Hest paa Veien. Pas paa Aftenstjernen; naar den skinner, sees vi igjen. Levvel!"

De Elskende omfavnede hinanden, Ditmar bemægtigede sig det hvide Lommetørklæde, som Grevinden holdt i Haanden, men hun tog det fra ham igjen, fordi hendes Navn stod paa det. Sagte, men hurtig, sneg han sig tilbage til Hesten, og da han red forbi Haven nede paa Veien, skimtede han endnu hendes hvide Kjole som et fjernt, lyst Punkt paa den mørke Baggrund. Grevinden reiste sig, og den hvide Skikkelse forsvandt efterhaanden som den kom nærmere til den hvide Muur.

I lykkelige Dromme red Ditmar hjem, og i endnu lykkeligere Dromme tilbragte han Natten — thi Sovnen er jo Tankens Speil. —

Underhandlingerne om de østerrigske Reclamationer gik lettere fra Haanden, uagtet de derfor ikke kom eet Skridt videre, og Grev Torsel forekom ham med hver Dag mindre ubehagelig at arbeide med. Alligevel tilstod han Grevinden, i deres næste Sammenkomst, at disse Underhand-

linger vare ham til Plage, fordi de fortærede hans Tid, som han langt hellere anvendte til at tænke paa hende. „Du duer ikke til Diplomat, min Ven," sagde Grevinden, „uagtet jeg troer, at Du vilde blive en taalelig god Minister."

„Du har Ret, Susanna, jeg kan ikke forstille mig, og det er næsten en Diplomats nødvendigste Egenskab. Jeg begriber saaledes ikke, hvor jeg skal hente Styrke fra til at forstille mig i din Nærværelse, saaledes at Ingen mærker, hvor lykkelig jeg er. Ikke engang naar Du er fraværende, og jeg blot hører dit Navn nævne, kan jeg tvinge dette ubændige Hjerte til at tie, men det jager mig Blodet øieblikkelig i Kinderne."

„I er nogle svage Stakler, som ingen Kraft besidde," sagde Grevinden smilende, idet hendes Haand legede med hans Haar; „og dog gjør I Eder saa gjerne til af Eders Styrke, og see ned paa os, som ikke kan bære saa stor en Vægt i stiv Arm eller udholde at ride saa mange Mile."

„Ak, Susanna, Naturen har deelt Kræfterne ulige og behandlet os stedmoderlig. Den gav os den physiske Kraft, som et Legetøi for ubændige Drenge, men den gav sine bedre og

mere elskede Born en langt høiere Gave, thi den gav Eder Magten over egne og over fremmede Sjæle."

„Og derfor burde Diplomatiken maaskee overlades til os Damer, i det mindste var det ikke saa galt, om der ved hver Legation var ansat en Dame. En Minister burde aldrig være ugift, thi man har havt altfor mange Exempler paa, at det har været Ambassadricen, der har været nødt til at styre Legationen." —

Ditmar havde siden sin Hjemkomst tilsyneladende ikke besøgt Grevinden; baade Grev Tesch og Poppi troede, at hans flygtige Tilbøielighed enten var bleven afviist eller havde kastet sig paa en anden Gjenstand. Greven blev ganske vis i sin Sag, da Ditmar, paa hans Foresporgsel om han vilde tage ud med ham til Grevinden, svarede med tilsyneladende Ligegyldighed, at han ikke vilde spilde Tiden med Visiter, saa længe han arbeidede paa Reclamationernes Afgjørelse, der ganske sysselsatte hans Sind. Greven roste hans Vedholdenhed, og fortalte ham leende, at Corsel havde gjort den Bemærkning, at Ditmar var det halsstarrigste og meest forstokkede unge Menneske, han havde kjendt. Men hver

Aften, naar det var blevet stille i Kjøbenhavns Gader, og Nattergalen begyndte at slaae i det grønne Buur, der hang uden for hans unge Naboerskes Sovekammervindue, forlod han sit Hjem og red ud — Ingen vidste, hvor han red hen. Ved de første Slag af den lille graae Sanger bankede hans Hjerte af Glæde og Forventning, han holdt lige saa meget af Fuglen, som Brændeviinsmanden hadede den. „Det Bæst sidder der og galer den hele Nat igjennem, og gjør Nar af Folk, fordi han kan forstyrre dem i deres Nattero; saadant et unyttigt Kræ, som ikke engang lægger mig saa meget som et Æg hele Aaret igjennem for al den Føde, den faaer," sagde han hver Morgen til sin Datter, men han hørte den næsten ikke, thi naar Ditmar red ud, snorkede han allerede omkap med Nattergalens Fløiten. Men da Ditmar i flere Dage forgjeves havde speidet efter Kjærlighedens Aftenstjerne, og hvergang var kommen hjem henimod Morgenstunden med et skuffet Haab, da forekom det ogsaa ham, at Nattergalens Sang ikke var ganske fri for Spot.

En Aften red Ditmar ud ad Strandveien. Han havde redet stærkt, indtil han kom i Nær-

heden af de høie Poppeltræer, som betegne Hjørnet af Haven, da standsede han Hesten, for saa længe som muligt at vedligeholde Haabet. Man kunde sige, at den troe Bucephalus forstod sin Herre, den listede sig langsomt og forsigtigt frem og spidsede Øren, som om den ogsaa var opmærksom paa det Tegn, der skulde bringe dens Herre Lykke. — Det venlige Lys blinkede iaften imellem de tætte Trætoppe; da han kom lige for Bygningen, skinnede det vinkende til ham, der laae en Følelse af Tryghed i den lille rolige, klare Flamme. Ditmar vendte Hesten, og fløi op ad den snevre Markvei. Grevinden sad allerede paa Bænken. De første Øieblik offredes til stumme Kjærtegn.

„Ak, Susanna, Susanna! hvor jeg har længtes efter Dig!"

„Og jeg, min Ven? Men det var altfor uklogt at give efter for denne Længsel; min Broder tog ikke til Byen, og Marschalinden vilde paa ingen Maade til at gaae til Ro. Hun var saa henrykt over Eders Sommernætter."

„Og jeg er nær ved at forbande dem, fordi de gjøre mig det saa vanskeligt at see Dig. Hvor jeg længes efter det mørke Efteraar."

„Forsynd Dig ikke, Ditmar; hvor kan Noget være yndigere end disse lyse, klare Sommernætter, som svømme i et Hav af den sammensmeltede Aften- og Morgenrøde. See Dig engang om, hvor deiligt Alting er. Det er det Eneste, mit kjære Spanien mangler; var der saadanne Nætter, kunde jeg ikke engang tænke mig Himmerige yndigere end Spanien. Hvis det var mørkt' kunde jeg jo ikke see Dig saaledes ind i Øinene."

„Saa maatte jeg omfavne Dig, for at Du kunde føle hvad nu mine Øine sige Dig," sagde Ditmar og omfavnede Grevinden, som atter snoede sig ud af hans Arm.

„Slip mig, min Ven, slip mig. Bring mig ikke til at fortryde, at jeg har været svag nok til at tilstaae Dig, hvor kjær Du er mig."

„Kunde Du fortryde det? Vilde Du virkelig tage Slutningen af den endelig fuldendte Sætning tilbage igjen, Susanna?" spurgte Ditmar bønlig.

„Ja, min Ven, det vilde jeg — for at give Dig den igjen. Det forekommer mig, at nu, da Du veed jeg elsker Dig, nu har jeg intet Meer at give Dig."

„Søde Susanna! — Kom, lad mig hviske Dig i Øret." Ditmar bøiede sig over hende, — Grevinden lagde Haanden paa hans Mund og tvang ham til at tie; han kyssede hendes Haand.

„Jeg vil ikke høre hvad Du siger; til Straf vil jeg ikke tale med Dig om Andet, end om de østerrigske Reclamationer. Hvorledes gaaer det med dine Underhandlinger?"

„Ak, Susanna! Hvor kan Du være saa grusom!"

„Er min Broder endnu bestandig lige ubøielig?"

Ditmar udbrød i en Jeremiade over disse Underhandlinger, som han vilde blive nødt til at fraside sig, fordi han hvergang gik tilbage, istedet for at gaae frem. Grevinden loe.

„Jeg har ret sat mig ind i din Stilling," sagde hun, „og da jeg ikke kunde see Dig, har det moret mig at skrive til Dig. See her."

Hun viste ham nogle Blade, som vare indsyede i hendes Lommetørklæde. „Hvad mener Du jeg har her? Kjærlighedsbreve? Hjerteudgydelser over den Elskedes Fraværelse, ikke sandt? — Langtfra, min Ven. Det er Diplomatik, Grundlaget for en Traktat, der engang vil blive

afsluttet i den hellige Trefoldigheds Navn, uden at jeg vil blive nævnet med en Toddel. Du skal beundre mit diplomatiske Genie, og naar disse faa Blade engang indbringe Dig en Orden, skal Du ydmyg knæle for mig og lade mig binde Dig den i Knaphullet — og det skal da igjen gaae som det saa ofte gaaer: den, der har fortjent den, faaer den ikke."

„Kjære Susanna, Du har tænkt paa mig, og skrevet mig til! Hvor kjærligt erstatter Du mig ikke hvad disse Dage have berøvet mig. Giv mig det, lad mig ikke længere undvære dine kjærlige Tanker." Men først efter mange Bønner gav Grevinden ham Papirerne, paa det Vilkaar, at han ikke maatte aabne dem, førend han kom hjem.

„Og nu ville vi tale om os selv," sagde hun, „og glemme al Verdens Traktater og Underhandlinger. Naar jeg nu i længere Tid ikke kan see Dig igjen, hvor vil da Tiden forekomme mig lang og kedsommelig — men hvorfor paalægge vi os ogsaa denne Plage? Vi maae i det mindste *see* hinanden, i det mindste med et stumt Blik kunne sige hinanden, hvor tung denne Skilsmisse falder os. Det er dog en Trøst. Man behøver ikke altid at tale sammen, for at være

lykkelig, jeg tænker mig Sproget som en stakkels Nødtorft, i Himmelen taler man sikkerlig ikke med hinanden, der hører al Sprogforvirring op, og Ørene træde med fordoblet Kraft i Tungens Sted."

„Nei, Susanna, fordærv mig ikke Himmelen med dit System. Jeg vil ikke undvære i den anden Verden at høre Lyden af din søde Stemme. Det kan jeg ikke tænke mig, at denne dybe, klare Orgeltone, som virker saa velgjørende paa min Sjæl, skulde forstumme; jeg har altid tænkt mig det andet Liv som en uophørlig Velklang."

„Og jeg tænker mig det som en evig, hellig, salig Taushed. Den er langt mere veltalende, min Ven, end nogen tænkelig Vellyd." —

„Naar Du ikke har seet vort Tegn i to Dage," sagde Grevinden siden, „saa kom ved høi lys Dag, og gjør enten mig eller min Broder eller Marschalinden en formel Visit, saa veed jeg dog, at jeg den tredie Dag faaer Dig at see. Og naar enten Vi eller Fru Monsigne tager imod om Aftenen, kom da som en sædvanlig Gjæst og bland Dig imellem Sværmen, jeg vil altid finde en Leilighed til at give Dig et stumt Tegn, som kan tale for mig."

„Og naar jeg finder et saadant Tegn, Susanna, hvor jeg da vil være lykkelig! Ak, Susanna, hvorfor har vi ikke kjendt hinanden for! Tænk hvor uendelig lang en Tid vi har tabt for vor Kjærlighed."

„Gaae nu, min Carlos. Jeg vil kalde Dig Carlos herefter, det er et rundt og fyldigt Navn, det danske Carl er saa haardt og afbrudt. Gaae, Carlos, Lyset i Vinduet bliver allerede blegere for Dagskæret. Haja de mi alma," sagde hun næsten hviskende, idet hun kyssede ham. „Du maa lære Spansk, Carlos, jeg vil lære Dig det, saa vil jeg give Dig de samme Kjælenavne, som min Moder gav mig. Haja de mi alma, Du min Sjæls Barn! Lyder det ikke dobbelt saa kjærligt paa Spansk? Og Du skal lære mig Dansk igjen, at jeg kan forstaae Eders smukke gamle Kæmpeviser, den deilige om „Ridder Aage og Jomfru Else", og den om „Liden Gunver, som ganger saa seent udi Qveld". Du maa ikke lee af mig, min Ven, fordi jeg udtaler det saa stivt, det falder mig lidt svært i Begyndelsen, jeg lærer det nok, naar Du vil have Taalmodighed med mig, ikke sandt?"

„Søde Susanna, hvor Du er elskværdig!“ udbrød Ditmar og kyssede hende de tvivlende Ord bort af Læberne. —

Da Ditmar kom hjem, stod Solen op, og Nattergalen gjentog endnu bestandig sine veemodige Floitetoner; men ude over Volden hævede en Lærke sig i dirrende Kredse høit op i Luften, og den jublende Morgensang bragte efterhaanden den melankolske Sanger til Taushed. Ditmar foldede Grevindens Brev ud og betragtede de kjære Skrifttræk, det var de første Bogstaver, han havde seet fra hendes Haand. Man siger jo, at Skriften danner sig efter Charakteren og omsider udtrykker den; ifald denne Sætning har nogen Grund, da bliver det vel i det Høieste den utydelige Lighed, som et sort Silhouet har i Forhold til et malet Portrait. Grevindens Skrift var fiin og flygtig henkastet, men de runde Bogstaver manglede hverken Fasthed eller Ynde. Hvor gives vel den Læser, som aldrig har elsket? — Tilbagekald da i din Erindring, kjære Læser, de Følelser, hvormed Du første Gang betragtede den lille Billet, som Du med megen Listighed havde forstaaet at faae din Elskede til at skrive om en ubetydelig Gjenstand, om en Bog

eller nogle tilbagesendte Noder, men som for Dig ikke var ubetydelig, fordi Kjærligheden canoniserer Alt hvad den kommer i Berørelse med. Dersom Livets Prosa ikke ganske har tilintetgjort enhver Erindring fra den Tid, da Alt endnu var Poesi for Dig, vil Du kunne fatte de Følelser, hvormed Ditmar betragtede Grevindens Brev.

Men dom om hans Overraskelse, da han istedet for et Kjærlighedsbrev, som han havde troet at holde i sin Haand, læser — et Udkast til Underhandlingen om de saa tidt omtalte østerrigske Reclamationer. Hans første Følelse var Fortrydelse, men han havde neppe gjennemløbet nogle Linier, førend han atter glødede af Kjærlighed til Forfatterinden. Traktaten var bleven et Kjærlighedsbrev, det var den varmeste Menneskekjærlighed, der fremtraadte som Forsvarer for den mishandlede Tillid og Ædelmodighed. Ditmar maatte sande Grevindens Ord, at Diplomatiken burde overlades til Damerne.

Den hele Morgen tilbragte han med at udarbeide en Note til Grev Corsel efter Susannas Udkast. Hver Forandring, han var nødt til at gjøre, for at bringe det Hele i den nødvendige Form, smertede ham og forekom ham som et

Brud paa Tankegangen — omsider havde han fuldendt et vidtloftigt Opus, og for første Gang havde han arbeidet i denne indviklede Sag, uden at vide hvor Tiden blev af. Til Slutningen havde Grevinden afdeelt Reclamanterne i tre forskjellige Klasser; den første bestod af en halv Snees Personer — som alle vare navngivne —, der skulde have deres Godtgjørelse udbetalt strax, denne Afdeling indeholdt Navnene paa lutter simple Folk; den anden bestod af fornemme Folk, som skulde betales i ubestemte Terminer i Løbet af fem Aar; og den tredie bestod af hele Resten, der paa samme Maade skulde betales i Løbet af de følgende ti Aar. Det var tydeligt, at Grevinden havde gjort sig bekjendt med de lange, kedsommelige Lister over alle Reclamanterne. — Og alt det har hun gjort for min Skyld, gjentog Ditmar uophørlig for sig selv. Uagtet han ikke kunde begribe, hvad der havde givet Anledning til denne bestemte Inddeling, fulgte han den dog med samvittighedsfuld Nøiagtighed. Hvad var ogsaa billigere, end at de simplere og formodentlig fattigere Reclamanter først bleve tilfredsstillede og fik paa eengang, hvad de i saa mange, mange Aar havde ventet efter.

Saa snart det lod sig gjøre, ilede han til Grev Corsel. Den gjennemvaagede Nat, som var tilbragt under saa mange verlende Folelser, havde ophidset hans Blod, og da han overleverede Greven sin Note, var det i en saa feberagtig Spænding, at det ikke undgik dennes Opmærksomhed. Corsel gjennemlæste den med den sædvanlige iiskolde Langsomhed, Punktum for Punktum; men hvad der var udkastet af Kjærlighed og udført af Kjærlighed, gjorde ikke det ringeste Indtryk paa den forstokkede Diplomat, ja Ditmar troede endogsaa at opdage et tilbageholdt Smiil over den glodende Iver, hvormed Noten talede de Undertryktes Sag. Først da han havde naaet Klassificationen, opklaredes hans Ansigt, og det var tydeligt, at den tørre Navne-Inddeling for ham var det eneste levende Punkt i det hele Udkast. Han læste den flere Gange igjennem, nikkede veltilfreds med Hovedet, betragtede Ditmar med et Udtryk af Forundring, og yttrede omsider sin Tilfredshed over endelig engang at see ham paa en fornuftig Vei. Ditmar greb Øieblikket, han gjentog de Grundsætninger, hvorpaa Traktaten burde bygges, han talede de ringere Klassers Sag med en Varme,

som Kjærligheden indgav ham, og omsider rev han Greven med sig. „Deres Regjering, Herr Greve, opfylder en hellig Pligt, og det evig gjentagne Raab om de Fattigeres Tilsidesættelse for de Mægtigere vil endelig engang ophøre, thi Retten bliver lige for Alle; men Armodens Taarer ere de første, som vi ville aftørre, thi den har bittrest maattet begræde sin skuffede Tillid."

„Den første Klasse er valgt med særdeles Skjønsomhed," sagde Greven, og bød Ditmar Tobak af sin Guldbaase, hvorpaa Carl den Tiendes Portrait stod omgivet med Diamanter. „Der kan ikke tages en Eneste fra eller sættes en Eneste til, uden at man begaaer en Uretfærdighed. Det er et fortræffeligt Udvalg, jeg kan ikke nokſom takke Dem for dette Forslag, vi ville strax baſere Traktaten derpaa."

„Herr Greve, Deres Navn vil blive velsignet af Utallige, De redder Deres Landsmænds Ære og afdrager en hellig Gjeld, som engang ...."

„I ubestemte Terminer paa femten Aar," afbrød Greven ham. „Min Regjering kan ikke nokſom takke Dem for dette Forslag, thi jeg turde intet saadant gjøre, uden at udsætte mig for

at blive beskyldt for Partiskhed. Jeg vil tillade mig at nævne Dem med særdeles Hensyn for Kongen, min høie Herre; Hans Majestæt vil ikke være uerkjendtlig imod en ung Diplomat af saa lovende Talent."

Ditmar maatte spise Frokost med Greven, imidlertid fastsattes de mindre vigtige Punkter. Ved Afskeden trykkede Corsel hans Haand og sagde: „Min Herr Ditmar, De er en charmant ung Mand. Jeg haaber, at De ret ofte vil gjøre mig den Fornøielse at besøge mig paa Landet." Halv beruset af Kjærlighed, Champagner og Stolthed tumlede Ditmar hjem, og kastede sig paa Sengen, for at hvile og drømme om Alt hvad der var hændet ham. Omsider faldt han i Søvn, og Oneiros fortsatte hvad Phantasus havde begyndt.

Da han senere paa Dagen kom til Grev Tesch, havde Corsel allerede været der og udbasunet hans Roes. Ministeren takkede ham for den Udholdenhed, hvormed han havde tilendebragt denne vanskelige Sag; den varme Indledning, hvortil Ditmar havde knyttet sine Forslag, undlod ikke at berøre en Streng i den gamle Mands Hjerte, og han gjentog den ene Gang efter den

anden, at ikke en Toddel deraf maatte borttages, men det skulde uforandret indrykkes i den endelige Traktat, som en Prove paa hvorledes diplomatisk Stiil burde være nutildags. Corsel havde været henrykt over Klassificationen, og Ministeren begreb ikke, hvorledes Ditmar var falden paa netop at gjøre den saaledes og ikke anderledes. Han udgav det for en lykkelig Inspiration, da han heller ikke begreb det, og blev næsten undseelig over al den ufortjente Roes, man fra alle Sider overøste ham med.

„Og nu strax Haand paa Værket," udbrød Greven, „endnu idag maa Alt være istand, Duplikaterne undertegnede og forseglede, og imorgen — imorgen, min unge Ven, gaaer De til Wien og overbringer selv Resultatet af Deres Flid." Det var aldrig faldet Ditmar ind, at hans Triumph kunde tage en saa bedrøvelig Ende; Tanken om en anden Reise til Wien nedslog ham saaledes, at han ikke hørte et Ord af alle de Planer for hans fremtidige Lykke, som Ministeren knyttede til hans personlige Fremstillelse for den altformaaende Metternich. Det lille Ord Wien havde paa eengang tilintetgjort hans Lykke.

Det varede længe, inden han kunde bringe Greven fra denne Tanke; den gamle Mand blev vred over en Halsstarrighed, han ingen Grund kunde finde til, og Ditmar slap ikke, forend han havde skudt Skylden paa sit Helbred, som den vedholdende Arbeiden paa en Underhandling, der næsten havde oversteget hans Kræfter, havde virket saa skadeligt paa, at han ikke turde udsætte sig for en Courcer-Reises Besværligheder. Hans ophidsede Udseende gav denne Udflugt Sandsynlighed, og Enhver, som saae ham, maatte antage ham for en Brystsyg, saa skarp var Rødmen paa hans Kinder, og saa glindsende hans Øine. Den kjærlige Omhyggelighed, Ministeren viste for sin Yndlings Sundhed, var en nagende Bebreidelse for den List, han havde anvendt.

Den hele Dag forløb under Udarbeiden af Traktaten, som Ministeren, Corsel og Ditmar redigerede i Forening. Under andre Omstændigheder vilde den komiske Strid, der idelig fandt Sted imellem de to høist forskjellige Diplomater, have moret ham, men nu længtes han blot efter at blive færdig, for at ile til den kjære Strandvei og takke Grevinden for den Amulet, hun havde meddeelt ham. Corsel vilde nemlig an-

vende den størst mulige Luxus af Ord og diplomatisk-klassiske Vendinger, Tesch vilde bevare Ditmars formeentlige Stiil i al dens Varme og Friskhed. Striden blev omsider bilagt saaledes, at Corsel udelukkende angav den første Sætning og Ministeren den anden, og saaledes fremdeles indtil hele Indledningen var fuldendt. Det var den besynderligste Blanding man kan tænke sig, Corsels høitravende, gammeldags pragtfulde Cancellistiil og Grevindens lette, varme, overtalende Ord tumledes om imellem hverandre som Is og Ild, uden at den ene af disse hinanden modsatte Poler havde nogen Indvirkning paa den anden — og dog skulde de lede til et fælleds Resultat. Det var en Olding paa Gravens Bred, med vaklende Knæe og skjælvende Røst, hvormed han endnu gjentager de forslidte Complimenter, der vare i Mode for næsten et Seculum siden, som har giftet sig med en ung Pige, hvis smilende, fyrige Hjerte er nær ved at oversvomme den frosne Ordstrøm ved Siden af hende; hos ham er Alt Ord, hos hende er Alt Følelse, hvad han siger lyder som Træ, ethvert Ord af hendes Mund klinger som Harmonicaklokker, og den smukke Gjenlyd deraf er endogsaa istand til at

borttage det Modbydelige af hans udlevede Phraser. Saaledes blev den Convention omsider affattet, der sluttedes i Kjøbenhavn mellem Grev Tesch og Grev Corfel paa deres høie Herrers Vegne, og hvortil endelig blev føiet en Liste paa de lykfaliggjorte og de med fem- og tiaarigt Haab henholdte Creditorer. Det Eneste, som gik Skjærsilden uforandret igjennem, var denne nokfom prosaiske Fortegnelse. Paa Grund af Corfels alenlange Perioder blev det til et vidtloftigt Værk, og først sent paa Natten havde Ditmar fuldendt Duplikaterne, der alle bleve forfattede af ham „fordi denne Sag var for vigtig til at betroes nogen Uindviet". Hans Haab at see Susanna strandede for denne Aften paa de politiske Skjær. „Diplomatik er et vanskeligt Farvand". —

I to Aftener havde Lyset ikke skinnet, og da Ditmar den derpaa følgende Dag vilde aflægge en Visit hos Marschalinden, var hun netop kjørt ud med Grevinde Corfel. Mismodig vendte han tilbage, og slentrede op og ned ad Kjøbenhavns Gader, for at dræbe Tiden. Han mødte Baron Rosen, som fortalte ham, at Marquis Cantal var kommen tilbage fra Stockholm og boede paa Strandveien hos Grev Corfel. Rosen

gav sin Galde Luft imod Cantal, og forraadte derved kun altfor tydeligt, at han ansaae ham for en farlig Medbeiler. Ditmar troede at være bedre underrettet, han frygtede mere for Rosen end for Cantal, og Baronens Mismodighed foraarsagede ham en hemmelig Glæde; imidlertid var Marquiens stadige Ophold hos Corsels ham ingenlunde ligegyldigt, fordi det vilde lægge Hindringer i Veien for de Elskendes Sammenkomster. Et Øieblik efterat Rosen havde forladt ham, mødte han Grev Corsel, som lod sin Vogn holde, for at indbyde ham til at kjøre med à la campagne, hvorved Corps diplomatique forstaaer en Tour uden for Byen til deres Lyststeder.

Greven var endnu i Extase over den lykkelig tilendebragte Convention, han talede vidt og bredt derom, og Ditmar, som i Begyndelsen ansaae sig forpligtet til at tale med, mærkede snart at det var overflødigt. Medens Corsel, der var henrykt over det sjeldne Held at finde en taus og opmærksom Tilhører, forviklede sig i sine egne Perioder og kæmpede, saa at Sveden stod ham paa Panden, for at rede sig ud af den uigjennemtrængelige Væv, han selv havde omspundet sig med, faldt Ditmar i Tanker af en ganske

anden Natur. Han mærkede ikke, at Greven, ved alle de kunstige Forbindelsesord, hvormed han limede sin vaklende Talebygning sammen, hvergang lagde Haanden betydningsfuldt paa sin Hellig-Aands-Orden, ligesom om han vilde paakalde Aandens Bistand i denne rhetoriske Anstrengelse, og da han havde Lykken med sig i Alt, undlod Vognens Skumplen ikke at tilveiebringe det fornødne Nik med Hovedet, hvergang Greven ønskede et affirmativt Tegn af hans tause Tilhører. Da Vognen holdt, og de stege ud, skete det under gjensidige Complimenter for Veltalenhed og lærvillig Interesse — de vare begge lige fornøiede med hinanden.

Grevinden sad i Havestuen og arbeidede. Under den lange og pompeuse Tale, hvormed Greven forestillede Ditmar, havde hun Tid til at fatte sig af sin Overraskelse. Greven prædikede over den selvvalgte Text, at en Kjender af den politiske Historie maa sande den Sætning „at Statsretten, til enhver Tid, trods alle de Bestræbelser, som, og naar, og hvori, o. s. v. o. s. v. — altid, siger jeg, har maattet stryge sit Flag for Diplomatikens uimodstaaelige, o. s. v., o. s. v. Alt beherskende Vælde". Efter at have sluttet

med en lige saa vidtloftig Lovtale over Ditmars diplomatiske Talent, gjorde han en brillant Sortie og forsvandt. — Greven var den største diplomatiske Renommist, jeg nogensinde har seet. —

Saasnart Døren var lukket efter ham, nærmede Ditmar sig sagte Grevindens Stol, knælede og greb hendes Haand. „Susanna, min Elskede! Det er for dine Fødder, jeg nedlægger denne ufortjente Roes, som jeg ikke tor tilegne mig — det er jo ved Dig at jeg har seiret, hvad var jeg vel uden din Kjærlighed, Susanna!"

„Min dyrebare Carlos," sagde Grevinden og hældede sig over ham, idet hun lagde Haanden paa hans Skulder, „jeg kan ikke sige Dig, hvor det glæder mig at see Dig paa saa venlig en Fod med min Broder. Trods hans vidtloftige Stiil og hans urimelige Forgudelse af Diplomatiken, er han en brav Mand. Vi have jo Alle vore Svagheder."

„Jeg har hørt paa ham med Andagt, Susanna, fordi det var *din* Lovtale han holdt under *mit* Navn. Men jeg tilstaaer, at jeg ikke har hørt eet Ord af hvad han sagde underveis, jeg tænkte dengang kun paa Dig. Ak, Susanna,

vil det være Dig muligt at see mig saa tidt i Haven, som for?"

„Hvad Skjebnen har berovet os ved min Fætters uformodentlige Komme hertil, har Lykken erstattet os ved at gjøre min Broder til vor Beskytter. Hvad frygter Du? Min Carlos, en Spanierindes Kjærlighed kjender ikke alle disse Smaahensyn, som indskrænke andre Mennesker, og jeg er en Spanierinde med Liv og Sjæl, det foler jeg nu. Jeg har altid havt en Anelse om at jeg engang vilde komme til at elske, thi hidtil har jeg jo ikke vidst hvad Kjærlighed var. Nu veed jeg det, Carlos, Du har lært mig det."

„Søde Susanna!"

„Min Moder var en Spanierinde, der flyder ogsaa fransk Blod i mine Aarer, men det er acclimatiseret i Spanien, hvor jeg har tilbragt den største Deel af mit Liv. Du veed jo, at jeg blev gift da jeg endnu var et Barn; de tog mig ud af Klosteret, gav mig smukke Klæder paa, tillod mig at gjøre mine Veninder Foræringer skjændte paa mig, fordi jeg meente, at jeg endnu var for ung, og befalede mig at kjøre til Kirke for at blive Grevinde og Grandesse og faae Diamanter. Jeg husker nok, at jeg græd under

veis, men jeg anstillede tillige Sammenligninger mellem mine Taarers og mine Diamanters Glands, som faldt ud til de sidstes Fordeel, og jeg terrede igjen mine Pine. Jeg blev gift og Enke paa eengang. Kort efter kom Priorinden i det Kloster i Sevilla, hvor jeg var opdraget, til min Moder, for at besøge hende. De havde været Ungdomsveninder. Jeg var i Værelset ved Siden af og kunde høre ethvert af deres Ord; Priorinden gjorde min Moder Bebreidelser, fordi hun havde giftet mig med den gamle Grev Fuentes, min Moder meente, at hun havde gjort min Lykke, thi nu var jeg rig og uafhængig i en ung Alder. „Himmelen har været barmhjertigere end Du," sagde Priorinden, „hvad skulde der være blevet af vor Susanna, hvis Greven havde levet?" Min Moder meente, at denne Ulykke heller ikke havde været saa stor. Men da blev Priorinden heftig og sagde: „Fernanda, Fernanda! har Du saa ganske glemt din Ungdoms Følelser? Maa man da have tilbragt en ulykkelig Ungdom og levet sit Liv inden for Klostermure, for at bevare Erindringen om hvad der engang bevægede vort Hjerte? Har Du glemt, Fernanda, at Du ogsaa engang har været ung

og har elsket, og at den Tid vil komme, da Susannas Hjerte ikke mere lader sig stille tilfreds med en Rangle og en Rosenkrands? Hvad vilde Du have svaret dit Barn, naar hun i Fortvivlelse havde sagt: See, Du har solgt mit Hjerte for Guld medens det slumrede, ligesom hine Niddinger solgte den sovende Broder til Slavehandleren; nu er det vaagnet og kræver sin Ret, og hvormed vil Du erstatte mig hvad Du har berovet det? — En Spanierindes Kjærlighed er en uslukkelig Ild, hun lever kun i sin Elskede, hun offrer ham Alt, Formue, Rygte, Livet selv, thi uden ham er Livet hende værre end Døden; hun glemmer Alt for sin Elsker, Forældre, Venner, Alt, kun ikke sit Fædreland. Hun giver sig ubetinget hen, med en ubegrændset Tillid, hun kjender ikke til Skinsyge — hendes eneste Følelse er Kjærlighed, og Hævn hvis hendes Tillid er skuffet. En Spanierinde elsker kun eengang' eller ogsaa er hun ingen Spanierinde. Har Du da glemt alt Dette, Fernanda, og skal jeg komme fra min mørke Celle, for at tale Følelsers Sag, der for længe siden burde være uddøde af mit Bryst!" — Min Moder græd og var sønderknuust over disse Bebreidelser. Priorinden forlod

hende først, efterat hun havde lovet, at hun vilde lade mig have fuldkommen frit Valg for Fremtiden. Min Moder har holdt sit Løvte ubrodeligt."

„Denne Samtale gjorde et heftigt Indtryk paa mig," vedblev Grevinden efter et kort Ophold. „Jeg kunde gjennem den halv aabne Dør see den høie, ranke Priorinde i hendes sorte Klosterdragt; hun, som jeg kun havde hørt alvorlige og strenge Formaninger af, og som jeg i barnagtig Enfoldighed bildte mig ind ikke kunde lide mig, fordi hun var streng imod mig, hun var den Eneste, der talede min Sag — og imod mine Nærmeste. — Det var altsaa Kjærlighed, saaledes var denne mægtige Følelse, saa rædsom i sine Virkninger, saa altfortærende — men det maatte være sandt, thi hvor kunde ellers den gamle Priorinde endnu skildre den med saa meget Liv. Jeg gjøs, naar jeg overtænkte min egen Stilling, men jeg gjøs ogsaa, naar jeg tænkte paa, at jeg nogensinde kunde komme til at elske, og da skulde glemme min Moder, mine smaa Veninder, Alt hvad jeg saa længe havde kjendt og elsket, for en Mand, som jeg endnu ikke kjendte. Jeg blev eftertænksom og sørgmodig, og

den lystige unge Pige var forvandlet til en sorgende Enke."

Ditmar hvilede Kinden paa Armen af hendes Læneſtol og betragtede hende ufravendt. Erindringen fra hiin fjerne Tids Kamp og Strid drog endnu et Sorgeſlor over hendes Anſigt. Den Bevægelighed, der charakteriſerede det, udtalede ſig næſten ſtærkere i Sorg end i Glæde, og der kunde være et mægtigt Udtryk af Smerte udbredt over det. I ſaadanne Øieblik hævede den høie, glatte Pande ſig endnu høiere i næſten uſynligt kruſede Bølger, og Smerten udgjød ſig i to ringformige Kredſe, der dannede ſig om hendes Øine og droges ned imod Munden, indtil de forſvandt ligeſom de bølgende, næſten uſynlige Kredſe, et Sandskorn danner, naar det falder paa Overfladen af et ſtille Vand. Hun lagde ſmilende Haanden paa Ditmars Pande og ſagde: „Efterhaanden forſvandt min Skræk, men denne Samtale udviklede et Ideal hos mig, der beſtandig ſtod ſom en Vogter ved Siden af mig, og ſom jeg ikke troede jeg nogenſinde kunde finde uden i mine egne Drømme. — Nu veed jeg, at Priorinden havde Ret, og daglig velſigner jeg hende ſom vor Kjærligheds Skytsaand."

Ditmar omfavnede hende med Heftighed. Grevinden gjorde en modstræbende Bevægelse og sagde venlig: „Hvad der afskrækkede mig hos alle Herrer, Carlos, var umiskjendelige Spor af Sandselighed, som de vilde skjule.“

„Søde Susanna, tilgiv min Heftighed. Hvor er det muligt, at jeg kan lukke mit Øie og mit Øre, naar jeg er hos Dig. Ak, Susanna, Sjelen har ogsaa Sandser.“

„Ja, Carlos, men Sjelens Sandselighed har Intet af Legemets Vederstyggelighed, thi det er en varm Strom, der udvælder af rige og ædle Kilder, de rigeste og ædleste, der gives i Mennesket; det er vort Hjertes Inderlighed, vor Phantasies Rigdom og Forstandens Kraft, der danne denne Strom. Ikke sandt, min Carlos?“

Ditmar boiede sig over den fremrakte Haand og trykkede et langt Kys paa den. I det samme blev en Dør hurtig reven op i det tilstødende Værelse. Ditmar sprang op og kastede sig i den fjerneste Lænestol han kunde finde, Grevinden sad atter lige saa stiv og fornem som nogensinde ved den formelleste Visit. Marschalinden traadte ind med flere Damer og Herrer, og Samtalen blev almindelig.

I Ditmars Stemning var denne Talen frem og tilbage om ligegyldige Ting ham næsten modbydelig; han bortfjernede sig ubemærket og gik ud i Haven, hvor han uforstyrret kunde overlade sig til sine egne Tanker. Da han kom tilbage, vare Spillebordene ordnede. Susanna talede med Poppi og Cantal, hun vendte Ryggen til Døren saaledes, at han ikkun kunde see en Deel af hendes Ansigt, naar hun i Samtalen drieede Hovedet til Siden. Det forekom ham, at hun saae bedrøvet ud; men pludselig gik et Lysglimt over hendes Ansigt, ledsaget af en let Rødme: hun havde kjendt hans Skridt, thi Kjærlighed har skarpe Sandser. De andre Herrer mærkede ikke den øieblikkige Forandring og fortsatte Samtalen. Ditmar blev staaende i Døren og betragtede Selskabet; hans Hjerte svulmede af Salighed. Marschalinden klagede over Varme, Grevinden aabnede Døren til det tilstødende Værelse, lod bringe Lys derind og satte sig igjen paa sin Plads. Idet hun gik forbi Ditmar, mødtes deres Øine i et eneste Blik, som var en lang og indholdsrig Samtale. Han sneg sig igjennem den aabnede Dør, lige saa forsigtig som en Ransmand, der vil bringe sit Bytte i Sikkerhed; i

det samme slog Poppi sin sædvanlige ubehagelige Skoggerlatter op, og Ditmar gjorde ufrivillig et Par hurtige Skridt, som om denne Latter var en hvislende Slange, der bugtede sig efter ham for endnu engang at saare ham i Hælen.

Døren stod aaben til et lille Værelse, der kun var oplyst af en Natlampe; det brugtes formodentlig kun til Gjennemgang, og derfra var atter Døren aaben til et større, uoplyst. Det var Grevindens Sovekammer. Ditmar standsede et Øieblik paa Dørtærskelen, som om han vilde vænne sit Øie til Overgangen fra Lys til Mørke; han gjorde det første Skridt næsten med den religieuse Ærefrygt, hvormed man betræder en Kirke, hvis Stilhed uden for Gudstjenesten er dobbelt gribende. Vinduet stod halv aabent, en Jasminbusk rakte sine duftende Blomster ind i Stuen og opfyldte den med sin Vellugt, den lette Aftenvind bevægede Grenen frem og tilbage imod Ruderne med en fortrolig, hvislende Lyd, der lignede to Elskendes Hvisken. Langt borte skimtede man et Lys ude paa Søen. Fra dette Vindue kunde man see Bænken ude i Haven; det lille Forværelse førte til Terrassen. Det er ubeskriveligt, med hvilken inderlig Glæde Ditmar gjen-

kjendte dette Vidne til hans lykkeligste Timer. Han maatte see og befole Alt, han kysſede det tynde, hvide Omhæng, boiede ſig over hendes Leie og trykkede ſine Læber til hendes Hovedpude, ja han lagde endogſaa Kinden paa den og blev længe i denne Stilling. Paa Bordet laae et Bind Digte, han bladede i det og fandt afrevne Jasminblomſter ſom Mærke ved ſmukke Steder, der ligeſom talede til ham i den Elſkedes Navn. Ved det ſvage Skin af Natlampen gjennemlæſte han dem ſaa længe, indtil han kunde dem udenad. Han opſøgte lignende Steder og betegnede dem med gronne Blade, han ridſede med ſin Brystnaal Suſannas Navn i et friſk Blad og ſtak det i Rammen paa hendes Natbordſpeil. Det dæmrende Morke var ikke mere uigjennemtrængeligt for hans Øine, og ſkjulte ham dog for Tjenerne, ſom gik igjennem Forværelſet. Da han vendte tilbage til Selſkabet, følte han en Livlighed og en Styrke til at bevæge ſig i de ſociale Former, ſom maaſkee kan lignes med den Følelſe, der beſjeler Muſelmanden, naar han endelig har dvælet i Maalet for en Tyrks ivrigſte Længſel, det hellige Mekka, og atter drager igjennem Orkenen for at naae ſit Hjem. Ingen havde iagttaget

hans Fraværelse, uden Grevinden. Han knyttede sig efterhaanden umærkelig til Samtalen, og i Kraft af den Trolddom, Kjærligheden alene forlehner de Dødelige, var han den hele Aften den elskværdigste og meest underholdende af alle Herrerne, ja, han havde endogsaa Mod til at henvende sin Opmærksomhed udelukkende til Marschalinden. —

Det er bekjendt, at Intet virker saa mægtigt som Exemplet. Først var Prinds Poppi den, der afgjort beilede til Grevindens Gunst, siden troede Cantal, at han, i det mindste tilsyneladende, burde forøge Tallet af sine Erobringer med sin smukke Cousine; Baron Rosen optraadte derefter blandt Prætendenternes Antal, ja endogsaa den gamle Legationsraad lod sig smitte af den almindelige Svaghed, og trods hans puddrede Paryk, der lige saa lidt kunde taale Blæst, som hans Gigt, gjorde han idelige Valfarter til Strandveien. Da Cantal nu vendte tilbage fra Stockholm, forsatte han sig naturligviis at fortrænge alle de Andre, og imellem disse fire Herrer opstod nu en formelig Kappen, som Grev Tesch kaldte den anden spanske Successionskrig. Den færegne Maade, Enhver af de stridende Magter

havde valgt at gjøre sig gieldende paa, underholdt ofte Selskabet, og afgav lige saa mange Exempler paa hvorledes man ikke skulde gjøre Cour. Prinds Poppi, der var umaadelig indtaget af sin lille prindselige Værdighed, ansaae sin Lykke for temmelig afgjort; allerede denne Sikkerhed havde været nok til at fælde ham, men dertil kom endnu, at Alt hvad han foretog sig klædte ham ilde. Han sang med fistulerende Stemme, og fortalte Anekdoter med stadig Udeladelse af Pointen. Cantal kunde da ikke bare sig for at udfylde denne Mangel, men paa en affecteret Maade, der skulde gjelde for Lethed; man behøvede kun at see paa hans udstuderede Toilet, for at vide, at Alt hos ham var Kunst. Rosen kunde ikke udstaae ham, og dette Had betog den unge Mand al mulig Frihed; Følelsen heraf gjorde ham stum, og de stumme Tilbedere have til alle Tider trukket det korteste Straa. Uagtet Legationsraaden sit hele Liv igiennem havde priist den ugifte Stand som den eneste saliggjørende, var han nu bleven Ægteskabets ivrigste Panegyriker.

Efter en stor Diner, som Grev Corsel havde givet i Byen for samtlige Herrer af Corps

diplomatique, og hvor Ditmar havde kedet sig ganske umaadeligt — thi de eneste Samtaler, der afbrøde de lange og stumme Pauser, hvori man kun hører Støien af de arbeidende Knive og Gafler, ere Lovtaler over Retternes Tillavning og Beskrivelser over engang nydte gastronomiske Saligheder — skiltes Selskabet ad, for at tilbringe Aftenen paa Strandveien. Ditmar red tidligst derud, og fandt Huset fuldt af Damer. Grevinden var sysselsat med at underholde dem, men det var intet let Arbeide, thi Marschalinden havde netop erfaret, at Grev Walstein havde duelleret i Pyrmont, og hendes Sorg derover tilintetgjorde næsten alle Grevindens Anstrengelser. Hun sad ved Vinduet, med Haanden under Kinden, og sukkede.

„Betragt engang dette Landskab, min bedste Veninde. Det er et Staalstik, en Udsigt over Genfersøen, er det ikke allerkjæreste? Man seer Chillon i Baggrunden."

„For Guds Skyld, tal ikke til mig!" sagde Marschalinden, „jeg er ikke istand til at svare Dem, jeg er bedrøvet à l'outrance."

„Imorgen kan vi vente Papas Coureer," sagde Froken Monsigne. De skal see, Maman, at vi have ængstet os uden Grund."

Marschalinden svarede ikke. Lady Walden lagde Kobberstykket fra sig, og hviskede leende til Grevinden: „Af alle de tamme Huusdyr, som en Dame af bon-ton kan lægge sig til, er en Duellant dog et af de besværligste. Jeg vil raade Dem til hellere at vælge et heelt Kobbel Hunde."

Grevinden tyssede paa hende. Marschalinden tog Haanden fra Munden og sagde: „Jeg er overbeviist om at Walstein har Ret. Min Gud, hvor jeg hader den Swinton, jeg har aldrig kunnet udstaae det Menneske. De maa dog tilstaae mig, at han seer ud som en Morder."

„Tvertimod," sagde Lady Walden," han seer lige saa fredelig ud, som han er. Jeg begriber ikke, hvorledes han kan have Uret i en Duel."

Baron Rosen, der kom til i det samme, havde efter Bordet talt med en samme Dag ankommen Udlænding, der havde forladt Pyrmont faa Dage efter Walsteins Duel. Rosen kunde altsaa meddele Selskabet alle mulige Oplysninger om denne Affaire.

„Ikke sandt, Baron? Walstein er falden, han er i det mindste farlig saaret? O, jeg veed Alt hvad De kan sige mig," udbrød Marschalinden.

„Paa ingen Maade, Walstein befinder sig i Bedring, han er rigtignok saaret, men slet ikke farligt; et Skud i den ene Arm, det er Alt."

„Stivarmet!" raabte Marschalinden. „Lemlæstet er næsten værre end død. Jeg haaber da, at den afskyelige Swinton er skudt ihjel?"

„Han befinder sig fuldkommen vel."

„O det Afskum! Men saa er han vel i det mindste arresteret. Min Mand skal henvende sig til den preussiske Regjering derom. Kan Duelmandatet ikke blive bragt i Anvendelse paa ham?"

„Jeg troer det ikke."

„Det er rædsomt, det er himmelraabende uretfærdigt," gjentog Marschalinden flere Gange. Rosen fortalte, at Duellen var bleven foranlediget ved et Brev fra en Dame, hvilket Swinton havde troet at burde paatale. Ved disse Ord torrede Marschalinden Øinene. Denne Dame havde nemlig indsvøbt en lille Pakke til en anden Dame i et Brev fra Grev Walstein, hvori han havde gjort Nar af Swinton.

„Mon Dieu, hvilken utilgivelig Uforsigtighed," udbrød Lady Walden.

„Walstein? Et Brev til en Dame?" sagde Marschalinden. „Skulde han have indgaaet Forbindelser, som — Det er Bagtalelse. Men da han, som de siger, er uden al Fare, kan det maaskee være ham en nyttig Advarsel for Fremtiden."

Swinton havde faaet Brevet i Hænderne ved et Tilfælde, han var for slemt medtaget, til at han kunde tie dertil, og vilde fordre Greven ud. Inden det kunde skee, anmodede Walstein ham om at bevise ham en væsentlig Tjeneste; Swinton gjorde det og opsatte Duellen. Nogle Dage efter gik han til ham med Brevet, og forlangte en skriftlig Afbigt, som han ikke vilde give; Swinton fordrede ham ud, Walstein havde det første Skud, men traf ikke, Swinton skjød ham i Armen, det var den hele Historie. Efter at Duellen var forbi, har Swinton sørget for ham med alt muligt ridderligt Galanteri, og hele Pyrmont er enig om at love ham til Skyerne.

„Men veed man ikke hvem den Dame er, som har opført sig saa utilgiveligt, eller i hvad

Forhold Walstein staaer til hende?" spurgte Marschalinden rødmende.

Rosen blev lidt forlegen og saae til flere af de andre Herrer, som imidlertid vare komne. Endelig sagde han: „Denne Dame er De, Fru Marschalinde."

„Jeg?" udbrød hun forbauset. „Jeg?"

„De har svøbt en lille Pakke til Comtesse Dehn ind i et af Grevens Breve. Comtessen er ogsaa i Pyrmont, og Pakken er tilfældigviis kommen i Swintons Hænder. Saaledes falder det ganske naturligt ud."

„Hvorledes, jeg? — Nu ja, det er jo ikke umuligt. I Sandhed, det har foraarsaget mig en stor Skræk. Jeg maa tilstaae, at Herr Swinton har ført sig meget vel op, som en sand Kavalleer. Han kommer vel tilbage til Legationen til næste Vinter, Lady Walden? De maa endelig strax føre ham til mig, han og Walstein skal være Venner."

Legationsraaden og Grev Corsel traadte i det samme ind af Døren. Den første havde underveis recapituleret hele Duelgeschichten, for at meddele Marschalinden de mindste Omstændigheder. Da han begyndte paa sin Beretning, af

brød hun ham strax med de Ord: „Kjære Legationsraad, forskaan os for at høre den Roman nok engang. Intet er kedsommeligere, end naar saadan en Historie gaaer og træder sig selv i Hæne." — Men kort efter gjentog hun idelig det Spørgsmaal, om Obersten snart kom. Det var den Fremmede, der havde bragt Efterretningen fra Pyrmont, og som ventedes hvert Øieblik tilligemed Cantal. Marschalinden erklærede, at hun ikke havde Tanke for Andet, indtil hun havde erfaret, om han selv havde seet Walstein, og hvergang Døren aabnedes, løer hun i Veiret for at løbe ham imøde.

Ubemærket sneg Ditmar sig ind i de tomme Værelser, thi hele Selskabet var forsamlet i Havesalen og de tilstødende Kabinetter. Døren til Sovekammeret stod aaben. Uagtet det endnu var temmelig lyst, herskede der dog et Halvmørke, da Gardinerne vare trukne for. Med en Følelse af Hyggelighed, som han endnu aldrig havde havt i denne Kreds, kastede han sig i den lille Sopha og overlod sig til sine Drømme. Det hvide Shawl, der laae ved Siden af ham, var det samme, Grevinden havde baaret, da han den første Nat overraskede hende i Haven — den halve

Handske, som laae paa Natbordet, var lagt der som et Tegn til ham; en Aften, da han vilde trække den af Susannas Haand, bristede den og Ditmar havde bortført den anden Halvdeel. I et Vandglas stod en lille blomstrende Jasmingreen. Paa Bordet laae nogle Bøger; Ditmar gjennemsøgte dem, omsider fandt han et lille Blad Papir, som laae i Shakespeares Romeo og Julie. Det var en Blyantstegning: Halvdelen af en Bænk tittede frem under en stor Busk, som næsten skjulte den, oven over stod Nymaanen imellem Skyer, paa Jorden foran Bænken laae et Lommetørklæde henkastet. Altsaa havde Susanna ventet, at han vilde søge og finde disse Tegn. Den kjærlige Omhyggelighed, hvormed hun saaledes beskæftigede sig med ham midt i den store Verdens Adspredelser, rørte ham næsten til Taarer. Han kunde ikke modstaae Fristelsen til at rane denne lille natlige Skizze, forsigtig gjemte han den i det hemmeligste Rum i sin Brevtaske. Tegningen laae ved Julies deilige Replik i anden Akt, da hun siger til Romeo:

Du veedst, at Nattens Slør er paa mit Ansigt,
Thi ellers farved' Rødme mine Kinder
For hvad Du nu i Nat har hørt mig sige.

O, gjerne dvæled' jeg ved Skik og Brug,
Jeg fragik gjerne — gjerne hvad jeg sagde.
Men bort med Pænheds Omsvøb! — Elsker Du mig?
Jeg veed Du siger Ja, og jeg vil troe Dig,
Dog, sværger Du — maaskee Du bliver troløs;
Ved de Forelsktes Meeneed, siger man,
Leer Jupiter. O, huldе Romeo!
Saafremt Du elsker, sig mig det oprigtig,
Og troer Du jeg blev vunden alt for let,
Saa vil jeg lege haard og spille grusom
Og sige Nei, hvis Du vil beile til mig,
Men ellers ei for hele Verdens Riger.
Ja, elskte Romeo! Jeg er for øm,
Og derfor kan Du troe jeg var letsindig:
Men troe mig, jeg er mere tro end de,
Som bedre kan den Kunst at lege fremmed.
Hør mig, jeg vilde ogsaa leget fremmed,
Hvis ei Du, før jeg saae Dig, havde hørt
Mit Hjertes Elskovssuk: derfor tilgiv mig,
Og tro ei, denne Kjærlighed er Letsind,
Som Nattens Mørke saa har bragt for Lyset. —

Med bankende Hjerte læste Ditmar dette Elskovsbud, som Susanna havde sendt ham igjennem den gamle Digter. Det glødende Forsvar for en Kjærlighed, der gjorde ham saa lykkelig, begeistrede ham. Paa Natbordspeilet var et grønt Blad stukket ind i Rammen, han greb det og

holdt det for Lyset, og det lykkedes ham at sammensætte de udprikkede Bogstaver til det Ord: Midnat. Hans Hjerte bankede med fordoblet Heftighed, da han endelig havde udfundet det hemmelighedsfulde Evangelium. Denne sindrige Maade at meddele sig paa til den Elskede indeholdt en ganske ny Henrykkelse for ham. Han bladede længe efter et Svar, omsider brød han Halvdelen af et grønt Blad og lagde det ind i Bogen ved det Sted, hvor Romeo tager Afsked med Julie og siger:

Søvn paa dit Øie! Fred udi dit Bryst! —
O, var jeg Søvn og Fred, for saa at hvile! —

I det samme hørte han Kammerjomfruens Stemme uden for Døren, han kastede Bogen og tog Flugten; idet han trykkede Døren til, aabnedes den modsatte, og en smal Stribe fra den Indtrædendes Lys overbeviste ham om, hvor nær han havde været ved at blive greben. —

Med et Ansigt, saa ligegyldigt som muligt, betraadte han atter Havesalen, og dog blev Grevinden rød og saae til Siden, da deres Øine mødtes. Hun satte sig hos Marschalinden, der var ivrig sysselsat med at lægge Figurer af Elphen-

been sammen, saa at de dannede forskjellige Ting eller Monstre. Ditmar stillede sig bag Marschalindens Stol; idet han bøiede sig over hende, tog han det grønne Blad imellem sine Læber og kyssede det, derpaa skjulte han det igjen. Grevinden havde seet det, hun truede med Fingeren og smilte. Lidt efter traadte Marquis Cantal ind tilligemed den Fremmede fra Pyrmont, som han forestillede for Selskabet. Grevinden reiste sig og gik ham imøde. Marschalinden saae ikke op, hun vilde absolut lægge Figurerne saaledes, at de dannede et Hjerte. Legationsraaden traadte hen til hende og sagde: „Fru Marschalinde, den Herre, som taler med Grev Corsel, er den hannoveranske Oberst Burton, han kommer directe fra Pyrmont."

„Fort bien, mon ami," svarede hun. „Hav den Godhed at betragte mit Hjerte, det er ikke let at lægge den Figur." Ditmar kunde ikke bare sig for at lee. Legationsraaden gjentog sin Underretning. Marschalinden sagde: „De leer, Herr Ditmar, fordi mit Hjerte har saa mange Kanter, men kan De udfinde en bedre Maade? Saaledes maaskee. Forsøg det engang!"

Ditmar greb et af de smaa Spil og begyndte at lægge Figurerne omkap med Marschalinden. Denne Veddestrid interessede hende over al Maade. Legationsraaden sagde: „Jeg troer, at Obersten ønsker at blive presenteret for Dem, min naadige Frue."

„Han skal være velkommen — imorgen — naar han selv vil. Paa den Maade faaer De aldrig noget Hjerte, Herr Ditmar. Mon Dieu, nu er mit ogsaa forstyrret; hvordan var det nu jeg lagde det."

Lady Walden traadte hen til dem og sagde: „Min Bedste, seer De ikke Oberst Burton, som De nylig længtes saa meget efter?"

„Jo. Nu troer jeg i Sandhed, at Herr von Ditmar overgaaer mig i at lægge Figurer. Hjelp mig dog, ellers faaer jeg aldrig noget Hjerte ud af det. Seer De ikke, at det gjelder Kjønnets Ære, jeg er næsten overvunden."

„Morer det Spil Dem virkelig?" spurgte Lady Walden.

„Ganske overordentlig. Ah, nu har jeg det. Bravo, det er et Hjerte."

„Det ligner meer en Ridicule," sagde Lotting, som ogsaa var traadt hen til Bordet;

„men derfor kan det ogsaa meget godt ligne et Hjerte, det nægter jeg ikke. Vertu de plus."

„Deres Hjerte duer ikke, min bedste Veninde," sagde Grevinden, som var vendt tilbage, „Deres Rivals Hjerte overgaaer langt Deres. See engang."

Ditmar vovede ikke at see op, hans Hænder skjælvede, saa at Figurerne bleve forstyrrede. Froken Monsigne bankede sin Moder paa Skulderen og sagde: „Maman, Oberst Burton har talt med Walstein. Obersten er kommen hertil næsten i Sloprok, han har mistet hele sin Garderobe i Lybeck ligesom han skulde gaae ombord paa Dampskibet. Han fortæller det ganske guddommeligt."

Marschalinden reiste sig, stødte Figurerne sammen og sagde: „Det er i Grunden ogsaa et tosset Spil. Hvor er Obersten, mon Enfant?"—

Selskabet skiltes ad til sædvanlig Tid, Cantal tog med Greven til Kjøbenhavn. Rosen vilde ride med Ditmar; de foer forbi alle de Andre, og neppe havde Ditmar taget Afsked med ham inden for Stadens Port, forend han vendte om igjen og ad en Omvei fløi til Strandveien. Hesten blev bunden bag Busken, og Ditmar var den Første paa den kjære Bænk.

Det var en varm Auguſtaften. Himmelhvælvingen begyndte allerede at blive mørkere og Stjernerne mere funklende. Endnu var der Lys i flere Værelſer, omſider ſlukkedes de, og nu brændte kun det eneſte i Suſannas Vindue. Et Øieblik efter aabnedes Døren ſagte, og hun traadte ud i den ſamme Pynt, hun havde baaret hele Aftenen, kun med det hvide Shawl om Halſen. Ditmar ſtod et Øieblik og betragtede hende, ſom om han ikke turde berøre al denne Pragt, derpaa omfavnede han hende og ſagde: „Hvor Du er ſmuk, Suſanna! Hvergang jeg ſeer Dig, er det ſom om jeg opdagede nye Skjønheder hos Dig. Men denne Pragt er mig uvant, det er ikke din hvide Morgenkjole, ſom jeg helſt ſeer Dig i; tør jeg ogſaa trykke Dig til mit Bryſt i denne fremmede Dragt?“

„Er jeg ikke altid Suſanna for Dig?“ ſagde hun og ſlog ſine Arme om hans Hals.

„Suſanna, lad din Dør ſtaae aaben for mig; Du veed ikke, hvilke ſalige Øieblik jeg har tilbragt iaften i dit Sovekammer, lad mig fornye dem med Dig, min Elſkede, lad mig dele med Dig hvad der er for Meget for mig alene. Aftenluften er for kold for Dig paa Bænken.“

Grevinden trykkede Døren til og sagde: „Du Umættelige, snart vilde det heller ikke være Dig nok, thi saaledes ere J. Hvordan, Carlos? Har allerede vor Bænk tabt al Charme i dine Øine? Du Utaknemmelige! Kom, her kan man see os, paa Bænken ere vi sikkre. Du Forræder med din falske Omhu for min Sundhed! Aftenluften er jo saa mild og saa varm." Ditmar tog hende i sine Arme og næsten mere bar end førte hende bort. —

„Susanna, hvor Du forfærdede mig ved din Sammenligning mellem Marschalindens og mit Hjerte. Jeg bævede af Henrykkelse. O, Susanna, dersom Du gjør det oftere, indestaaer jeg Dig ikke for Følgerne. Jeg kunde kaste mig for dine Fødder i hele Verdens Paasyn."

„Jeg vilde straffe Dig, fordi Du ikke skjulte mit grønne Blad bedre, men jeg fortrød det næsten."

„Fortryd det ikke, Du gjorde mig saa lykkelig. Jeg frygter, at jeg snart vil synde igjen, for at blive straffet af Dig, Susanna!"

Grevinden talede om Selskabet, som havde været der iaften, og sagde: „Nu er jeg meget

skarpsindigere i mine Bemærkninger end jeg for har været, det har jeg lært af Dig, min Carlos."

„Af mig? Af mig, som ikke seer og ikke hører hvad der foregaaer omkring mig, naar Du er tilstede? Som ikke kan gjøre en eneste Bemærkning?"

„Ja, alligevel af Dig. Vi Fruentimmer faae kun en halv Dannelse, og der er en uendelig Mængde Ting, som vi aldrig faae nogen Idee om, forend en Mand giver vore Tanker en anden Retning. Da iagttage vi paa en hidtil ukjendt Maade; — vi ere ikke skabte til at staae alene i Verden." —

— „Og Marschalinden med sit kantede Hjerte' som Lotting lignede ved en Ridicule," sagde Ditmar. „Hvorledes vil Du forklare saadant et Særsyn som hun er?"

„Hun er intet Særsyn, hun er kun en Dame efter Moden, og lige saa ustadig som nogen Sommermode. Det er i Grunden en god Kone, og hun har opdraget en elskværdig Datter. Hun mangler paa ingen Maade Følelse."

„Men Kjærlighed har hun aldrig følt."

„Det skulde jeg dog troe," sagde Grevinden; „thi hun er meget overbærende i sin Dom,

og taler ædelt — at sige saa længe som man taler alene med hende. I Selskab veed hun at det ikke er comme il faut. Det er en gammel Sætning, at Kjærlighed gjør den qvindelige Charakteer blidere og elskværdigere, men at dens Erindringer alene ere istand til at give os den sande, elskværdige Overbærelse med vort eget Kjon. Den franske Digter Fontenelle siger et Sted, at naar man træffer denne Overbærelse hos et ældre Fruentimmer, kan man med Sikkerhed sige: l'amour a passé par-là, og jeg troer, at han har Ret. Kjærlighed er den forsonligste Moralist."

„Kjære Susanna, Du taler saa smukt og saa klogt. Lær mig — Du aner ikke hvor uvidende jeg er."

„Jo, i Diplomatik," sagde Grevinden smilende, og bebreidede ham et uoverlagt Svar, han i Adspredelse havde givet hendes Broder. „Til Lykke anseer han Dig for et diplomatisk Geni, og et saadant bærer man over med, i det mindste i Begyndelsen, efterat man har lært at paaskjonne det."

Ditmar talede om Traktaten, han vilde endelig vide Grunden for hendes Inddeling af

de østerrigske Reclamanter. „Det var denne Inddeling, som seirede til Trods for alle Grunde og Besværgelser". Men Grevinden vilde ikke sige ham det, hun udgav det for et tilfældigt Lykketræf. Ditmar beviste hende, at Navnene maatte være valgte med Omhu. Endelig sagde hun: „Velan, min diplomatiske Elev, saa vid da, at hele Traktaten er baseret paa menneskelig Skrobelighed. En Mægler i Berlin har kjøbt adskillige Fordringer for meget godt Kjøb, netop de, som ere udhævede til første Afdeling. Min Kammerjomfru er en Datter af denne Mægler, og hun har længe overhængt min Broder om at hjelpe Faderen til at faae Reclamationerne erkjendte, men min Broder kunde Intet gjøre derved uden at forurette de Andre. Nu kom Inddelingen som af sig selv, Emmilis Bon kunde blive opfyldt, og Sagen afgjort til alle Parters Tilfredshed, uden at Nogen blev forurettet, thi uden dette lille Offer var den maaskee aldrig kommen videre. Men ikke sandt, min Ven, nu seer Du ogsaa, hvorledes dette Liv er skikket til at degradere os Alle. Jeg undseer mig ved at give Dig denne aftvungne Forklaring. Lad os

tale om andre Ting, og ikke stjæle Tiden fra os selv med slige Skrobeligheder."

Ditmar greb hendes Haand og kyssede den; han kyssede hendes Kind, som Undseelsens Rødme farvede ved at omtale disse Intriguer, som hun hellere havde været uvidende om. Shawlet var gledet til Side, hans Øie faldt paa et Halsbaand med Diamanter, han legede med det og sagde: „Naar jeg seer Dig med alle disse Smykker, Susanna, og holder Dig i mine Arme, saa kan jeg ikke fatte, at jeg virkelig staaer saa langt under alle d e m, som beile til din Gunst. Lad mig hellere see Dig i din simple, hvide Morgenkjole, den minder mig ikke ved enhver Bevægelse om mine Rivaler; først i den er Du igjen min Susanna."

„Er det ikke Affectation, Carlos, eller i det mindste en Grille, at Du beklager Dig over min stakkels Silkekjole? See engang, hvor forkrollet jeg er, og sig saa, om Du har mere Respekt for Silke end for Mousselin. Du veed altfor vel, at det i enhver Kjole er den samme Susanna. Og hvad er det for Rivaler, Du taler om? Har jeg da givet Dig Rivaler?"

Ditmar sagde: „Susanna, jeg tilbeder Dig, men min Kjærlighed gjør mig ikke blind. Jeg har mægtige Medbeilere til dit Hjerte, og naar de kunne byde Dig en Stilling i Verden, der svarer til din, maa jeg skjule mig imellem Folket. Ak, Susanna! Tør jeg vedblive at elske Dig? Er det ikke min Pligt at flye Dig? Jeg tør jo intet Haab knytte til min Tilværelse."

Grevinden lagde sin Haand paa hans Pande, den var brændende hed. „Carlos, min Carlos! Er Du ikke min Elskede? Hvilken Magt er vel istand til at adskille os? Ja, det er sandt, Du har havt Rivaler, de have været Dig overlegne i de tilfældige udvortes Forhold, men Du har længe kæmpet med din Sjæls Adel imod din Skjebnes Misforhold, og Du har overvundet dem Alle, Alle — er denne Seier Dig ikke nok, Carlos? Veed Du da ikke, hvor uendelig høit jeg elsker Dig? Skal jeg endnu engang gjentage det for Dig?"

„Susanna, Du beskæmmer mig, Du misforstaaer mig."

„Nei, Carlos, jeg misforstaaer Dig langtfra, jeg læser altfor tydeligt i dit Hjerte, jeg seer hvor ædel den Kamp er, Du rufter Dig til.

Forstaae nu ogsaae mig, Carlos, der maa Intet være dunkelt imellem os."

Grevinden slyngede sin Arm om ham, og hvilede sit Hoved ved hans Bryst. Hun talede første Gang om sin Stilling, om sin Formue; hun tilbød ham sin Haand, hun var rig nok til dem Begge, hvad Glæde skulde hun have af sin Formue og sin Uafhængighed, uden den, at nedlægge dem i hans Hænder. De vilde drage til det kjære Spanien, hun eiede et Gods ikke langt fra Sevilla, det laae i den smukkeste Bjergegn, der vilde de reise deres Kjærlighed et Alter og en Arne. — Ditmar hørte paa hende i stum Henrykkelse. Da hun taug, løftede han sagte hendes Hoved i Veiret og saae hende kjærligt i Øinene; hendes Ansigt blussede af Skamfuldhed, Taarerne løb langsomt ned ad hendes Kinder. Han kyssede de rullende Perler bort, han trykkede hende i sine Arme og gav hende de kjærligste Navne. Grevinden sagde med skjælvende Stemme: „Ikke sandt, min Carlos, vi gaae til Spanien? Du afslaaer jo ikke at dele din Venindes Skjebne med hende? — Du svarer mig ikke, Carlos?"

Ditmar taug. Det var hans Stolthedes Triumph. Sagte og skaansomt forberedte han

sit Afslag. Han kunde ikke misbruge hendes Ædelmodighed, det var ham en utaalelig Tanke at leve af sin Kones Formue, en Mand maatte være selvstændig og istand til at tjene sit Brod. Han vilde forlade Diplomatikens langsomme Vei, han vilde gaae i Krig, og hvis han levede, vilde han svinge sig op og blive hende værdig. Grevinden græd stille. „Og mig vil Du forlade," sagde hun, „det kunde Du, Carlos?"

„Nei, Susanna, nei! det kan jeg ikke!" udbrod Ditmar og slyngede sine Arme om hende, som for at bevare hende mod hans egne Angreb. Grevinden tog hans Haand i begge sine, han kunde tælle de varme Taarer, som dryppede paa den. — I det samme lod en Klokke klingrende uden paa Huset; der blev ringet saa heftigt paa den, at Lyden smeltede sammen til et gjennemtrængende, metallisk Hviin. Ditmar foer op. Klokken vedblev at kime.

„Det er hos Marschalinden! Hvad er der paafærde?" udbrod Grevinden. „Jesus, hvilket Veir! See, Carlos, Himmelen er kulsort og hænger næsten ned paa vore Hoveder. Min Gud, det tordner jo, og nu begynder det at storme. Det er jo et ræsomt Veir!"

Ubemærket af de Elskende var et Tordenveir draget op lige over deres Hoveder; det havde allerede længe tordnet i Afstand, nu rullede det bestandig nærmere, og det begyndte at lyne. I Huset løb man frem og tilbage med Lys; Marschalinden og hendes Datter, som Begge vare bange for Tordenveir, ringede uophørlig paa Klokkerne. Regnen begyndte at falde i enkelte, tunge Draaber. Ditmar kastede Shawlet over Grevindens Hoved og førte hende op til Huset. Hun standsede og sagde: „Det er et rædsomt Veir. Hvor skal Du blive af, min Carlos? Hør hvor Stormen hyler igjennem Træerne. Skal der da altid være Fare for os den trettende August? Du har maaskee ikke erindret det, Carlos, men det er idag eet Aar siden jeg saae Dig første Gang. Vi Fruentimmer glemme ikke vore lykkelige Dage saa let, som I Herrer. Det er idag eet Aar siden, at Du vilde frelse mig eller døe med mig. Jeg troede dengang, at det var ude med os. Jeg kan ikke sige Dig, hvor denne uventede Hengivenhed af en Fremmed trøstede mig, som følte mig saa ganske forladt. Det var dit Hjerte, der talede til mit."

De havde naaet Døren, som stod paa Klem. „Søde Susanna, jeg har hoitideligholdt vor Kjærligheds Fødselsdag uden at ane det. Hvor jeg takker Dig, at Du ikke lod mig gaae fra Dig, uden at minde mig om hvad vi skrive idag. Siden jeg har lært at kjende Dig, hører al Tidsregning op for mig."

Tordenen rullede lige over Hovedet paa dem. Grevinden aabnede uvilkaarlig Døren, derpaa standsede hun igjen og sagde: „Hvor skal jeg skjule Dig, Carlos, for det frygtelige Uveir? Ak Gud! — — Kom, min Ven, Himmelen vil tilgive mig denne Svaghed. Da Du bad mig derom, modstod jeg Dig, nu er det Elementerne selv, der opfordre mig."

Ditmar omfavnede Grevinden med Heftighed og sagde: „Søde Susanna, Du vil give mig Tilflugt hos Dig? I det lille, nydelige Værelse, hvor Alting er ligesom gjennemtrængt af Dig, Susanna! Kom, lad mig ikke tabe eet af de kostbare Øieblik, som jeg kan tilbringe der hos Dig!"

Grevinden hældede sig overvældet til hans Skulder, som hiin Nat for et Aar siden, da hun første Gang hvilede paa hans Arm. Stem-

men forsagede hende næsten, idet hun med et ubeskriveligt Udtryk hviskede: „Ak Gud! Jeg maa jo!....“

I det samme gjennemskar et stærkt Lyn det tykke Mørke, der omgav dem; den blege Straale oplyste Haven og dens Gange, den hvide Bænk, og den mørke Corridor bag ved dem. Men den belyste ogsaa Grevindens blege, næsten fortrukne Ansigt, som robede den voldsomme Kamp, der foregik i hendes Indre. Ditmar knælede paa Trinene, og medens Tordenen rullede langsomt og buldrende igjennem den svovlsvangre Luft, sagde han sagte: „Nei, Susanna! Endnu har jeg Kraft til at beherske mig, endnu — Lad mig flye, vær ubekymret for mig, min Elskede, jeg skal nok finde et Skjul. — Sov vel, Susanna, og alle Himmelens gode Engle beskjerme Dig. Sov vel!“

Han trykkede et Kys paa hendes Pande; Grevinden støttede sig imod Muren og rakte ham Haanden. Ditmar førte den til sine Læber, og trykkede Døren sagte til. Et Øieblik efter forsvandt Lyset af Grevindens Vindue. —

Med den Rolighed, der følger med en god Bevidsthed, forlod han Haven. Det regnede

stærkt, og Tordenen dronede uophørlig. Hesten havde revet sig los, men den var standset tæt ved, som om den følte, at den manglede det moralske Mod til at benytte sig af den tilkæmpede Frihed under Elementernes Rasen. Soen skummede i lange, hvide Striber hvergang Lynene krydsedes over den, og Blæsten peb igjennem Træerne; men Ditmar red langsomt til Byen og helligholdt sin Kjærligheds Fødselsfest, uden at den tunge, svovlede Luft var istand til at beklemme hans Bryst. —

Tidlig næste Morgen ilede han ud til Marschalinden, for personlig at spørge til Damernes Befindende. Fru Monsigne var utrættelig i at beskrive den forløbne Nats Rædsler: hun havde aldrig i sit Liv udstaaet en saadan Angest, og hendes Blod var endnu i heftig Bevægelse, uagtet hun over tyve Gange havde taget kølende Pulver. Da Tordenen havde vækket hende, var hun faret op, for at ringe paa Klokken, som var anbragt paa Vindesposten; da havde Himmel og Jord staaet i Ret af Ild, Stormen havde hylet, som en uhyre Æolusharpe, i de forfærdeligste Toner, og hun havde tydelig seet Fi-

gurer bevæge sig i Haven med flagrende Gevandter. Engang havde de bredet lange, hvide Vinger ud til begge Sider, ligesom for at flyve bort, i det samme havde det lynet og tordnet som paa Dommedag. Grevinden loe høit af denne Beskrivelse, der dog bragte hende til at rødme saa stærkt, at hendes hvide Morgenkjole ligesom blev overtrukket med eet Rosenskær, overalt hvor den berørte hendes Hals. Marschalinden var henrykt over Ditmars Opmærksomhed, det faldt hende ikke ind med en Tanke, at den gjældte Andre end hendes Person. Ditmar drak Thee med Damerne, paa Terrassen uden for Havedøren. Regnen havde forfrisket hele Naturen; Træerne vare uden Støv, og det Grønne usædvanlig frodigt, Solen skinnede klart, der var ikke en Sky paa Himmelen, og ude i Sundet, som laae roligt og mørkeblaat udbredt for dem, glede utallige Skibe frem og tilbage, med alle deres Seil oppe for at tørres. Frøken Monsigne stillede den store Kikkert tilrette og studerede Skaanes Geographi igjennem den; Ditmar maatte nævne hende alle Byerne paa Kysten, og fortælle hende om Hveen og Tycho Brahe. Siden gik hun ned i Stalden, for at see til sin Hest.

Grevinden forstod at bortfjerne Marschalinden i et huusligt Ærinde, som det morede hende selv at besorge. Da hun var borte, og Ditmar sad ene med Susanna, uden for det smukke Huus, i den deilige Morgen, ved Theebordet med den kogende Maskine, forekom denne lille Scene ham saa hyggelig og fortrolig. Han sagde det til Grevinden. „Ikke sandt, Carlos," sagde hun, „saadan kunde vi sidde om Morgenen uden for vort Huus og see Sevilla langt borte og Skibene paa Guadalqvivir, som flyder lige forbi vore Vinduer." — Hun lagde Strikketoiet i Skjodet og rakte ham Haanden under Bordet. „Du blev vaad inat, Carlos. Jeg var ogsaa vaad af mine Taarer; jeg har grædt næsten hele Natten. Det var ikke fordi jeg var bedrovet, men det var af Angest for Dig, min Ven — og jeg troer af Glæde over at Du forlod mig."

Ved de sidste Ord lod hun Hovedet synke. Ditmar trykkede hendes Haand. „Troer Du vel, min Ven, at Kjærlighed kun er en Naturkraft?" sagde hun. „Jeg har engang læst, at al vor Dyd bestaaer i at vor Folelse bevares reen under Lidenskabernes Storme, men at det er Uret at fordre Dyd af os, naar Folelsen ikke længer

selv er istand til at bevare sin Reenhed. Ikke sandt, det er at gjøre vor Villie altfor svag og afhængig? Men den, der skrev det, var et Mandfolk, og I Mænd veed ikke ret hvad Kjærlighed er. Du veed det maaskee heller ikke," tilføiede hun smilende, „men jeg veed det, og gjemmer den til Dig i mit Bryst, og der vil Du bestandig finde den."

„Du er streng imod os, Susanna ...."

„Og uretfærdig, min Ven. Jo, Du veed hvad Kjærlighed er, ellers havde Du ikke forladt mig inat."

Ditmar trykkede hendes Haand til sit Hjerte. Grevinden greb igjen sit Strikketøi og lod Øiet hurtig løbe over alle Vinduer, som om hun frygtede for at blive beluret.

Marschalinden kom tilbage og foreslog en Spadseretour. De tre Damer og Ditmar gik langs med Stranden; Froken Monsigne søgte flade Stene, for at slaae Smut paa Vandet, som det hedder, naar en Steen stryger Overfladen saaledes, at den flere Gange gjør buede Spring inden den synker. Grevinden kappedes med hende, de veddede om hvem der kunde faae sin Steen til at hoppe fleest Gange i Veiret. Marschalinden

blev siddende paa en Bænk, hun var bange for at blive vaad. Hendes Datter hoppede paa de pæne, smaa Pariserstøvler fra Steen til Steen som en Alf; hun samlede en Bunke Smaasteen i sit Forklæde, og lod dem springe paa Vandet idet hun gav dem Navne. „Det er Liskow — det er Rosen, det var ikke saa galt — Flavine, duer ikke — Cantal, see engang, hvilke uydelige lange Spring — Poppi, plump! lige til Bunds! — Monsieur Ditmar — ogsaa til Bunds, det havde jeg dog ikke ventet.“ Grevinden loe høit af disse Narrestreger. Et Badehuus var bygget ud i Stranden, med en lille Bro, bestaaende af eet eneste Bræt. I Nærheden deraf stod et gammelt Piletræ, som hang ud over Vandet. Frokenen ballancerede paa Brættet. Grevinden lob ud paa Træstammen og holdt sig i Grenene; i det samme gled hun med Foden og tabte sit Lommetørklæde, som faldt i Vandet. Ditmar foer til og greb hende. Grevinden støttede sig paa hans Skulder og hviskede: „Jeg falder ikke; jeg gjorde det med Villie, for at jeg kunde komme til at hviske til Dig.“ Idet han førte hende tilbage, trykkede hun hans Haand med sin, som hun lidt før havde taget Handsken af, for at dyppe Haanden i

de klare, kolige Bølger. Froken Monsigne fiskede imidlertid Lommetørklædet op med en Kjep, og bar det som en Fane.

Marschalinden kaldte paa sin Datter. Susanna benyttede dette Øieblik til at anbefale Ditmar den største Forsigtighed; Emmili havde mødt hende inat i Korridoren, det var ikke usandsynligt, at hun havde hørt dem tale uden for Døren, i det mindste forekom det hende, at hun idag betragtede hende paa en usædvanlig Maade. Susanna bad ham, ikke at komme i Haven før det Første; den Tanke var hende altfor utaalelig, at Emmili skulde blive hendes Fortrolige. Ditmar lovede det, men han fortaug ikke, at det var ham et tungt Offer.

„Og mig, min Ven? Du veed ikke hvor jeg vil længes, og hvortidt jeg vil sidde i mit Vindue om Natten, og see over til vor kjære Bænk. Da vil jeg bilde mig ind, at Du sidder bag den tætte Busk, og venter paa mig — Nei, det vil jeg ikke, thi saa kunde jeg ikke lade være at løbe derhen. Jeg holder saa meget af den Bænk."

Ditmar fulgte Damerne tilbage, og først henimod Middag kom han til Byen, hvor adskillige Forretninger ventede paa ham. Han ud-

forte dem tilhobe slet, thi hans Tanker vare udeelt paa Grevindens Landsted. —

I en heel Maaned havde Ditmar ikke nærmet sig Haven om Aftenen, uagtet han ofte var reden rundt om Huset, og i lang Afstand havde betragtet det og seet Lysene bevæge sig inden for Vinduerne. I denne Tid havde han regelmæssig tilligemed Grev Tesch besøgt Corsels og Marschalindens Selskaber, og Susanna havde hvergang vidst at give ham et eller andet Tegn paa at hendes Tanker ene sysselsattes med ham. Men Døren til hendes Sovekammer var aldrig aaben meer. —

En Aften bladede Grev Tesch i et Bind af Byrons Digte, og gjorde en Bemærkning derover. „Jeg har ikke læst dem endnu," sagde Susanna, „jeg læser i den senere Tid ikke saa meget Engelsk, som Dansk." Denne Erklæring vakte almindelig Forbauselse, som om det aldrig var faldet nogen af de fremmede Diplomater ind, at Danmark eiede en Literatur. Grevinden roste det danske Sprogs blode Velklang, og meente, at det deri var forskjelligt fra de fleste andre Sprog, at Poesien var lige saa let at forstaae som Prosa. Til Exempel tog hun Axel og Valborg, som

hun med utrættelig Anstrengelse havde gjort sig fortrolig med, og slog Slutningsscenen op, hvor Valborg sværmer over Arels Lig og siger:

Her skal vi leve ret fornøiet sammen;
Boe lige over for hinanden; Du hos
Din Fader, Valborg hos sin Moder. Naar
Klokken slaaer tolv, og Droslen synger hist
I Birken uden for vort Kirkevindue —
Da revner Muur og hviden Marmelsteen;
Da mødes vi ved Harald Gilles Grav;
Da gaae vi Haand i Haand opad mod Altret,
Og sætte os i Choret der i Maaneskin,
Og lade Maanen skinne sølverbleg
Paa vore blege Kinder, mens vi høre
Paa Droslens Foraarssang, og mindes os
Vor Kjærlighed og Trofasthed i Livet.
Naar Maanen skjuler sig bag Kirkemuren,
Da gaae bedrøvet, langsomt vi tilbage,
Tregange Harald Gilles Ligsteen rundt;
Saa standse vi og tage kjærlig Afsked
Til næste Nat. Saa slumre vi saa sødt
Dybt i vor Grav, imens de Levende
Larme derude.

Susanna læste den hele Replik, og Ditmar gav Selskabet Ret i at Sproget havde en egen, rørende Velklang; det var maaskee første Gang

han ret var bleven opmærksom paa dets Skjønhed. Grevinden oversatte Indholdet flygtigt, og meente, at det var de nordiske Sprog forbeholdt at besynge det Aandige i Kjærligheden, dens Fornegtelse, det Evige i denne Følelse, som var bestemt til at overleve det Jordiske. Cantal gjorde den Bemærkning, at Kjærligheden var afpasset efter Klimatet: begge Dele faldt lidt vel i det Kolige. Der blev talt for og imod, og Grevinden sagde: „Det er ikke Kulde; Flammen er luttret og klar, den er sig selv bevidst, det er saaledes at Sjele elske hinanden i et bedre Liv;" og idet hun lagde Bogen paa den lille hængende Reol bagved Ditmar, hviskede hun til ham: „Saaledes ville vore Sjele engang elske hinanden."

Legationsraaden sagde: „Det er af stor Fordeel for os af Corps diplomatique at kunne Sprogene, selv de meest barbariske. Jeg kan desværre ikke Dansk. Engang hørte jeg to Herrer tale høit sammen om min Regjering, jeg kunde mærke at de tog den slemt med, men jeg forstod dem ikke. Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor det fortrød mig."

„Virkelig?" sagde Grev Tesch leende. „Det er i Sandhed første Gang, at jeg hører Legations-

raaden udtale sig saa bestemt om sin Sindsstemning. Saa De virkelig var fortrydelig over at De maatte lade Dem skjelde Huden fuld, uden at kunne forstaae hvor grovt det var?"

„Nu ja, fortrydelig vil jeg just ikke sige," svarede Legationsraaden, „det var maaskee et slet valgt Udtryk. Men det ærgrede mig dog."

„De er en lykkelig Mand og en sand Diplomat," sagde Greven; „jeg kunde misunde Dem. Tænk engang: hvad der ærgrer ham, gjør ham ikke engang fortrydelig."

De Andre loe paa den forsigtige Legationsraads Regning. Ditmar benyttede Øieblikket til i Forbigaaende ubemærkt at trykke Grevindens Haand. Den øvrige Deel af Aftenen opholdt han sig i den anden Ende af Salen. Da han tog Afsked, sagde hun høit: „Buona sera!" til Prinds Poppi, og, „God Nat!" til Ditmar. Men det undgik ikke den skinsyge Neapolitaners Opmærksomhed, at der var mere Inderlighed i den danske end i den italienske Hilsen. Det lod ogsaa til at Grev Tesch havde gjort sine Bemærkninger derover, thi da han steg i Vognen med Ditmar, sagde han: „Det forekommer mig, at

Grevinden lægger sig med megen Iver efter det danske Sprog." —

En Morgen blev han kaldet til Greven paa en ualmindelig Tid. Den gamle Mand modtog ham med en usædvanlig Høitidelighed, han havde alle sine Ordener paa, og deres Antal var ikke ubetydeligt; man kunde have kaldt ham andægtig, hvis der ikke havde været saa megen Hovmod deri. Med en Blanding af Hjerteliighed og diplomatisk Værdighed sagde han: „Hans keiserlige og kongelige Majestæt, min høie Herre, har, i Betragtning af min derom gjorte Indstilling, og i Betragtning af den særdeles Naade, hvormed Allerhøistsamme er Dem bevaagen, samt med Hensyn paa de Fortjenester, De har erhvervet Dem af Staten, ved at bidrage væsentligt til Afslutningen af den i Kjøbenhavn affattede og i Wien og Paris ratificerede Convention, betræffende talrige Reclamationer af hans keiserlige-kongelige Majestæts troe Undersaatter, deels hos den regjerende kongelige franske Familie, deels hos franske Undersaatter — havt den Naade at beære Dem med Ridderkorset af Leopolds-Ordenen." Han tilføiede endnu nogle Ord, der viste, hvor meget det glædede ham at være den, der

overleverede sin Yndling dette Udmærkelsestegn. Derefter gik han over til jovialsk at omtale Ordeners sande og indbildte Værd; i Apropos af det sidste, foreslog han ham at tage ud med til Grev Corsel, hvem han havde en egenhændig Skrivelse fra Keiseren at overbringe. Ditmar var nær ved at tage det Hele for en Drom, saa lidt havde han tænkt paa, at han nogensinde kunde faae en Orden. Men da han sad i Vognen hos Ministeren, med Korset i Knaphullet, og den røde Maroquins Portefeuille med den keiserlige Haandskrivelse laae paa Forsædet, og de to Tjenere stode bag paa Karreten i Stadslivree, da tvivlede han ikke længer om Sandheden.

Grev Corsel var underrettet om Hensigten af deres Komme. Han selv og hans Tjenere vare i største Galla. Ministeren steg ud med Ditmar, som bar Portefeuillen. Først nu fik han en klar Idee om hvorledes diplomatisk Hovmodighed seer ud: Napoleon kan ikke have følt sig mere ved den berømte Audients, da de otte Konger bøiede Knæe for ham i Paris, end Corsel ved denne Leilighed. Efter en salvelsesfuld Tale af Ministeren, blev Keiserens Skrivelse overrakt; Greven læste den og lagde den i et

kostbart Skrin, som var sat til at tage imod den. Derefter udbredte han sig i en Taksigelse, som Ditmar troede aldrig skulde faae Ende. Høitideligheden endte med at begge Monarkers og tilstedeværende Repræsentanters Skaal blev drukken af kostbare Pokaler, under gjensidige Lykønskninger.

Grevinden havde bivaanet Ceremonien i et Sideværelse, hvortil Døren stod aaben. Ditmar kunde see hendes Kjole i Speilet. Saasnart de to Diplomater vare komne i Samtale, stjal han sig inden for Døren; Susanna havde imidlertid grebet en Bog, som hun læste i. Hun havde den blaae Floiels Kjole paa, om Halsen Guldkjæden med Diamanter, og det Kors, hun havde baaret paa Grev Ignazis Bal — det var Erindringer fra de forskjellige Perioder af deres Bekjendtskab. I Bæltet sad en lille Bouket — det var en Forglemmigei og et grønt Jasminblad, thi Blomsterne selv vare for længe siden afblomstrede. Den hele Paaklædning var valgt for hans Skyld. Saasnart hun saae ham, rakte hun ham Haanden. Ditmar knælede hurtig for hende og lagde Korset i hendes Haand. Grevinden betragtede det smilende.

„Susanna," sagde han, „det er komme som Du engang spaaede: den, der har fortjent det, har ikke faaet det, og den, som har faaet det, har ikke fortjent det. Hvad er da denne Storhed vel, som hefter ved det blinde Tilfældes Gaver! Hvor langt kjærere er ikke en lille Blomst mig, som Du har skjenket mig."

„Kom, lad mig kaare Dig til min Ridder ved dette Tegn, Carlos. I min Haand skal Du aflægge din Troskabseed. Sværg, at Du vil være mig tro og lydig, som en ærekjær Ridder — jeg troer Dig uden Eed." — Hun bandt ham atter Ordenen i Knaphullet; hun saae ud som en Dronning i dette Øieblik. „For min og for din Skyld behøver Du ikke dette forfængelige Skildt, og dog glæder det mig at see det lille Kors paa dit Bryst. Du kan ikke bære dit Hjerte til Skue, Carlos, Du har givet mig det, og det er i mit Bryst; men Verden, som dømmer Hjertet efter Tegnet, skal see hvad din Gave er værd, og naar den aner, at det er mit, skal den misunde mig derfor."

Ditmar trykkede taus den hvide Haand til sine Læber. Ministeren traadte ind for at tage

Afsked. Under de gjensidige Complimenter tog Grevinden, ligesom i Tanker, det grønne Jasminblad imellem Fingrene, rev det over og hviskede: „Jaften!“ Den glødende Rødme, som i det samme overtrak den unge Leopold-Ridders Ansigt, robede at han havde forstaaet det. Da Grev Tesch vendte sig fra ham, bukkede han sig hurtig og tog det overrevne Blad op; inden de gik, havde han fæstet det i Knaphullet, ved Siden af det keiserlige Naadestegn. —

Han var den Første paa Bænken om Aftenen. Susanna havde kastet et sort Shawl over Hovedet, der i Forbindelse med hendes hvide Kjole gav hende et nonneagtigt Udseende. Ditmar bemærkede det og sagde: „Dit Shawl indeholder en heel Roman, Susanna. Du er indespærret i et Kloster, jeg venter Dig med bankende Hjerte, hele Klosteret ligger i den dybeste Ro, men Portnerſken er underfundig og mistænksom, i hendes Celle er der endnu Lys. Du kommer skjælvende, indhyllet i dit Slør, og kaster Dig i mine Arme. Du har valgt din Dragt med Rette. — Og er din Stilling ikke et Kloster, Susanna, som Du er indespærret i?“

„Hvorfor fuldender Du ikke Romanen, Carlos, og forer mig bort? Hvor gjerne fulgte jeg Dig ikke ud i den vide Verden!“

Ditmar omfavnede hende og taug. Grevinden fortalte ham, at hendes Broder snart vilde reise herfra, han gjorde som sædvanlig en stor Hemmelighed deraf, og vilde først gjøre det bekjendt faa Dage for sin Afreise. Susanna vilde ikke tage med ham til Petersborg, da hans Ophold i Norden maaskee kunde blive langvarigt, hun kunde heller ikke blive alene i Kjøbenhavn, hun havde derfor bestemt at reise til Spanien, til sit Barndomshjem Sevilla. Der vilde hun leve stille paa sit Gods, og tænke paa Danmark med Veemod.

„Og naar er din Afreise bestemt, Susanna?“ Ditmar troede, at hans Stemme var fast, da han udtalte dette Spørgsmaal; men den var mat og klanglos, den kom fra Hjertet.

Grevinden svarede ikke. Hun rakte ham Haanden og brast i Taarer. De Elskende sadde længe stumme ved Siden af hinanden. Omsider sagde Ditmar: „Ja, jeg vidste jo, at vi engang maatte skilles. Denne salige Drøm kunde jo ikke vare evig. O, Susanna, hvor har Du

gjort mig lykkelig! Hvorfor maatte det saa snart være forbi med denne Lykke!"

„Og hvorfor kan den ikke vedblive?" sagde Grevinden med sagte Stemme. „Hvorfor kan vi ikke fortsætte den i mine Barndomsdrømmes Hjem?"

„Det er umuligt, Susanna. Du veed ikke hvad jeg lider ved at sige det — men det er umuligt. Jeg kan ikke udholde den Tanke, at jeg skulde nedværdige Dig — at Du skulde fornedre Dig for min Skyld."

„Carlos! Nænner Du at krænke mig saaledes? Hvorfor vil Du af Stolthed afslaae, hvad jeg byder Dig af Kjærlighed? Du sætter kun ringe Priis paa mit Hjerte, Carlos, naar Du ikke kan opoffre en liden Deel af din Stolthed, for at vinde det heelt."

„Susanna!"

„Dyrebare Carlos! Tilgiv mig! See, jeg frier for anden Gang selv til Dig, jeg bekæmper mit Kjøns Undseelse, jeg tilsidesætter Alt, hvad der er dybt indpræget i min Sjel, jeg glemmer alt Andet end min Kjærlighed til Dig. Jeg kan ikke leve uden Dig, min Carlos; Du er mit Liv, min Salighed, min timelige og evige Lykke."

„O, Susanna! Kan jeg da leve uden Dig!"—

— „Du sagde engang, min Ven, at Du ikke vilde betænke Dig paa at opgive Diplomatiken," sagde Grevinden. „Du vilde gaae i Krig, og naar Du da havde gjort Lykke, vilde Du tage mig Stakkel til Naade. Ikke sandt, Carlos? Det vilde Du jo. Naar Du da var smykket med Rang og Titler, vilde Du endnu være Susanna tro, som elskede Dig for din egen Skyld. Men inden den Tid er det forbi med Susanna, og de har allerede for længe siden gravet mig en Grav ved Siden af min Moders."

„Der er Krig i Spanien for Øieblikket, men den vil snart være endt," vedblev hun. „De Dage ere forbi, da man gjorde sin Lykke ved det blodige Haandværk. Vilde det da være Dig kjærere, at vende tilbage som en heldig Avanturier, end rolig at dele med mig hvad Skjebnen nu engang har beskæret mig? Eller skal Du endelig være Greve, for at gifte Dig med en Grevinde? Ak, Carlos, er det denne tomme Lyd, der træder som et Spøgelse imellem os og skræmmer Dig? Jeg sætter ingen Priis paa denne Klang; dit Hjerte, Carlos, er mit Grevskab."

Ditmar slyngede sin Arm om hendes Liv og trykkede hende til sig. Sagte, næsten hvisken de talede han om sin Ungdom, om den Opdragelse, han havde faaet og om den Uafhængighedsfølelse, denne havde begrundet. Han vilde overbevise hende om at han ikke var hende værd, at det var hans Pligt at bekæmpe sine egne Følelser, at Verdens Spot omsider vilde træffe ham i hendes Arme og gjøre dem Begge ulykkelige, men han vilde da være den Ulykkeligste, thi han maatte bebreide sig sin egenkjærlige Svaghed. Grevinden saae mod Jorden og rystede paa Hovedet. Ditmar havde omsider udtømt alle sine Grunde. Saalænge han talede, forekom det ham som om de endnu havde nogen Vægt; men da han havde udtalt, var der en bitter Følelse i hans Hjerte, som modsagde dem; i denne Strid imellem Tilboielighed og Pligt blegedes snart den sidstes Farver, som han med saa saa megen Kunst bestandig havde opfrisket.

„Ditmar, Du maa selv føle, hvor liden Betydning dine Grunde have imod mine," sagde Grevinden efter en lang Taushed, hvori de Begge havde gjenvundet deres Fatning; „jeg behøver ikke at gjendrive dem. Du vil paa ingen Maade

have mig Noget at takke for; men sig mig, min Ven, hvad erholde vi i denne Verden for vor egen Skyld? Dersom Du var en født Greve og eiede alle Rothschilds Rigdomme, kunde Du da sige, at Du havde alt Dette for din egen Skyld og ved din egen Fortjeneste? Mig kan Du faae for din egen Skyld, for din Fortjenestes Skyld, men netop derfor ringeagter Du det — Du vil kun takke det blinde Tilfælde, som Du alligevel har kastet dit hele Had paa for dets Blindhed."

„O, Susanna, hvor kan Du sige det?"

„Du lider ikke Diplomatiken, og alligevel omgaaes Du diplomatisk med Dig selv, og sætter din og min Lykke paa Spil for en tom Forms Skyld, som Ingen af os i Grunden sætter nogen Priis paa. — Læg Haanden paa dit Hjerte, min Ven, og sig saa, om jeg har Uret."

Ditmar taug. „Dersom nu det blinde Tilfælde, som skal være din eneste Velgjører, til Trods for det Had, Du bærer til det, vilde tage Dig under sin Beskyttelse — dersom det for Exempel berøvede mig min Formue og gjorde mig til en fattig Grevinde, der maatte takke sin Gud, hvis hun kunde friste Livet ved at sye Skrædersyening ...."

„O, Susanna," udbrød Ditmar og omfavnede hende med Heftighed, „hvor lykkelig vilde jeg være ved at arbeide for Dig, Nat og Dag."

„Forstokkede Egoist! som endelig vil have mig klædt i Hvergarn, for at jeg skal takke ham for en stakkels Silkekjole," sagde Grevinden leende, og stødte ham fra sig. „Saaledes er I Herrer! — Men dersom det samme blinde Tilfælde nu tog Dig under sin Beskyttelse og absolut vilde skaffe Dig en uafhængig Stilling, en Stilling, som tilfredsstillede enhver billig Fordring — uden maaskee dine, min Ven, thi de ere ikke lette at tilfredsstille," tilføiede hun med en Overgivenhed, der dannede en skarp Contrast til de Taarer, som endnu hang i hendes Øienhaar. — „Men dersom denne Stilling alligevel ikke blev Dig budt for din egen Skyld, — tænk, Carlos, ikke for din egen Skyld, ikke paa Grund af dine diplomatiske Fortjenester af forskjellige Regjeringer, eller for dit Ridderskabs Skyld, — vilde Du alligevel tage imod den for min Skyld, som Du ikke vil gjøre Noget for, Du Halsstarrige! Vilde Du? Troer Du, at Du blot eengang i dit Liv vilde være istand til at bekæmpe din — jeg veed ikke hvad

jeg skal kalde det, jeg vilde saa nødig sige Forfængelighed, — og handle fornuftigt?"

„Susanna, jeg forstaaer Dig ikke. Hvad mener Du?"

„Min Ven, det er en lang Historie; belav Dig paa at beundre mig baade som diplomatisk Genie og som trofast Elskerinde. Men for at begynde med Begyndelsen, saa vid at jeg ikke har nødig at tigge mig en Mand til, thi jeg har to respectable Friere, foruden utallige Tilbedere. Og efter denne Erklæring beder jeg Dig at høre mig i Taushed."

Grevinden fortalte nu Ditmar, under Spog og Kjærtegn, at Prinds Poppi og Baron Rosen i den sidste Tid vare optraadte som Friere — men igjennem hendes Broder. Commissionsfrieri er ikke i nogen Agtelse blandt Spanierinderne, og hun tog sig derfor Sagen temmelig let. Allerede for længe siden havde hun bemærket, at Poppi var jalour paa Ditmar, og hun havde derfor ofte gjort sig den Fornøielse at rose ham i Prindsens Nærværelse. Engang havde hun faaet et Brev fra en Ungdomsveninde i Sevilla. Blandt andre Nyheder fortaltes deri, at den neapolitanske Consul i Cadix var død; han havde været en Bekjendt

af Grevindens Moder. Prindsen havde samme Dag tilladt sig mange skinsyge Udfald imod Ditmar. For at straffe ham, vilde Susanna igjen føre Samtalen paa ham, og sagde: „Det var en Post for Herr von Ditmar; han ønsker Intet ivrigere end at komme herfra og gaae til Spanien. Det er en udmærket duelig ung Mand.“ Og nu udbredte hun sig i Lovtaler over Ditmar. Til hendes Forundring stemmede Poppi dennegang i med. For at blive sin Rival qvit, optog han denne Idee med usædvanlig Iver; han meente, at han nok vilde være istand til at udvirke denne Ansættelse hos sin Regjering. Grevinden blev i Begyndelsen forbauset over den Vending, denne Spog tog, men efterat hun havde overveiet det nærmere, bad hun Poppi underhaanden at udforske, om et saadant Andragende fra Ditmar vilde møde mange Vanskeligheder. Det unge Menneske var meget sensibelt, og hun vilde skaane ham for et feilslaget Haab. Prindsen, som var henrykt over at have en Hemmelighed med den smukke Fru Corsel, lovede Alt hvad hun forlangte. Senere havde det fortrydt hende, da han formelig optraadte som hendes Frier og blev meer og meer paatrængende. Til hendes største

Forundring havde Prindsen øieblikkelig anvendt sin og hele sin mægtige Families Indflydelse i Neapel; Sagen var paa hans udtrykkelige Begjæring bleven afgjort strax, uden Ansøgning fra Ditmar, og imorges havde Grevinden modtaget et tykt Brev fra Prindsen, hvori han meddeler hende Herr von Ditmars Udnævnelse til neapolitansk Consul i Cadix, med Ordre til snareste muligt at overtage sine Functioner. Diplomet var vedlagt. I Middags havde Peppi selv indfundet sig og modtaget sin Tak. Men den plumpe og hoverende Maade, paa hvilken han omtalte denne Ansættelse, havde overbeviist Grevinden om at han lige saa lidt havde tænkt paa hende, som paa Ditmar, men ene og alene handlet for sin egen Skyld, og derved tilintetgjordes næsten ganske den Følelse af Taknemmelighed, som hun havde troet at burde nære, og hun saae i ham kun et blindt og hoist egenkjærligt Redskab i Skjebnens Haand. Uden at Ditmar havde den ringeste Anelse derom, var der saaledes taget en Bestemmelse angaaende hans Fremtid; ikkun Tilfældet eller Lykken — hvis man absolut ikke vil sige Forsynet — havde handlet for ham. —

Grevinden betragtede ham med et kjærligt Smiil, som dog tildeels var omskygget med et Udtryk af bange Tvivl. Ditmar havde uvilkaarlig foldet sine Hænder og saae mod Jorden. Det var saa stille omkring dem, at man havde kunnet høre en Fjær falde. Susanna rakte ham venlig Haanden, og sagde med sin klare, dybe Stemme: „Tviv-ler Du endnu, min Carlos? Vil Du ogsaa til-intetgjøre dette Haab? — Nei, det vil Du ikke," udbrød hun med stormende Følelse, „det vil Du ikke." Hun greb hans Haand og trykkede den til sit bankende Hjerte, hvis hurtige Slag meddeelte sig til ham. Og næsten i samme Øieblik kastede hun sig med overgivent Lune i hans Arme, og sagde, idet hun loe med Taarer i Øinene: „Naar reise vi til Cadix, Herr Consul?"

„O, Susanna! Susanna!" udbrød Ditmar med qvalt Stemme. Han kastede sig paa Knæe foran Bænken, lagde sit Ansigt i hendes Skjød og skjulte — maaskee Taarer. Grevinden lagde Hænderne paa hans Hoved. Ingen af dem kunde tale. —

— Med en Nolighed, som intet Lidenska-beligt havde, talede de Elskende om deres lykke-lige Fremtid. Enhver, der havde seet dem, vilde

have antaget dem for to unge Ægtefolk, der lagde Planen til hvorledes de vilde indrette deres Huus i den næste Vinter. Saaledes var det ogsaa. Og dog afbrødes denne Rolighed ofte af en sydlig Heftighed, hvormed de overlode sig til det nærværende Øieblikks Lykke. Dagskæret afbrød deres Henrykkelse, og den første Lærke qvidrede allerede.

„See, min Ven, det begynder at blive lyst," sagde Grevinden. „Solen vil snart staae op over vor første lykkelige Dag. O, den vil blive fulgt af tusinde lykkelige. Nu maae vi skilles ad, Carlos." Og med skjelmsk Overgivenhed nynnede hun et Vers af en lille fransk Romance:

„Colin va-t-en! voici l'aurore,
Le moindre bruit vient m'effrayer.
Ce baiser sera le dernier,
Faut-il te le redire encore!
Adieu, le jour nous surprend,
Et ce matin dans le village
On doit couronner la plus sage —
Va-t-en Colin! Colin, va-t-en!"

„Adieu, sagesse!" tilføiede hun, „le temps de l'amour est arrivé! Naar seer jeg Dig igien, min Carlos? O, vi have tusinde Ting at aftale med hin-

anden. Jeg venter Dig imorgen Nat. Lev vel, min Elskede!"

„Lev vel, Susanna!" Ditmar gjorde nogle Skridt, for atter at vende tilbage og omfavne hende. Grevinden skyndte paa ham, men hendes Arm hvilede endnu paa hans Skulder.

„Naar skal jeg være saa lykkelig, at Morgensolen ikke jager mig fra Dig? Naar, Susanna?"

„Snart, min Ven, snart." Hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst og hviskede: „Vi naae snart Spanien; i den første spanske Kirke blive vi viede, og da, Carlos, da skilles vi aldrig mere fra hinanden."

„O, Susanna, hvor jeg længes efter Spanien!"

Grevinden snoede sig ud af hans Arme, saae ham ind i Øinene og nikkede venlig. Derpaa gjorde hun et lille Knix for ham og sagde: „Farvel, Herr Consul." I samme Øieblik forsvandt hun bag Hækken. Ditmar gik langsomt igjennem Haven. Da han havde naaet Veien og saae tilbage, stod hun endnu i Havedøren og vinkede til ham med sit hvide Lommetørklæde. —

I den følgende Aften blev Planen fuldstændig aftalt. Grevinden var uafhængig og skyldte Ingen Regnskab for sine Handlinger. Hun vilde reise til Spanien, det vidste hendes Broder allerede; derfra vilde hun skrive ham til og underrette ham om sit Bryllup. Han var altfor meget Diplomat og Verdensmand, til ikke at være fornøiet med hvad der ikke lod sig forandre. Grevinden foretrak at gjøre Reisen til Soes, de kunde da gjøre den i Fællesskab; han kunde gaae ombord uden at Nogen vidste det, og hendes Rygte vilde ikke blive mishandlet derfor. Det gjeldte kun om at finde et passende Skib; det vilde Ditmar sørge for. Han skulde ogsaa den følgende Dag aflægge Poppi et Besøg. Grevinden loe høit ved at tænke sig det lange Ansigt, han vilde gjøre, naar han engang erfarede, at hun ogsaa reiste til Spanien. Det var bestandig blevet hende meer og meer klart, at det lige saa meget var hendes Formue, som hendes Person, Prindsen beilede til. Hun havde derfor ikke den ringeste Medlidenhed med ham. Rosen derimod omtalte hun med Venskab. Hun vilde skrive ham til, og haabede at overbevise ham om, at han besad hendes fuldkomne Agtelse. De Elskende

bleve enige om, at Ditmars Velgjører, Grev Tesch, og hans Ven, Possel, skulde indvies i Planen.

Prinds Poppi kunde ikke skjule, hvor meget Dimtars Bortfjernelse glædede ham. Han gjentog idelig, at han ingen Grund havde til at være ham taknemmelig, og at det var ham en stor Satisfaction, at Skjebnen havde betjent sig af hans Medvirkning til hans Ønskes Opnaaelse. Han raadede ham at tiltræde sin Post endnu i dette Efteraar, og da Ditmar erklærede, at han vilde reise med første gode Leilighed, fulgte Prindsen ham fornøiet til Døre, og trykkede ham venskabelig i Haanden.

Grev Tesch hørte hans Beretning med stigende Interesse. Hans Indbildningskraft var sat i Bevægelse, han drømte sig tilbage i sin Ungdom, og den gamle Mand gik med en rørende Deeltagelse ind i de Elskendes Forhold. Ditmar maatte fortælle ham Alt, fra hans Kjærligheds første Fremspiren, og Ministeren gned Hænderne af Glæde. Da han kom til at omtale Traktaten, udbrød Greven: „Hvordan! Det er Grevinden, der har forfattet denne Note, som jeg har beundret som et diplomatisk Mesterstykke? C'est unique! Det er altsaa hende, der burde havt Rid-

derforset. En Dame! Hm, hm! En anden Marschalinde de Guebriant, — som er det eneste Fruentimmer, saavidt mig er bekjendt, der har arbeidet med paa nogen Traktat. Men jeg skal tale med den gode Grevinde, som saaledes har taget mig ved Næsen." Greven ønskede ham til Lykke af ganske Hjerte; uagtet det øiensynlig gjorde den gamle Mand ondt at skilles fra sin Yndling, kunde han ikke tilbageholde sin Glæde over hans Lykke. Han loe af Poppis feilslagne Beregning, og sagde: „Det er en Nydelse, som jeg aldrig har smagt, og jeg har dog oplevet adskillige piquante Momenter. Alt, hvad der forer to Elskende sammen, har jo unegtelig en ganske egen Charme, men det maa være à part henrykkende, naar det er en Medbeiler og personlig Fiende, der maa løse Knuden. Ikke sandt, det giver Tingen en ganske egen haut gout? Jeg har aldrig drevet det videre end til at lade en Onkel, som var Formynder, holde Lyset; men en mægtig Rival, som oven i Kjøbet er Prinds — ah, c'est excellent! Det maa være en stor Glæde. Men De er ogsaa skabt til at overgaae alle os Andre. — Consul? Det er i Grunden meget for Lidt. Hos mig havde De bragt det langt videre; men En-

den er ikke endda. Nous verrons. De bliver endnu en stor Mand. De antager Grevindens Navn og Titel: Comte de Ditmar-Corsel, eller Corsel-Ditmar; det beroer ganske paa Ideen om Velklangen!"

Ministeren vedblev endnu længe at phantasere over sin Yndlings Fremtid. Titler og Stillinger krydsedes paa langs og paa tvers igjennem hans Hoved, som kun for nogle Øieblik var blevet opvarmet ved Ditmars fortrolige Meddelelser. —

Posfel hørte ikke paa ham med saa megen Rolighed. Det bedrøvede ham oprigtigt, at Ditmar vilde forlade sit Fædreland, og denne Smerte gjorde ham i det første Øieblik ubillig, saavel imod ham, som fornemmelig imod Grevinden. Dog forraadte disse Udbrud saa meget sandt Venskab, at Ditmar ikke kunde blive vred derover. For ham skjulte han Intet; han fortalte ham Grevindens ædelmodige Tilbud, sit Afslag og sine Grunde derfor, deres sidste Samtale i Anledning af den forestaaende Afreise, og hvorledes Lykken havde givet ham den eneste Udvei lige i Hænderne. Uagtet han indrømmede, at de samme Grunde endnu bestandig forekom ham tem-

melig usvækkede, havde han ikke længer havt Kraft til at staae imod hvad der syntes at være en høiere Styrelse. Nu var han fuldkommen lykkelig.

„Har jeg ikke Snese Gange sagt Dig, at det er Du netop skabt til at være," sagde Possel. „Vil Du endnu vedblive den Parador, Du engang slog mig med, og hvorefter jeg egentlig nu burde slaae Dig for Panden? Kan Du huske, at Du opstillede den Sætning: at Lykken skulde være en fuldstændig Vished om Opnaaelsen af det høieste Gode, Du eftertragtede, men at Opnaaelsen selv maatte udeblive, thi den vilde allerede være Lykkens Culminationspunkt? Det er saadan noget forbandet Snak, at jeg ordentlig maa anstrenge mig for at huske det. Som om der ikke netop i Opnaaelsen og i Reflexionen derover ligger et uhyre Stof til en fortsat Lykke. Nu veed Du, at Du bliver Consul i Cadix og gift med Grevinden; vil Du altsaa blive dit System tro og lade Dig slaae ihjel?"

Ditmar smilte og rystede paa Hovedet. „Saa sig en anden Gang ikke saadan noget Polsevæv," sagde Possel leende. „Jeg kan ordentlig blive gal i Hovedet, naar jeg tænker derpaa."

„Nu anstiller jeg ikke flere Betragtninger," sagde Ditmar. „Vor Herre kjender bedst, hvad der er tjenligt netop efter min Individualitet; vi ville lade ham raade."

„Du kan da heller ikke klage over, at han ikke har været Dig en god Formynder." —

Madam Schiøtt fældte bittre Taarer, ved at høre at Ditmars Afreise var bestemt. Hendes Hengivenhed for ham blandede sig, paa en komisk Maade, med hendes Ængstelighed for ikke at faae en saa god Logerende igjen, og hendes Sorg over at han aldrig meer kunde drømme gode Tal til at tage i Lotteriet. „Min egen, rare Herr Ditmar," sagde hun og tørrede Dinene i Skjørtet, „saadan som jeg holder af ham, det er som om det kunde være mit eget Kjød og Blod. Jeg faaer aldrig en saadan Logerende igjen. Og saa mange Mile borte, — vi faae jo aldrig meer Noget at høre fra ham. Og naar han bliver syg, som dengang, da Manisteren kjørte ham i Grøften, hvem skal saa pleie ham? Kjære Herr Ditmar, pas endelig paa Deres Helbred. Saadan en ordentlig og artig Logerende. Han har nu boet hos mig lige siden han kom hjem fra den udenlandske Reise. Ikke saa meget som en Tallerken har han for-

kommet for mig. Og saadan en velsignet Fyr til at drømme i Lotteriet. Nei, saa høit har jeg aldrig elsket noget Menneske, det veed jeg vist. Jeg er saa bedrøvet, at jeg ikke kan sige det; men det sidder mig ordentlig ligesom et Hold i Ryggen."

Ditmar forærede hende alle de Meubler, han efterhaanden havde anskaffet sig, og en Solv-Snustobaksdaase med hans Navn paa. Madam Schiott's Glæde kjendte næsten ingen Grændser. Han lovede hende at skrive alle de Tal op, han drømte, og sende hende dem med Posten, og hun lovede sig et rigt Udbytte deraf, „thi i Spanien er der varmt, der sover man meget mere end her hjemme, og saa drømmer man ogsaa oftere". Det var en Probabilitetsberegning, lige saa god som mange andre. —

Midt i October, da Vinden begyndte at tude sin Vintersang og førte de visnede Blade i store Hvirvler om i Luften, for endnu engang at vise de bladløse Træer hvad den havde berøvet dem, laae den lille Brig Santa Maria seilfærdig paa Kjøbenhavns Rhed, for at gaae til Malaga, hvor den hørte hjemme. En fremmed Consul havde fragtet den for en spansk Grevinde,

som skulde til Cadix, sagde Capitainen. Det var uvist, om han selv gik med, det kom an paa hans Forretninger. Grevinden var en fornem Dame, som ikke brød sig meer om en Consul end om en Ende gammelt Toug, og hun vilde afsted. Alting var klareret, Vinden var taalelig, og henimod Middag haabede han at kunne lette; thi der stod netop Benedicta i hans Almanak idag.

Solen skinnede smukt om Morgenen, da Ditmar kjørte i en Karreet ud til Toldboden, i Selskab med Possel og Madam Schiott. Med den veemodige Følelse, der ledsager enhver Adskillelse, betragtede Ditmar Husene i sin Fædreneby, som han nu skulde forlade, maaskee for evig. Enhver Forbigaaende var en Gjenstand for hans Interesse; han ventede at see et bekjendt Ansigt endnu eengang, inden han forlod sit Hjem. Possel tang og holdt ham i Haanden. Madam Schiott græd og pillede ved Leopolds-Ordenen, som hun, uden at Ditmar vidste det, havde bundet i Knaphullet af hans Overkjole, „for at Folk strax kunde see hvad det var for en Karl". Med Grev Tesch havde han taget Afsked tidlig om Morgenen, — en i Sandhed rørende Afsked, der havde bevæget dem Begge dybt. Til Marschalinden og

hans øvrige diplomatiske Bekjendtskaber havde hans Ven Possel lovet efterhaanden at sende Afskedskort. Da de stode paa Toldboden, og Ditmars Toi allerede laae i den lille Jolle, der skulde bringe ham til Skibet, sagde Possel: „Hør, Ditmar, Du forbittrer mig en stor Glæde ved din Bortreise; jeg havde haabet, Du skulde været med at tømme et Glas paa min Forlovelsesdag, som ikke er langt borte. Hverken Forlovelsen eller Punschen vil smage mig ret, naar Du ikke er med."

„Mine bedste, kjærligste Ønsker ere med Dig, Possel. Jeg havde saa Meget at sige Dig — nu maa det blive Altsammen, i dette Øieblik falder der mig ikke Noget ind. Det er besynderligt, hvor man kan være saa glemsom."

De betragtede hinanden nogle Øieblik i Taushed. Ditmar vendte sig til Madam Schiott, som havde lagt Hænderne paa Rækværket og med vaade Øine saae ud over Søen. Han tog hendes Haand og sagde hende Farvel; hun vilde tale, men begyndte at stamme, og taug. Da tog Ditmar hende om Halsen og trykkede et ret sønligt Kys paa den gamle Kones tørre Læber. Med Heftighed trykkede han Vennen i sine Arme, sprang ned i Jollen, og raabte: „Roe til!" Possel fulgte

ham hurtig ned ad Trappetrinene, men Ditmars raske Spring havde givet Baaden Fart, og den skjød i det samme fra Land. Possel blev staaende paa det nederste Trin og rakte Haanden ud imod ham, Ditmar holdt den ene Haand for Øinene og vinkede med den anden. Afstanden blev bestandig større, Matroserne lagde Aarerne ud, og faa Minuter efter var Jollen allerede langt borte. Ditmar reiste sig op, vinkede med Hatten og raabte: „Farvel, Farvel!“ — Possel vilde svare, men Vinden førte de svage Toner bort, inden de kom til Ditmars Øre. Han viftede med Lommetørklædet i Luften. Da han vendte sig om, var Madam Schiott allerede krøbet ind i Kareeten. Hun gjorde Plads til ham og sagde: „Den velsignede Herr Ditmar! Vor Herre være med ham paa alle hans Veie! — Mener De ikke, det var bedst vi fik Værelserne i Avisen til imorgen? Hvad, Herr Ditmar? Aa Herre Gud! jeg kalder Dem Herr Ditmar, — jeg kan endnu ikke faae det kjære Menneske ud af Tankerne.“

Possel svarede ikke, han slog Døren i og vinkede til Kudsken, at han skulde kjøre. Derefter gik han ud paa Lange-Linie, spadserede frem og tilbage og tænkte paa Ditmar, hvis Yndlings-

sted det havde været. Ude paa Rheden laae Briggen, Capitainen havde heiset det spanske Flag til Ære for Grevinden. —

En Time derefter rullede elegante Vogne ind paa Toldboden. Tjenere og Jægere i pragtfulde Livreer lukkede Karreterne op, og Folk stimlede sammen, for at see paa de udenlandske Ministre og deres Damer. Adskillige Herrer kom tilfods, og snart var et stort Selskab forsamlet, for at tage Afsked med den bortreisende Fru Corsel. Hendes og hendes Broders uformodede Afreise, til forskjellige Kanter af Verden, var Gjenstanden for deres Samtaler og Forundring. Greven vilde reise til Petersborg tre Dage efter.

„Den Hemmelighedskræmmer, den Corsel," sagde Lady Walden. „Det er ikke meer end to Dage siden jeg talede med ham, og han sagde ikke eet Ord derom."

„Jeg forsikkrer Dem, min Bedste, at jeg har vidst det i meer end tre Maaneder, men der skulde jo ikke tales derom," sagde Marschalinden, som ikke kunde lide at være uvidende om det samme som alle andre Mennesker.

„Jeg har ikke vidst det, Maman," sagde hendes Datter med Taarer i Øinene; „ellers

havde jeg maattet forraade det ved min Bedrovelse. Ak, min Gud, hvor det vil blive en trist Vinter."

„Veed De ikke, at Grev Ignazi vil indvie Saisonen med et stort Bal, imorgen otte Dage?" sagde Kammerjunker Pind. „Nu begynder vor gode Tid igjen. Holder De ikke meest af Vinteren, min naadige Froken?"

Hun vendte sig fra ham og lod som om hun ikke havde hort hvad han sagde. Pind gik videre med sin Nyhed. Grev Tesch kom gaaende, han saae alvorlig ud, og talede imod Sædvane ikke. Til ham henvendte Froken Monsigne sig og sagde: „De er vist ogsaa bedrovet, Herr Greve, over vor elskværdige Fru Corsels Reise? De holdt ogsaa af hende, ikke sandt?"

„Det er jeg i Sandhed," svarede Greven. „Hendes Bortreise berover mig een af mine kjæreste Glæder. Jeg mister mere ved Grevinden, end Nogen maaskee troer. Vi To, min Froken, tabe formodentlig mest idag."

„Stakkels forelskede Greve," sagde Lady Walden. „Der kommer Deres Rival. Min Gud, hvor han seer abattu ud. Hvordan gaaer det, Herr Legationsraad?"

Prinds Poppi var paa Jagt, han havde allerede været borte i meer end otte Dage. „Han vil blive overrasket, naar han erfarer Grevindens Afreise," sagde Liskow. „Hvor han vil fistulere!"

„Han veed det sikkert, derfor er han borte," sagde Legationsraaden. „Jeg kan omtrent beregne, at han har faaet en Kurv, og at han derfor holder sig à l'écart indtil hun er borte. Det vilde jeg ogsaa gjøre i hans Sted, hvis jeg havde været saa uforsigtig at sætte min gyldne Frihed paa Spil."

„De er i slet Humeur, min Ven," sagde Grev Tesch, som efterhaanden gienvandt sin sædvanlige Stemning. „Glæd Dem over at De Intet har at fortryde dennegang, saa har De jo heller ingen Grund til at ærgre Dem. Naar vi gaae hjem, ville vi holde en Lovtale over Coelibatet, vi To; Vi have længe nok priist Ægtestandens Lykfalighed til ingen Nytte."

„Jeg er i et skrækkeligt Humeur idag," sagde Marschalinden. „Mit Nervesystem er slet ikke indrettet til Afskedsscener. Dengang Walstein reiste, var jeg nær ved at besvime. Jeg kan næsten ikke tænke mig, at vi nu skal miste vor kjære Grevinde Corsel. Græd kun, mon Enfant, jeg

har ikke flere Taarer i mine Øine. Det Barn er mit udtrykte Billede, Herr Baron."

Baron Lotting, til hvem hun henvendte Ordet, betragtede Moder og Datter, men han fandt ikke denne Paastand stadfæstet. Frøkenen græd bittre Taarer af et oprigtigt Hjerte. Lotting talede til hende om Fru Corfels Elskværdighed, og skjøndt hendes Taarer flode lige hyppige, var denne Samtale hende dog en Lindring i hendes Sorg. Uagtet Baronen gjældte for en Spotter, havde han dog Agtelse for oprigtig Kummer; han vidste, at Grevinde Corfel havde viist den unge Pige meget Venskab, som derfor ogsaa hang ved hende med Liv og Sjæl. Og dette Udtryk af uforstilt Smerte forhøiede endnu meer hendes Skjønhed i hans Øine.

Fru Corfel kom kjørende med sin Broder. Greven holdt en Afskedstale til sin Søster, og en Takkeprædiken til det næsten in pleno forsamlede Corps diplomatique, men begge Dele gik tildeels tabt i den almindelige Forvirring. Susanna tog Afsked med Enhver især, hun var meget munter og sagde dem Alle noget Behageligt. Til Prinds Poppi sendte hun en Hilsen igjennem Grev Tesch, hvis Haand hun trykkede med meer end almin-

delig Varme. Han hviskede hende nogle Ord i Øret, og hun besvarede dem med et lille Nik med Hovedet og en blussende Rødme paa Kinderne. Derpaa vendte hun sig til Froken Monsigne, omfavnede og kyssede hende, og gav hende et Brev, som hun skulde besørge sikkert til Baron Rosen, hvilket Frøkenen lovede at udrette samvittighedsfuldt. Den stakkels Pige smeltede næsten hen i Taarer. Grevinden trykkede hende endnu engang i sine Arme og hviskede: „Min kjærlige Veninde! Glem mig ikke. Jeg skriver Dig til, naar jeg er kommen til mit Hjem. Gud velsigne Dig, mit kjære Barn!“ — Hun torrede de eneste Taarer bort, som Afskeden kostede hende. Marschalinden udbrød: „Ah, que je suis désolée! Ma chere Comtesse, glem for Alting ikke at sende mig en ægte Mantilla med første Leilighed.“ Greven førte hende ned til Baaden, som ventede hende, og ledsaget af en Tjener og en Kammerpige steg Grevinden i det gyngende Fartøi, for at gaae ombord paa Santa Maria.

Alle Lommetørklæder viftede, det saae ud som en Blanding af alle Nationers brogede Flag. Grevinden svarede med sit hvide Lommetørklæde, derpaa svøbte hun sig i den sorte Kaabe og

lod Lorgnetten for sidste Gang glide hen over Kjøbenhavn, medens Baaden med lange Aaretag skjød igjennem Vandet, som krusede sig i smaa, kolige Bølger.

Efter mange gjensidige Complimenter skiltes Diplomaterne fra hverandre og kjørte bort; Froken Monsigne var den eneste Bedrøvede. Grev Tesch tog Lotting under Armen, og de gik ind i Gronningen. I det samme dreiede Prinds Poppis Gig om Hjørnet fra Amaliegaden. Den lille Jokey pidskede paa Hesten, som gik i fuld Galop; Prindsen havde allerede det ene Been ude af Vognen. De to Diplomater loe ganske sagte, derpaa sagde Lotting: „Regardez donc! — Voilà l'Attrape."

„Et bien attrapé, je vous l'assure, mon ami," svarede Ministeren. Derpaa fortsatte de deres Vandring, uden at bekymre sig om Prindsen. Poppi standsede paa Toldboden uden at stige ud. I det samme udfoldede Briggen sine hvide Seil, ligesom en Fugl udfolder sine Vinger for at flyve. Det spanske Flag vaiede i Luften høit over Seilene og vinkede endnu engang et Farvel, inden Skibet var kommet i Fart og fløi hen over det blaae Sund. Prindsen greb selv Tøilen og kjørte hurtig bort. Formodentlig vilde Hesten ikke lystre,

thi han reiste sig op i Giggen, rykkede i Tommerne og pidskede den ubarmhjertigt, idet han sagde: „Ah, diavolo! maledetto!" Hans Stemme peb ret hæsligt ved disse Ord. Hesten foer i Spring igjennem Jernporten, og den sidste Diplomat forsvandt fra Toldboden. —

Den fremmede Consul havde modtaget Grevinden ombord. Kahytten var forbeholdt hende, og en særskilt Afdeling var bestemt for hendes Kammerjomfru. Tjeneren logerede hos Overstyrmanden, og Consulen havde opslaaet sit Paulun hos Capitainen i Forenden af Skibet. Da Grevinden besaae Kahytten, stjal Ditmar sig til at stode Doren i — og de Elskende laae i hinandens Arme. Nu først hørte de hinanden til, nu kunde Intet modsætte sig deres Forening. De gik op paa Dækket, for at tage Afsked med Staden og Kysten. Ditmar lænede sig til Rælingen og betragtede Landet, som svandt tilbage for hans Øine. Grevinden stod ved Siden af ham. „Fortryder Du, at Du fulgte mig, Carlos?" hviskede hun.

„Nei, min Elskede. Hvor Du er, der er mit Hjem."

„Vi forlade ikke Danmark for evig. Carlos. Vi vende engang igjen tilbage til det kjære Land, dit Fødeland, mit andet Land. Jeg kan ikke for bestandig skilles fra det Sted, der gjemmer mine kjærligste Erindringer."

De hvide Landsteder skinnede imellem Træerne, belyste af Middagssolen. „Hvor den Kyst er smilende, den er langt venligere end den spanske Kyst," sagde hun. „See, Ditmar, vort kjære Huus. Seer Du, Bænken staaer endnu under Jasminerne."

„Og Vinduet! Jeg seer i Tanken dit Lys skinne mig imøde."

„Og Terrassen, hvor vi drak Thee, den Morgen efter Tordenveiret. Havedøren staaer aaben endnu. Du kan vist høre Fortepianoet, Carlos! Det er mig, der spiller den Valts, Du saa godt kunde lide fra Ignazi's Bal."

„Nu er det Altsammen borte, undtagen Bænken; den følger os længst. Jeg fortryder, at jeg ikke tog den Bænk med mig; hvo veed, hvem der nu skal vanhellige den. See, Susanna, den strækker Armene ud efter os, den forladte Stakkel! Hurtig, endnu et Blik, — det sidste! — Farvel Danmark! O, hvorfor tog vi ikke den Bænk

med os, og Jasminbusken, saa havde vi ført Danmark med os til Spanien."

„Min Carlos, hvormed skal jeg erstatte Dig, at jeg berøver Dig dit Fædreland?"

„Dyrebare Susanna, dit Hjerte er mit Fædreland, det vil Du aldrig berøve mig."

Grevinden rakte ham Haanden under Shawlet og holdt længe hans Haand inden i sin. Capitainen gjorde dem opmærksomme paa den svenske Kyst, som nu traadte tydeligere frem. Da de lidt efter vendte sig om igjen, laae Kjøbenhavn allerede i en blaa Taage, som gjorde Tilbageblikket meer og meer utydeligt, — og snart maatte de have Kikkert, for endnu at see Taarnene. —

Efteraaret var usædvanlig mildt, og Reisen behagelig. De danske og de hollandske Kyster forsvandt efterhaanden, de passerede Kanalen og een og tyve Dage efter deres Afreise fra Kjøbenhavn vinede de allerede den nordlige spanske Kyst. Vinden havde hele Tiden været gunstig; de Elskende vare næsten altid samlede paa Dækket og talede uforstyrret med hinanden, thi hverken Capitainen eller Matroserne, som vare Spanske, eller Tjenestefolkene, som vare Tydske, forstode Fransk, og endnu mindre Dansk, som Grev-

inden allerede begyndte at tale temmelig færdigt. Alt hvad Kjærligt hun vilde sige Ditmar, sagde hun paa Dansk, og oversatte det derefter paa Spansk. Grevinden havde taget det Løfte af Ditmar, at han aldrig vilde betræde Kahytten uden hendes Indbydelse; uagtet den mistænksomme Emmili ikke mere var i hendes Tjeneste, vilde hun dog iagttage den samme Forsigtighed. Jeg vil troe, at dette Baand ubevidst gav Forholdet noget Piquant, som næsten enhver Hindring gjør. Men hver Aften faldt det den forelskede Ditmar tungere at forlade Grevinden, og han talte Dagene til deres Ankomst til Cadix. —

„Er vi der snart?" spurgte han en Morgen Capitainen, som just lagde Kikkerten fra sig.

„Om to Dage, hvis Gud vil og Vinden staaer, kunne vi klare den portugisiske Kyst og Sant Vincent. Saa er Resten kun et Smørrebrød. Alt med de Helliges Bistand. Men Santa Maria har endnu aldrig savnet den hellige Jomfrues Naade."

„Om to Dage, Susanna, hører Du? Om tre Dage maaskee i Spanien! O, Gud, jeg er nær ved at blive afsindig af Glæde. Min elskede Susanna! Min Brud! Snart min tilbedte Hu-

ſtru!“ Han boiede ſig over hendes Haand og trykkede den til ſine Læber.

„Og om fire Dage, Carlos, om fire Dage —“

„Om fire Dage — i den forſte ſpanſke Kirke — O Suſanna! Kan der endnu tænkes en Tilvært i min Lykke! Er dette himmelſke Liv, ene med Dig, ikke ſom Himmelens Salighed! Og dog — jeg tæller Minuterne i diſſe fire Dage. Fire Dage! — Og fire lange Nætter, hvori jeg ikke kan ſee Dig og tale med Dig, det er for mig fire Evigheder. O, Suſanna! Du veed ikke, hvor Nætterne ere lange og ſorte.“

„Ikke, min Ven? Og hvem har ſagt Dig, at jeg ſover hver Nat, uden at vaagne og tænke paa Dig? —

— Og naar vi ere gifte, Carlos, naar min Kjærlighed ikke mere er ny for Dig, vil Du da alligevel vedblive at elſke mig ſaaledes?“

„Vor Kjærlighed er et Yduns Æble, Suſanna. Efter den nordiſke Mythologi foryngedes Guderne beſtandig ved Nydelſen af Yduns Æbler. Det er en ſmuk Mythe, jeg vil fortælle Dig den. Vor Følelſe er en Gud i os, ſom daglig vil forynges ved vor Kjærlighed.“

„En af vore spanske Digtere siger, at Kjærligheden er et Liv i Livet, som ikkun to Væsener føle, der elske hinanden, som det ene Væsen ikke føler uden det andet, og som ophører for Begge fra det Øieblik de adskilles. Denne Lykke er os forbeholdt, min Ven, vi skulle aldrig skilles fra hinanden." —

— „En Sø er for mig lutter Poesi," sagde en Dag Grevinden. „Enhver Bølge er et levende Væsen, og Havet en Verden. See engang, hvor Vøverne hæve deres svulmende Bryst i det blinkende Solskin, hvor de skumme og funkle, og da atter synke tilbage igjen i det rolige Dyb. De ligne Menneskene; saaledes ere vi ogsaa en Bold for Glæde og Sorg paa Tidens eventyrlige Hav, og saaledes stige og synke vi ogsaa et Øieblik, og smelte derpaa over i Evigheden uden at efterlade os noget Spor."

„Kjære Sværmerske! Ogsaa i Bølgernes Skvulpen kan Du see den store Kjærlighed, som gaaer igjennem hele Naturen. See, hvor de vælte sig Bryst imod Bryst, hvor de kysse hinanden. See derhenne!" — Ditmar pegede med Fingeren hen paa Vandet; da Grevinden dreiede Hovedet for

at see derhen, trykkede han et hurtigt Kys paa hendes Læber.

„Tilgiv mig denne lille List, Susanna. Capitainen saae det ikke. Hvorfor skulde jeg være mindre lykkelig end en Bølge i Havet, som frit tor kysse Klippen med sin Mund."

„Ahoi, en Seiler!" raabte Matrosen fra Mærset. Capitainen rettede Kikkerten efter det angivne Strog; da han tog den fra Øiet, sagde han: „Det er en Orlogsmand, han gaaer for fulde Seil. Om et Par Timer har vi ham."

De Reisendes Opmærksomhed blev henvendt paa det store Skib, som snart kunde sees med blotte Øine. Det var et Linieskib med tre Lag Kanoner. Den hvide Seilmasse naaede næsten op til Skyerne. Capitainen troede, at det var en Russer.

„Det er en besynderlig Følelse, det foraarsager mig, at see det Skib komme seilende paa det øde Hav," sagde Ditmar. „Det er ligesom om det absolut maatte være min Fiende, fordi det har Mennesker ombord. Saadan er det ogsaa tidt gaaet mig, naar jeg om Aftenen silde er gaaet igjennem Gaderne uden at møde Nogen, og et Menneske pludselig er kommet om et Hjørne

eller ud af en Dør, uden at jeg har hørt ham i Forveien. Der farer en uvilkaarlig Følelse igjennem mig, der gjør, at jeg strax sætter mig en garde, som om det gjældte et Overfald. Man tænker allerførst: Det er en Rover! Det er charakteristisk for Menneskeslægten. To Tigre kunne møde hinanden i Ørkenen, uden at frygte hinanden, to Mennesker mødes aldrig under lignende Omstændigheder, uden at den ene formoder en Fiende i den anden."

„Paa den Maade gjør Du jo Menneskeslægten til den blodigste Skabning i hele Naturen," sagde Grevinden. „Mig forekommer det Skib som en kjær Ven; det er saa længe siden vi mødte noget Skib, det gjør mig ordentlig godt at overbeviises om, at denne Vandørk er befaret af Flere end af os."

Orlogsmanden løsnede et Skud. Den hvide Røg hævede sig i Kredse over Vandet, og Knaldet døde hen i det uhyre Rum. „Det et det samme som et Spørgsmaalstegn," sagde Capitainen og lod Flaget heise. Lidt efter vaiede det spanske Flag ogsaa fra Linieskibet. Capitainen og Matroserne gave Nationalflaget et Hurra. „Gud skee Lov at det ingen Englænder er," sagde Capi-

tainen; „de Herrer ere saa nysgjerrige og ville endelig visitere den hele Verden til Soes.“

De to Skibe fortsatte nogen Tid deres Lob. „Ikke sandt, Fru Grevinde,“ sagde Capitainen, „det er morsomt at seile omkap med en Orlogsmand. Flere Klude til, Gutter! at den ret kan skumme. Han manovrerer tungt og klodset. Det er endnu een af den gamle Construction. Nu ville vi lobe lidt Veddelob, for at holde paa den hellige Jomfrues Ære.“

En halv Time efter lod atter et Skud, Knaldet var stærkere, og Kuglen hoppede over Vandet foran Briggen, og sproitede Soen hoit i Veiret.

„See, Carlos, see!“ raabte Grevinden. „Ligesom Stenene hjemme i Danmark, da Du og jeg og Froken Monsigne kastede dem paa Vandet. Husker Du det? Hvad var det nu Du kaldte det?“

Ditmar svarede ikke, men saae bekymret paa Capitainen. Denne befalede, at Skibet skulde lægge bi. Seilene bleve stillede efter Commandoen. „Det er igjen ledagtig Nysgjerrighed og ikke Andet,“ sagde Capitainen fortrædelig. „En Franskmand er det ikke, og Andre har vi ikke at frygte for.“

Briggen blev liggende næsten stille, imidlertid nærmede Orlogsskibet sig. Den uhyre Masse blev større og større for deres Øine, omsider forekom Santa Maria dem som en Hytte ved Siden af et Slot. Linieskibets Master ragede høit i Veiret, og en af Matroserne udtrykte sin Beundring i de Ord, at der kunde gjøres et Lommetørklæde af dets Storseil, hvori hele Briggen kunde smugles bort, uden at en Hund skulde gjøe deraf. Briggen blev praiet og kaldt til Forklaring. En Baad blev sat ud, Capitainen paa Santa Maria gik ombord paa Linieskibet med sine Papirer, Lister og de Reisendes Passer. Et Qvarteer efter vendte han tilbage, Alt var i Orden, Briggen satte atter sine Seil til, Linieskibet tog en anden Cours og krydsede ud i Havet. Nogle Timer efter forsvandt det som en lille sort Prik, efter længe at have svævet som en Maage i Horizonten. Først da det ganske var uden for hans Synskreds, fik Ditmar sin forrige Munterhed igjen.

Det var en deilig Eftermiddag, Luften var varm, og de Reisende troede allerede at kunne mærke den sydlige Himmels Indvirkning. Matroserne sad paa Dækket og sang deres spanske

Viser, Capitainen havde til Ære for Kongens Skib ladet uddele en dobbelt Ration Viin imellem Mandskabet. Skyerne floi som gyldne Karme fulde af Elskovsguder igjennem Luften. Den nedgaaende Sol gav dem et særegent Farvespil, som Ditmar aldrig havde seet, og hvorpaa Grevinden vilde gjenkjende Spanien. Hun hilsede dette første Mode med et Glædesudbrud; enhver saadan Sky var hende en ny Due med et Olieblad i Munden. Uden at bryde sig om Capitainens Nærværelse slyngede hun sin Arm om Ditmar, og sagde: „Nu har jeg Dig og Spanien, nu mangler der Intet i min Lykke."

I sin Henrykkelse sang hun et Vers af en lille spansk Romance om en Spanierindes Kjærlighed til sit Fødeland, og slog, i Mangel af Kastagnetter, Takten dertil med sin Haand imod Ditmars. Det var som om Nærheden af Spanien havde gjort hendes Sjæl endnu mere barnlig, og i denne Barnlighed var et uendeligt Fond af Elskværdighed. Ditmar betragtede hende med Henrykkelse, det var ham ikke muligt at vende Øiet fra hende. Han slyngede sin Arm om hendes ranke Liv, legede med hendes Fingre, med hendes sorte Lokker, som hang ned under Straa-

hatten, han saae hende ind i de sorte Øine, og naar hun lukkede dem, og de lange, sorte Øienhaar dannede en mørk Glorie om det hvælvede Øielaag, heftede han sine glødende Læber derpaa og trykkede dem saaledes endnu fastere til. Susanna lukkede de store Øine op, og saae kjærlig paa ham; hun hviskede: „Om to Dage, Carlos, om to Dage! — Er det ikke deiligt, at Dagene nu ere saa korte?“ Og derpaa sang hun et Par Strophер af en gammel, dansk Kæmpevise, som Ditmar engang havde bragt hende, men for længe siden glemt:

„Imorgen vi lade vort Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen,
Min Allerkjæreste, Du maa troe
Da ville vi dandse sammen.“

Ditmar trykkede hende tættere til sig. „Min Gud, Carlos, hvor Du kroller min Kjole! jeg kommer jo til at see ud næsten som den Aften, da Du havde saadan en ubegrændset Agtelse for Silketøi. Emmili kunde i lang Tid ikke faae Skik paa Folderne. — Slip mig, Herr Consul! Skam Dem dog for Capitainen!“

„Capitainen seer efter Vinden, Susanna, han har Andet at bestille end at passe paa Os.

Bøi endnu engang dit Hoved, at jeg kan kysse Dig paa den smukke, hvide Nakke."

„Nei vist ikke, lad min hvide Nakke være i Ro. Jeg vil ikke kysses af Dig. Tænker Du, at Du har Lov til at gjøre hvad Du vil, fordi vi sidde bag et Seil? — Naar Du vil være artig, skal jeg lære Dig en spansk Romance. Hør nu, det er en Bolero, som jeg har kunnet fra jeg var tolv Aar; men dengang sang jeg Ordene uden at forstaae Indholdet. Nu er det anderledes."

Hun sang en spansk Bolero, et Slags Vexelsang imellem to Elskende. Ved det Vers:

„Hjertelykke Veier, Du føre mig kun
I Skoven alt til din Hytte;
Og sværger Du Troskab med Haand og Mund,
Jeg vil med en Dronning ei bytte",

afbrød hun sig selv og slog begge sine Arme om hans Hals, idet hun hviskende gjentog: „Jeg vil med en Dronning ei bytte!" —

Det begyndte allerede at blive mørkt strax efter Solens Nedgang. Himmelen blev overtrukken med Skyer, det blæste stærkt, og en tyk, raa Taage steg op af Havet. Capitainen raadede Grevinden at gaae ned i Kahytten, thi denne

Taage var usund. Hun foretrak at blive paa Dækket, men efterhaanden som Blæsten tog til, blev det meer og meer ubehageligt, tilsidst hylede den igjennem Tougværket. I Begyndelsen ængstede det Susanna, men da Capitainen havde forsikkret hende, at der ikke var den ringeste Fare, fordi de vare i rum So, mange Mile fra Kysten, fandt hun det endogsaa smukt. Ditmar fulgte hende ned i Kahytten. Capitainen lod rebe Seil.

„Maa jeg blive hos Dig, Susanna? Aftenen er endnu lang, og jeg doer af Utaalmodighed, hvis jeg skal dræbe Tiden hos Capitainen. Lad mig blive hos Dig, min Elskede."

„Savner Du nu allerede de lyse, danske Nætter, som Du saa tidt var vred paa i Sommer? Denne bratte Overgang er ikke nær saa elskværdig. Sæt Dig derhenne, Lampen kan staae her, og læs mig Noget for."

„Hvad skal jeg læse, Susanna? Lad os hellere tale sammen."

„Tag det smukke Digt om Aladdin, som Du forleden fortalte mig om. Jeg forstaaer det langt bedre, naar Du læser det, end naar jeg selv staver mig igjennem det."

Ditmar tog Bogen og læste. Men en Time efter laae den atter paa Bordet, han sad ved Siden af Grevinden, og de talede om den lykkelige Fremtid, der udbredte sig for dem. Det blev efterhaanden stille paa Skibet. Capitainen saae Alting efter, han talede med Styrmanden og meente, at denne Kuling maatte bringe dem et godt Stykke fremad. „Imorgen tidlig see vi Sant Vincent, det vil jeg doe paa."

„Med den hellige Jomfrues Bistand, det gjør vi formodentlig," sagde Styrmanden. Lidt efter mumlede de deres Bønner, og Capitainen gik ned i sit Lukaf. Styrmanden gik endnu nogle Gange op og ned ad Dækket, derpaa svøbte han sig i sin Kappe og satte sig paa Bænken ved Roret. Man hørte kun Matrosen, som havde Vagt for ude, floite i afbrudte Sætninger; omsider hørte ogsaa det op, og nu var Blæsten og den skummende Sø med sin Skvulpen imod Forstavnen den eneste Lyd, som bestandig gjentog sig lige eensformigt.

„Imorgen tidlig ville vi faae Cap Vincent at see, Susanna! Det næste Punkt for vort Blik er saa Trafalgar, det er Spanien. Hvor vi skal hilse det med Henrykkelse. Saa kommer

San Lucar, og endelig Cadix. Jeg kan mit Sokort udenad; jeg kunde være Styrmand, naar det skulde være."

„Hør, den evige Skvulpen; det er som en Vuggevise, der luller os i Søvn. Det er dog en underlig Tanke, at det Hele, der skiller os fra den bundløse Afgrund, er et tyndt Bræt. Og hvor trygge ere vi alligevel. Den tappre Æolus træller for os inat, og uden at vi vede af det, bringer han os snart i den sikkre Havn."

„Og til Maalet for alle vore Ønsker, Susanna. Endelig skal jeg ikke mere blive jaget bort fra Dig som en Flygtning. Kjære Susanna, Du har tidt været ubarmhjertig imod mig."

„Tie, min Ven," sagde Grevinden og lagde sin Haand paa hans Mund. „Jeg er kun altfor barmhjertig imod Dig. — Og hvorfor skal jeg, den Svageste af os To, bestandig være den Stærkeste?"

„Du har Ret, Susanna. Jeg ærer din Styrke. Jeg beklager mig jo ikke; Du er en from, uskyldig Engel, Du staaer langt over mig. Tilgiv mig, hvis jeg har fornærmet Dig."

Han tog hendes Haand. Susanna taug, Ditmar slyngede sin Arm om hendes Liv. Soen

brusede hvit og Blæsten peb i Tougene, men de mærkede det ikke. Saaledes sad de længe, og deres Taushed var veltalende. Lampen brændte kun svagt og spredte et dosigt Skin over den lille Kahyt, man havde glemt at forsyne den med Olie. Grevinden havde lagt Hovedet til hans Bryst, hendes Shawl var gledet ned af Skuldrene, og Ditmars Kind hvilede paa hendes Skulder. De talede sammen, men deres Ord vare en stille Hvisken, der kun er forstaaelig for et Øre, som har Hjertet til Tolk. —

— Det var allerede Nat. Grevinden loftede Hovedet i Veiret og hvisfede: „Gaae, min Carlos, forlad mig nu. Imorgen sees vi atter."

„Du forjager mig allerede, min elskede Susanna. O, det er meer end Himmelens Salighed at holde Dig saaledes i sine Arme. Søde Susanna!"

„Slip mig, Carlos. Lad os gaae op paa Dækket. Luften er qvalm hernede, lad os gaae op. Jeg kan ikke undvære Himmelens Stjerner."

„Dit Øie, Susanna, er ligesom Himmelens Stjerner; det er det hele Firmament i et

eneste Punkt. Himmelen er mørk inat, det er koldt, og Taagen er usund."

— „Forlad mig, Carlos. Jeg er svag, jeg er syg, mit Blod brænder som Feber, og dog er jeg saa usigelig lykkelig. Gaae — bliv — nei gaae, min Elskede! Min evig elskede Carlos!"

„Susanna! Min Brud! Min Hustru! I dette ene Ord er al Lykke forenet, lad mig kalde Dig min Hustru! O, min Gud, Susanna! Jeg er det lykkeligste Menneske. Om to Dage hører Du ganske mig til. Min elskede Hustru!"

Ditmar omfavnede hende heftig. Han trykkede sine Læber paa hendes. Susanna vilde tale, men hendes Mund blev lukket af hans Kys, Hun vilde støde ham fra sig, men hendes Haand sank mat ned paa hans bankende Hjerte. Han tog hende i sine Arme, han slugte hende næsten med sine Kys, og hun besvarede dem. Ligesom ved et heftigt Stød blev hun kastet i hans Favn, hun lukkede Øinene, og saae ikke, at Lampen slukkedes. Ditmar slog sine Arme tættere om hende, pressede sin Mund paa hendes Læber og hviskede: „Susanna!" — I det samme aabnedes Skibets Sider, en fraadende Bølge væltede ind i Kahyt-

ten og greb de Elskende med sin Kæmpearm; en frygtelig Bragen overdøvede for et Øieblik Elementernes Rasen. Briggen dreiede rundt i en frygtelig Hvirvel — og sank. Santa Maria og dens hele Besætning laae paa Havsens Bund. —

Den næste Dag blev ombord paa det spanske Linieskib, Den Vældige, indført i Journalen, hvorlunde Skibet paa Høiden af San Jago om Natten i Storm og Taage havde overseilet et Fartøi; man formodede, at det maatte være Briggen Santa Maria, som Dagen før var praiet. Skibet var øiebliklig sunket med Mand og Muus. — —

Samme Aften stod i Kjøbenhavn et stort Gilde hos den rige Brændevinsmand, i Anledning af hans Datters Forlovelse med Candidatus juris Possel. Skaalerne bleve drukne under stor Jubileren, og de raabte Hurra, saa det dronede i den ellers stille og rolige Philosophgang. Madam Schiott var ogsaa tilstede. Possel tog sit Glas, klinkede med hende og sagde: „Det er en Skaal imellem os To, Madam Schiott. For en god gammel Ven!"

„Gud lade det gaae ham vel!“ sagde Madam Schiott bevæget.

„Den Karl er jeg ikke bange for,“ sagde Posfel; „han er nok ovenpaa. Det er en Lykkens Pamphilius. Hans Skaal!“ —

Og Posfel havde Ret: Ditmar var lykkelig — og hans Lykke var evig! —